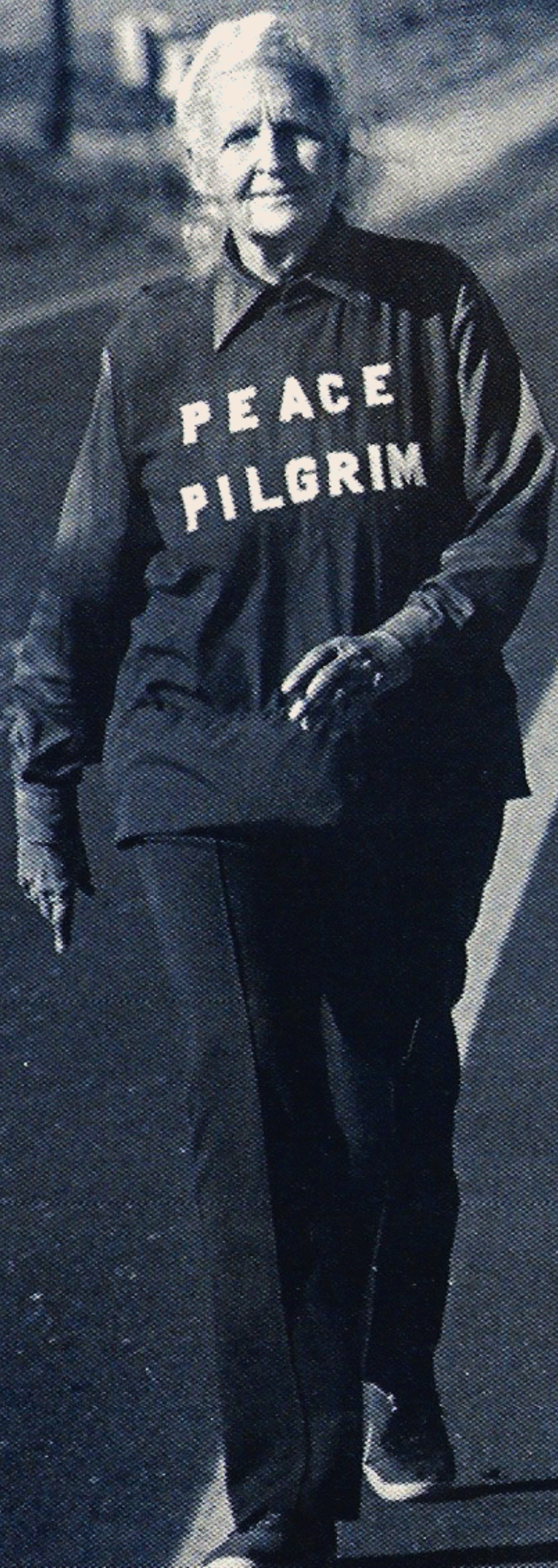

Romarka Za Mir

---

*O svojem
življenju in delu*

Romarka Za Mir

Romarka Za Mir

O SVOJEM
ŽIVLJENJU IN DELU

Zbrali prijatelji

S A T J A
Ljubljana
1999

Izvirnik: PEACE PILGRIM, Her Life and Work in Her Own Words

© 1982, 1992, 1984 FRIENDS OF PEACE PILGRIM

Prevod: F. B.

Fotografija na ovitku: Jim Burton, *Topeka Capital-Journal*

Tisk: Tiskarna Pleško

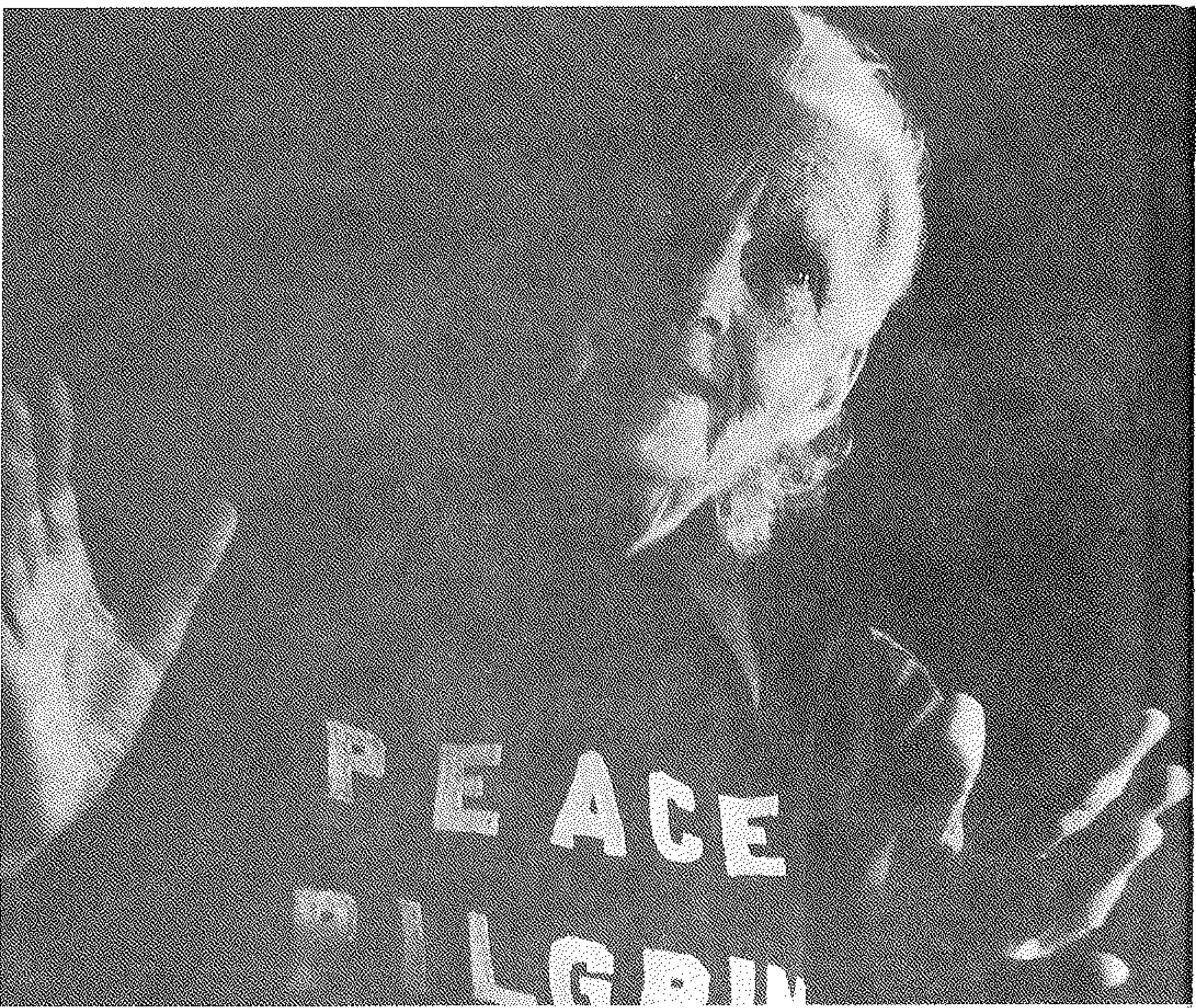
PRIJATELJI ROMARKE ZA MIR

E-mail naslov: Prijatelji_RZR@bigfoot.com

FRIENDS OF PEACE PILGRIM

<http://www.peacepilgrim.com>

Z ljubeznijo posvečeno vsem iskalcem

Foto: Carla Anette

Sem romarka, popotnica. Ostala bom popotnica, dokler se človeštvo ne bo naučilo živeti v miru, hodila bom, dokler mi ne ponudijo strehe nad glavo, in se postila, dokler mi ne ponudijo hrane.

- Peace Pilgrim

Predstavitev Romarke Za Mir

Morda jo boste videli hoditi skozi vaše mesto ali po avtocesti – sivolaso gospo, oblečeno v mornariško modre hlače, srajco in kratko tuniko, na katere spodnjem koncu so vsenaokrog žepi, v katerih nosi vse svoje posvetno imetje. Na sprednji strani tunike je z belimi črkami napisano "PEACE PILGRIM", na zadnji pa "25.000 milj peš za mir". Teh 25.000 milj je že prehodila. Vendar pa hodi še naprej, saj se je zaobljubila: ostala bom popotnica, dokler se človeštvo ne bo naučilo živeti v miru, hodila bom, dokler mi ne ponudijo strehe nad glavo, in se postila, dokler mi ne ponudijo hrane. Hodi brez centa v žepu in ni povezana z nobeno organizacijo. Hoja ji je molitev in priložnost, da navdihne druge k skupni molitvi in delu za mir. Na svoji poti se pogovarja s posamezniki, s skupinami po cerkvah in kolidžih, govori za časopise, radio in televizijo – pripoveduje o zanimivih in pomenljivih doživetjih, razpravlja o notranjem in zunanem miru. Zdi se ji, da smo spoznali, da vojna ni pot do miru – da varnost ni v skladovnicah bomb. Poudarja, da je sedanje obdobje prelomno obdobje v človeški zgodovini in da moramo ljudje, ki živimo danes, izbrati med uničevalno jedrsko vojno in zlatim obdobjem miru. Čeprav ne prosi, da bi videla rezultate, tisoči pisem potrjujejo, da njeno popotovanje ni bilo zaman – v mnogih je zapisano: "Po pogovoru z vami sem se odločil, da moram tudi sam kaj narediti za mir."

(To sporočilo je bilo natisnjeno na letaku, ki ga je Peace Pilgrim za svojo predstavitev v par izvodih nosila v svoji tuniki.)

Kazalo

Uvod	7
Moja mladost.....	17
Duhovno odraščanje: koraki k notranjemu miru	23
Priprave	25
Očiščevanje	30
Opustitve.....	36
Doseganje notranjega miru	39
Romanje	43
Premišljevanja o romanju.....	62
Preprosto življenje	71
Reševanje življenjskih problemov	79
O navadi zaskrbljenosti	84
O navadi jeze.....	85
O navadi strahu	86
O božanskem varstvu.....	89
Koristna meditacija	92
Duhovno življenje.....	94
Nekaj molitev	95
O postu	99
O zdravljenju.....	100
Moč misli	102
Sprememba, imenovana smrt	104
O religiji	107
Pot ljubezni	109

<i>Misli v razmislek</i>	113
Pot miru.....	121
Zgodbe o nenasilju.....	130
Vizija upanja na mir.....	132
Še nekaj misli o miru in razorožitvi.....	133
Cena miru	135
Širitev pacifizma	137
Otroci in pot miru.....	142
Preobražanje družbe	145
O demokraciji in družbi	146
Mirovne skupine.....	149
Pot romarke za mir	153
<i>Dodatki</i>	163
Zgoščen povzetek življenja Peace Pilgrim.....	165
Diagram duhovne rasti Peace Pilgrim.....	167
Vprašanja in odgovori iz korespondence	169
Pesnitve, molitve in pesmi.....	200
Peace Pilgrim v časopisnih vesteh.....	206
Pisma poslana Peace Pilgrim	227
Doživetja s Peace Pilgrim	230
<i>Stvarno kazalo</i>	237

U V O D

PEACE PILGRIM je imela med svojim radostnim popotovanjem peš povprek čez deželo na ljudi tolikšen vpliv, da se ga ne bo dalo nikdar primerno izraziti. Med svojim osemindvajsetletnim romanjem za mir je prebudila in navdihnila na tisoče ljudi. Tisti, ki se jih je dotaknila osebno, imajo čisto posebne spomine – na pogovore, na smeh, na z njo prehojeno pot; na poslušanje prigod z romanja za mizo ob večerji ali medtem ko so jo peljali na dogovorjeno predavanje; na mahanje v slovo, kadar je nanagloma odšla v nov kraj.

Med leti 1953 do 1981 se je ta ženska srebrnih las radovoljno odzivala svojemu poklicu in bila služabnica sveta. Ko je stopila v zakoten zaselek ali velemesto, je vsem prinesla sporočilo miru, ki ga je izrazila s preprostimi besedami: ko bo zadosti ljudi našlo svoj *notranji mir*, bodo naše ustanove postale bolj miroljubne in priložnosti za vojne ne bo več.

Po njeni smrti leta 1981 se je več njenih prijateljev iz vse države zbralo v Santa Feju v Novi Mehiki, da bi počastilo spominjanje in da bi se pomenili, o svojih doživetjih z njo. Majhna skupina je ostala in se lotila dela na pripravi knjige, saj je to misel vsak med nami že nekaj časa nosil v srcu. V pričujoči knjigi smo želeli predstaviti izjemno življenje in nauk Peace Pilgrim v najčistejši obliki – z njenimi lastnimi besedami. Zbrali smo jih iz njene drobne knjižice *Koraki k notranjemu miru*, njenih devetnajstih glasnikov *Romarska pot*, osebnih pogovorov, navedkov iz njenih pisem in govorov, ki so jih številni ljudje posneli v vseh tistih letih. Drug dragocen vir so bili tisoči časopisnih člankov in drugo tiskano gradivo iz zbirke Peace Pilgrim v Mirovni knjižnici Swarthmore Collegea.

Čeravno so besede njene, pa knjiga ni bila napisana kot avtobiografija. Nekaj gradiva je bilo besedo za besedo prepisanega z

magnetofonskih trakov, kar nekaterim odstavkom namesto pisnega daje pogovorni značaj. Želeli bi si, da bi bila sama napisala svojo knjigo. Ljudje so jo pogostoma spraševali, ali bo napisala knjigo o svojem življenju in več kot enkrat je odgovorila: "V resnici sem napisala zadosti gradiva za knjigo -- samo da ni v knjižni obliki."

Spraviti ga v knjižno obliko je bila naša naloga.

Četudi se njeno temeljno sporočilo ni nikdar spreminjalo, pa je vsako sporočilo obarvano z najraznovrstnejšimi podrobnostmi in doživetji. Morda boste ugotovili, da je nekaj njenih zgoščeno izraženih načel ali aforizmov navedenih večkrat, čeprav ponavadi vselej v novem kontekstu.

Preprosto, a globoko sporočilo življenja in besed Peace Pilgrim je nujno potrebno človeštvu v njegovem iskanju miru. Dala nam je novo upanje za prihodnost našega sveta -- upanje, da bo zadosti ljudi našlo notranji mir, da bo možen svetovni mir. Dala nam je zgled človeka, ki živi v notranjem miru, ki ga polni brezmejna energija, katere je s starostjo zmeraj več, ne zmeraj manj. Robert Steele je v indijski reviji *Gandhi Marg* zapisal: "Peace Pilgrim govori s presenetljivo avtoriteto in trdnostjo; človeka spominja na božje glasnike iz bibličnih časov. Vendar pa njene besede nimajo fanatičnega ali dogmatičnega prizvoka. Ne, imajo zven globoko iskrenega in predanega človeka, ki ima stik z modrim in neizrekljivim videnjem..."

Od ene obale do druge so jo poznali samo kot Peace Pilgrim, saj je bila njena želja poudariti "sporočilo, ne sporočitelja." Nikdar ni govorila o podrobnostih iz svojega življenja, ki jih je imela za nepomembne, na primer o svojem nekdanjem imenu, starosti in kraju rojstva. Ker je to knjiga o njenem romanju v njenih besedah, smo se odločili, da vanjo ne bomo vključili teh podatkov, ki jih lahko najdete drugje.

"Nočem, da se me ljudje spominjajo, razen v povezavi z mirom," je dejala. Za nas, ki smo jo dobro poznali in smo jo videvali

leta in leta, bo vselej ostala vedra, dobrosrčna Peace Pilgrim – prepolna dobre volje, vitalnosti in življenjske radosti.

Rojena je bila na majhni kmetiji na vzhodu ZDA v začetku stoletja, rasla je v skromnih razmerah in si kot mnogi postopoma pridobila denar in imetje. Ko je spoznala, da je takšno egocentrično življenje postalo nesmiselno in da so ji posvetne dobrine v breme namesto v blagoslov, je nekoč hodila vso noč po gozdu, dokler ni začutila “popolne pripravljenosti, brez kakršnihkoli pridržkov, da dá svoje življenju bogu in služenju.”

Postopoma in metodično je začela živeti vse bolj preprosto. Takrat se je zanjo začelo petnajstletno obdobje priprav, ne da bi sploh natanko vedela, na kaj se pripravlja. Kot prostovoljka je delala za mirovne skupine in z ljudmi, ki so imeli zdravstvene, čustvene in mentalne težave.

V tistem *pripravljalnem obdobju* in sredi mnogih duhovnih vzponov in padcev je našla notranji mir – in svoj poklic.

Njeno romanje za mir se je začelo 1. januarja 1953 zjutraj. Zaobljubila se je, “da bo ostala popotnica, dokler se človeštvo ne nauči živeti v miru.” Peace Pilgrim je hodila sama, brez denarja in brez podpore kakšne organizacije. Hodila je “kot molitev” in kot priložnost, da navdihne druge ljudi k molitvi in delu za mir. Nosila je mornariško modro srajco in hlače ter kratko tuniko z žepi ob spodnjem robu, v katerih je prenašala s seboj vse svoje posvetno imetje: glavnik, zložljivo zobno ščetko, kemični svinčnik, kopije svojega sporočila in tekočo pošto.

Potem ko je prehodila 25.000 milj, kar se je zgodilo leta 1964, je nehala šteti prehojeno pot in se je začela predvsem posvečati govorom, čeprav je še zmeraj vsak dan hodila. Zaradi vse bolj polnega urnika govorov je morala vse bolj pogostoma sprejemati prevoze z avtomobilom.

Peace Pilgrim je govorila s tisočimi ljudmi ves čas McCarthyjevega obdobja, korejske vojne, vietnamske vojne in časa po njej. Srečevala se je z ljudmi na mestnih ulicah in makadamskih cestah, v mestnih getih, predmestjih, puščavah in na postajališčih za tovornjake. Imela je intervjuje na vseh nacionalnih radij-

skih in televizijskih mrežah ter na stotinah lokalnih postaj po vsej deželi. O njej so pisali novinarji v brezštevilnih velikih in majhnih mestih. Poiskala jih je, če je niso našli sami, da bi ljudje slišali njeno sporočilo. Govorila je študentom psihologije, političnih ved, filozofije in sociologije, zbranim dijakom srednjih šol, članom društev in govorila s cerkvenih prižnic.

Minevala so leta, njena nalezljiva vnema, duhovitost in preprosta življenjska modrost so jo delali bolj in bolj privlačno in občinstvo se je vse bolj in bolj pogosto odzivalo s prisrčnim in spontanim smehom in preudarnimi vprašanji.

In vsa ta leta, ko je mnoge med nami postajalo vse bolj strah iti ven na ulico, je hodila po *nevarnih* mestnih četrtih in spala ob cestah, na plažah in na avtobusnih postajah, če ji ni nihče ponudil strehe nad glavo. Z leti so tujci postali prijatelji, vabili so jo k sebi na dom in se dogovarjali za govore, pogostoma za leto dni ali več vnaprej.

Peace Pilgrim je bila prepričana, da smo vstopili v krizno obdobje v človeški zgodovini, "da hodimo po robu med uničevalno jedrsko vojno in zlato dobo miru." Čutila je, da je njen poklic prebuditi ljudi iz apatije, jih pripraviti, da se bodo zamislili in aktivno delali za mir. In vselej je opogumljala ljudi, naj iščejo pravi vir miru v sebi, in naj v svojih odnosih z drugimi uporabljajo pot miru.

V času svoje smrti je Peace Pilgrim sedmič prečkala deželo. Prehodila je bila vseh petdeset držav in obiskala tudi deset kanadskih provinc in dele Mehike. Leta 1976 jo je nekdo peljal z letalom na Aljasko in Havaje, da se je srečala z njegovimi otroki, hodila, govorila v cerkvah in govorila za sredstva javnega obveščanja. Leta 1979 in 1980 se je vrnila v tiste državi in vzela s seboj majhno skupino ljudi, ki so želeli zvedeti več o njenem načinu življenja. Imela je v načrtu, da se bo na Aljasko in Havaje vrnila leta 1984 in razmišljala je, da bi v prihodnjih letih povabila ljudi, naj se ji pridružijo na "pohodih navdiha" skozi več držav.

Sedmega julija 1981 je opravila tisto, čemur je tako rada pravila "veličasten prehod v svobodnejše življenje" v bližini Knoxa v Indiani. Umrla je v trenutku, v čelnem trčenju, ko so jo z avtom peljali na dogovorjeno predavanje. Njeni številni prijatelji po vsej deželi smo bili zgroženi. Nekako si sploh nismo mogli predstavljati, da bo Peace tako kmalu poklicana zapustiti zemljo. Vendar pa je neka prijateljica zapisala: "Z gotovostjo čutim, da je tako nagel prehod, brez prenehanja njene dejavnosti, ravno takšen, kakršnega bi si želela."

V svojem zadnjem časopisnem intervjuju je povedala, da je pri polnem zdravju. Popotne načrte je delala za dolgo časa vnaprej in imela je dogovorjena predavanja vse do konca leta 1984. Ted Hayes z radia WKVI iz Knoxa je v intervjuju z njo, ki je bil posnet 6. julija, pripomnil: "Zdite se mi izredno srečni." Odgovorila mu je: "Prav res sem izredno srečna. Kako bi človek mogel poznati boga in ne biti radosten?"

Sporočila od prijateljev, ki so slišali za njen odhod, še naprej prihajajo na mali poštni urad v Colognu v New Jerseyu, od koder so ji vselej pošiljali pošto. Pisma so ganljiva: "Draga Peace, pravkar sem slišala za tvojo smrt v zemeljskem telesu... Če to ni res, prosim, piši. "Nekdo drug je napisal: "Vem, da si z bogom... Vidim te v vesolju..."

Urednica, ki je z njo naredila intervju v 60. letih in ki je postala njena dobra prijateljica, je napisala: "... v mojem srcu se razcvetajo venčki molitev, ki pripovedujejo o tem, kako zelo cenim njene nauke in vpliv, ki ga je imela na moje življenje, in želim ji vse dobro na njeni poti..."

Prijatelj iz Massachusettsa je napisal: "To je, najkrajše povedano, strašen udarec in velika izguba za naš drobceni planet! Moje srce je v tem trenutku polno bolečine, saj sem, tako kot tisoči drugih ljudi, imel Peace zelo rad! Obenem pa čutim, da bo vselej prisotna med nami s svojimi čudovitimi nauki in življenjem, ki ga je zgledno živel..."

Veliko ljudi je pisalo in izražalo upanje, da bomo spravili skupaj knjigo, ki bo pripomogla k razširjanju njenega sporočila

miru in ljubezni. Nekaj jih je povedalo, da razmišljajo o pisanju člankov ali daljših del o njej. Upamo, da bo pričujoča knjiga dragocen vir za te in za prihodnje pisce, kot tudi navdih in vzpodbuda za vse, ki niso imeli sreče, da bi se srečali z njo.

Nekdo, ki je dobro ujel njenega duha, je zapisal: "Semena miru so bila dobro razsejana. Dolžnost vseh, ki se nas je dotaknila, je, da opravimo žetev."

Upamo, da bodo njene besede in njen duh še naprej navdihovale ljudi. In z vami se zbiramo v krog ljubezni, z vsemi, ki so jo poznali in s katerimi je prišla v stik.

*Svobodna zemlje, svobodna kot nebesni svod,
zdaj popotuješ vsepovsod.*

Pet njenih prijateljev
Santa Fe, Nova Mehika
31. marca 1982

Prvo poglavje

Moja mladost

MOJE ŽIVLJENJE SE JE ZAČELO NADVSE UGODNO, čeprav utegne biti marsikdo med vami drugačnega mnenja. Rodila sem se v revnih razmerah na majhni kmetiji na obrobju majhnega mesta in hvaležna sem za to. Moje otroštvo je bilo srečno. Lahko sem se igrala v gozdu in plavala v potoku in imela sem prostor za rast. Želim si, da bi imel vsak otrok prostor za rast, saj mislim, da so otroci malce podobni majhnim rastlinam. Če rastejo preveč na gosto skupaj, postanejo kržljavi in bolehnii in nikdar ne dosežejo polne rasti. Potrebujemo prostor za rast.

Pripravljamo se za delo, ki ga moramo postoriti, in ponavadi se nam niti ne sanja, za kaj se pripravljamo. Tako kot otrok nisem imela prav nobenega pojma, za kaj se pripravljam. Pa vendar, seveda, sem se na različne načine pripravljala. Pripravljala sem se na romanje, ko sem za svoje izbrala pravilo "najprej najvažnejše" in si začela določati vrstni red stvari v življenju. To je pripeljalo do tega, da je bilo moje življenje zelo urejeno in naučila sem se samodiscipline – zelo dragocena učna ura, brez katere se ne bi nikdar odpravila na romarsko pot. Ohranila sem jo prav v svojo odraslo dobo.

Kot otrok nisem bila deležna nobene formalne verske vzgoje. (Tako mi je bilo treba kasneje manj počistiti iz glave!) Notranjost cerkve sem prvokrat videla, ko mi je bilo dvanajst let in ko sem pokukala skozi vhodna vrata v katoliško cerkev, da bi videla, kako ministranti čistijo stolnico. Ko sem bila stara šestnajst let, sem prvokrat vstopila v cerkev, da sem prisostvovala poroki.

Ko sem bila v zadnjem letniku gimnazije, sem se začela ukvarjati z iskanjem boga, toda ves moj trud je bil usmerjen navzven. Hodila sem naokrog in spraševala: "Kaj je bog? Kaj je bog?" Bila sem hudo radovedna in veliko ljudem sem zastavila veliko vprašanj, vendar nisem nikdar dobila nobenih odgovorov! Toda nisem se hotela vdati. Z intelektom nisem mogla najti boga v zunanjem svetu, zato sem poskusila z drugačnim pristopom. Šla sem na dolg sprehod s svojim psom in globoko razmišljala o tem vprašanju. Nato sem šla spat in vse skupaj prespala. In zjutraj sem dobila odgovor od znotraj, od še zelo tihega glasu.

Moj gimnazijski odgovor je bil zelo preprost – da ljudje pač vse tisto v vesolju, kar presega zmožnosti vseh nas, spravimo skupaj in vsemu temu skupaj potem nekateri med nami dajo ime bog. Tako, to me je spravilo na pot iskanja. In prvo, kar sem storila, je bilo, da sem pogledala drevo in rekla, *aha, glej no, glej*. Če se vsi, kar nas je, spravimo skupaj, ne moremo ustvariti tega drevesa, pa celo če bi bilo videti kot drevo, ne bi raslo. To je ustvarjalna sila, ki presega naše moči. In nato sem se zvečer ozrla na svoje ljubljene zvezde in *glej, že spet*. Obstaja sila, ki ohranja, ki drži planete v njihovih krožnicah.

Opazovala sem spremembe, ki se dogajajo v vesolju. V tistem času so si prizadevali zavarovati svetilnik, da ga ne bi odplavilo v morje. Nazadnje so ga premaknili bolj na kopno in dejali, da so ga rešili. Jaz pa sem opazila vse spremembe in rekla, *aha, že spet*. V vesolju obstaja nekaj, kar žene k nenehnim spremembam.

Ko sem dobila potrditev od znotraj, sem vedela brez vsakega dvoma, da sem se dotaknila svoje najvišje luči.

Razumsko sem se boga mnogokrat dotaknila kot resnice in čustveno sem se ga dotaknila kot ljubezni. Dotaknila sem se boga kot dobrote. Dotaknila sem se boga kot prijaznosti. Prešinilo me je, da je bog ustvarjalna sila, gonilna sila, celostna inteligenca, vseprisotni, vseprevevajoči duh – ki povezuje vse reči v vesolju in daje življenje vsemu. To mi je približalo boga. Nisem mogla biti nikjer, kjer ne bi bilo boga. *Ste v bogu. Bog je v vas.*

Med svojim tretjim in četrtem letnikom gimnazije sem delala v trgovini, kjer so vse prodajali po pet ali deset centov. Delo sem imela zelo rada, še zlasti pospravljanje pultov, da so bili lepi na pogled. Dovolili so mi celo urejati izložbena okna, ker sem to delala z veseljem. No ja, veste, bila sem cenejša od aranžerja!

Na svojem pultu sem imela dve blagajni. Nekega dne nisem imela drobiža v eni blagajni in sem seveda šla k drugi, zavrtela *Brez prodaje* in vzela iz nje potrebni drobiž. Tedaj sem ugotovila, da sem naredila naglavni greh. Slišala sem jih šepetati: "Zavrtela je *Brez prodaje!*" K meni je prišel nadzornik in rekel: "Stopite z mano." Odvedel me je k enemu od pultov v kotu, ki ga je bilo treba urediti. Pustil me je tam in se nato vrnil, rekoč: "Zakaj ste to naredili?" Odgovorila sem: "Še zmeraj ne vem, kaj sem naredila narobe. Samo vzela sem drobiž za vračilo iz blagajne – nobenega denarja nisem ukradla." Rekel je: "Rečeno vam je bilo, da nikdar ne zavrtite *Brez prodaje*". Odvrnila sem mu: "Tega mi ni nihče povedal."

Nato je odšel k nadzornici, ki bi me morala poučiti. Vzeli so me nazaj na staro mesto. Toda zaradi tistega dogodka me je zasovražila. Vedela sem, da moram nekaj storiti. Enkrat sem šla mimo njenega pulta in opazila na njem nekaj ovenelih rož. Naslednje jutro sem ji prinesla čudovit šopek rož iz mojega vrta. Rekla sem: "Opazila sem tele ovenele rožice. Vem, da imate rože zelo radi in nekaj sem vam jih prinesla s svojega vrta." Ni se jim mogla upreti. Ob koncu tedna sva šli iz trgovine z roko v roki!

Zatrdno čutim, da sem se pripravljala na romanje, ko sem pri zgodovini prebrala zlato pravilo: "Stori drugim tisto, kar bi si želel, da drugi storijo tebi" – povedano na mnogo različnih načinov in nakazano, da so ga imele vse kulture. Pri meni je dobilo notranjo potrditev. Vplivalo je na vse moje življenje. Dejansko, nekaj poganjkov zlatega pravila sem ohranila celo do svojega romanja. Ko sem bila v gimnaziji, sem imela preprost pregovor, če hočeš imeti prijatelje, moraš biti prijazna. Če ga analizirate, potem je to poganjek zlatega pravila. Je prepoznanje, da se ljudje odzivajo na vplive, ki so jih deležni. Imam ga celo v svojem današ-

njem življenju s svojim drobnim izrekom, *če hočete imeti mir, morate biti miroljubni.*

Zlato pravilo sem začela udejanjati v praksi takoj po svojih dijaških časih. Dobila sem službo, ki si jo je želela ena mojih prijateljic in izbrali so me za delo v krajevnem klubu, ki si ga je tudi želela. Mislila je, da me sovraži. O meni je govorila vse vrste grdih reči. Vedela sem, da je situacija hudo nezdrava. Zato sem potegnila na plano zlato pravilo – mislila sem in govorila sem vse možne lepe stvari, ki sem jih resnično lahko rekla o njej. Trudila sem se, da bi ji delala usluge. Naneslo je tako, da sem ji naredila veliko uslugo. A povejmo na kratko, ko se je čez leto dni poročila, sem bila na poroki njena priča. Ali vidite, kako daleč se pride z malce duhovne prakse?

Vem, da sem se pripravljala na romanje, ko sem sprejela nekaj odločitev. Na primer, ko sem bila v gimnaziji, so mi nekoč ponudili cigareto, moje prijateljice so kadile, jaz pa ne. V gimnaziji so mi ponujali vse vrste alkohola, ki ga jaz nisem pila, moje prijateljice pa so ga. Potem pa sem bila takoj po koncu svojih dijaških let soočena z nekakšno skušnjo, kajti vse moje prijateljice so v tistem času pile in kadile. V tistih dneh je bil strašanski konformistični pritisk – zdaj temu pravijo pritisk vrstnikov – da so me dejansko gledali postrani, ker nisem počela tistih reči. In ko smo bile zbrane v dnevni sobi ene od nas, sem jim dejala: “Glejte, življenje je zaporedje izbir in nihče vam ne more preprečiti, da bi izbrale po svoji volji, ampak tudi jaz imam pravico izbrati po svoji volji. In jaz sem izbrala svobodo.”

Sčasoma sem odkrila dvoje zelo pomembnih reči. Kot prvo sem odkrila, da je denar lahko zaslužiti. Učili so me prepričanja, da mi bodo denar in premoženje zagotovili srečno življenje in duševni mir. Zato sem hodila po tisti poti. Drugič, ugotovila sem, da je služiti denar in ga potem nespametno zapravljati, popolnoma nesmiselno. Vedela sem, da nisem za to tukaj, vendar v tistem času nisem točno vedela, za kaj sem tu.

V resnici me je spoznanje, da me denar in stvari ne bodo osrečile, pripravilo na moje romanje. Morda se sprašujete, kako sem se sploh lahko zapletla v denar in predmete, toda vidite, učimo se ob sklopih nasprotij, ki človeka izredno močno begajo.

Imela sem veliko srečo, da sem bila zmedena od ene same vrste nasprotij; večina ljudi je zbegana od obeh.

Po eni plati so me učili, naj verjamem, da moram biti dobra in ljubeča in da ne smem nikdar nikogar prizadeti, kar je v redu. Po drugi plati so me učili, da je, če je tako ukazano, resnično častno pohabljeni in ubijati ljudi v vojni. Za to celo dajejo medalje. Vendar me to ni begalo. Nikdar nisem verjela, da je kadarkoli, v kakršnikoli okoliščinah prav, da kogarkoli prizadenem.

Toda drugi sklop nasprotij me je nekaj časa begal... Učili so me, naj bom velikodušna in nesebična, obenem pa učili, naj verjamem, da moram, če hočem biti uspešna, stopiti naprej in zgrabiti več kot le svoj delež dobrin tega sveta. Te nasprotujoče si filozofije, ki sem jih izluščila iz svojega otroškega okolja, so me nekaj časa begale. Toda nazadnje sem le izkoreninila napačno vzgojo.

Drugo poglavje

Duhovno odraščanje: koraki k notranjemu miru

KO SEM SE OZIRALA PO SVETU OKROG SEBE, ki je v dobršni meri tako siromašen, me je prevzemalo vse večje nelagodje, da imam toliko, medtem ko moji bratje in sestre stradajo. Končno sem morala najti drugačno pot. Do preobrata je prišlo, ko sem v obupu in v zelo globokem iskanju smiselnega življenja nekoč celo noč hodila po gozdu. Prišla sem na z mesečino oblito jaso in molila.

Čutila sem popolno pripravljenost, brez kakršnihkoli zadržkov, da dam svoje življenje – da posvetim svoje življenje – služanju. “Prosim, uporabi me!” sem molila k bogu. In name se je spustil silen mir.

Povem vam, da je to točka, s katere ni vrnitve. Po tem ne morete nikdar več nazaj k popolnoma egocentričnemu življenju.

In tako sem vstopila v drugo razdobje svojega življenja. Začela sem živeti, da bi *dajala*, kolikor morem, namesto da bi *jemala*, kolikor morem, in vstopila sem v nov in čudovit svet. Moje življenje je začelo postajati smiselno. Dosegla sem velik blagoslov dobrega zdravja; od tistikrat nisem imela več ne boleznih ne bolečin, ne prehlada ne glavobola. (Večina boleznih, kot veste, ima psihološke vzroke. Od tistega časa sem vedela, da bo moje življenjsko delo – delo za mir – da bo zajelo *celoten mirovni spekter*: mir med narodi, mir med skupinami, mir med posamez-

niki in zelo zelo pomemben notranji mir. Vendar obstaja zelo velika razlika med biti *voljan* dati svoje življenje in med dejansko *dati* svoje življenje in pri meni je med enim in drugim minilo petnajst let priprav in notranjega iskanja.

Nisem še prišla daleč po duhovni poti, ko sem se seznanila s tistim, kar psihologi imenujejo ego in vest, čemur jaz pravim nižji jaz in višji jaz, ali egocentrična narava in bogocentrična narava. To je tako, kakor da imamo dva jaza ali dve naravi ali dve volji z dvema nasprotujočima si glediščima.

Vaš nižji jaz gleda na stvari zgolj z gledišča vašega telesnega blagostanja – vaš višji jaz upošteva vaše duševno ali duhovno blagostanje. Vaš nižji jaz vas vidi kot središče vesolja – vaš višji jaz vas vidi kot celico v telesu človeštva. Ko vam vlada nižji jaz, ste sebični in materialistični, toda če sledite pobudam svojega višjega jaza, boste videli stvari realistično in našli harmonijo v sebi in v drugih.

Telo, um in čustva so orodja, ki jih lahko uporablja ali egocentrična ali bogocentrična narava. Egocentrična narava ta orodja uporablja, vendar jih nikdar ne more v polni meri nadzorovati, tako da nenehno prihaja do spopadov. V polni meri jih lahko nadzoruje samo bogocentrična narava.

Ko bogocentrična narava vzame stvari v svoje roke, najdete notranji mir. Dokler ne pride tisti čas, si lahko delen nadzor pridobite z disciplino. To je lahko disciplina, ki je vsiljena od zunaj z zgodnjo vzgojo, ki je postala del podzavestne plati egocentrične narave. Lahko pa je disciplina, ki se ji podvržemo prostovoljno: samodisciplina. Torej, če počnete stvari, ki veste, da jih ne bi smeli, in jih v resnici nočete početi, potem vam prav gotovo manjka discipline. Priporočam duhovno rast – v vmesnem času pa samodisciplino.

V obdobju duhovnega odraščanja je notranji konflikt bolj ali manj viharen. Moj je bil nekako povprečen. Egocentrična narava je mogočen sovražnik in se silovito bojuje za ohranitev svoje iden-

titete. Brani se na prebrisan način in ne gre je jemati podcenjujoče. Pozna najšibkejšo točko v vašem oklepu in izzove spopad ravno tedaj, kadar se najmanj zavedate. Med napadi ohranite skromnost in ne imejte intimnega stika z nikomer, razen s šepetom svojega vodilnega višjega jaza.

Višjemu jazu so verski voditelji dajali mnoga čudovita imena, nekateri so višjo vladajočo moč imenovali *notranja luč* ali *v človeku bivajoči Kristus*. Ko je Jezus dejal: "Kraljestvo božje je v vas," je očitno govoril o višjem jazu. Na nekem drugem mestu je rečeno: "Kristus v vas, vaše upanje slave, *v človeku bivajoči Kristus*." Jezusa so klicali Kristus zato, ker je njegovo življenje vodila višja vladajoča sila.

Kadar govorim o svojih korakih k notranjemu miru, govorim o njih okvirno, toda pri številu korakov ni nič absolutnega. Lahko jih je več; lahko jih je manj. O njih govorimo zdaj na splošno, vendar je pomembno tole: koraki k notranjemu miru se ne delajo v določenem vrstnem redu. Prvi korak pri nekom bo morda pri kom drugem zadnji. Zato storite tisti korak, ki se vam zdi najlažji in ko naredite nekaj korakov, vam jih bo lažje narediti še nekaj. Na tem področju lahko resnično delimo drug z drugim. Morda se nihče med vami ne čuti vodenega k romanju in jaz si vas ne prizadevam navdušiti k temu. Toda na področju iskanja harmonije v svojem življenju prav gotovo lahko delimo izkušnje drug z drugim. In kar mislim si, da boste, ko me boste slišali govoriti o nekaterih korakih k notranjemu miru, prepoznali korake, ki ste jih tudi sami naredili.

Priprave

Rada bi omenila nekaj priprav, ki so mi bile potrebne. Prva priprava je zavzeti *pravilen odnos do življenja*. To pomeni, nehati bežati! Nehati biti človek, ki živi na gladini, ki ves čas ostaja v

peni na gladini. Na milijone takšnih ljudi je, ki nikdar ne najdejo ničesar resnično vrednega. Bodite voljni odkrito se soočiti z življenjem in se spustiti pod gladino življenja, kjer najdemo življenjska dejstva in danosti. Prav to zdajle počnemo tukaj.

Potem pa gre še za to, da imamo smiselen odnos do problemov, ki jih življenje postavlja pred nas. Ko bi videli celotno sliko, če bi poznali celo zgodbo, potem bi se zavedeli, da se pred vas nikdar ne postavi noben problem, ki nima določenega namena za vaše življenje, ki ne more prispevati k vaši notranji rasti. Ko to opazite, potem prepoznate, da so problemi prikrite priložnosti. Če se ne bi soočali s problemi, bi vas samo na slepo nosilo skozi življenje. Prav z reševanjem problemov v skladu z najvišjo lučjo, ki jo imamo, se doseže notranja rast. Torej, kolektivne probleme moramo reševati kolektivno in nihče ne najde notranjega miru, kdor se izogiba temu, da bi opravil svoj del v reševanju kolektivnih problemov, na primer svetovne razorožitve in svetovnega miru. Razmišljajmo torej vselej o teh problemih skupaj in delujmo družno za njihovo rešitev.

Druga priprava je povezana z *uglasitvijo svojega življenja z zakoni, ki vladajo vesolju*. Niso ustvarjeni le svetovi in bitja, temveč tudi zakoni, ki jim vladajo. Ti zakoni se nanašajo tako na telesno kot na duševno področje in vladajo človekovemu obnašanju. Kolikor smo zmožni razumeti in uskladiti svoje življenje s tem zakoni, v tolikšni meri bo naše življenje harmonično. V kakršni meri kršimo te zakone, toliko si z neposlušnostjo sami ustvarjamo težave. Sami sebi smo najhujši sovražnik. Če zaradi nevednosti nismo v harmoniji, do neke mere trpimo; toda če vemo, kako bi bilo prav, pa smo kljub temu v neharmoniji, potem hudo trpimo. Trpljenje nas potiska k poslušnosti.

Prepoznala sem, da je nekaj dobro znanih, a slabo razumljenih in redko udejanjenih zakonov, po katerih moramo živeti, če želimo najti mir v sebi in zunaj sebe. Med njimi so zakoni, da se da zlo premagati samo z dobrim; da lahko samo dobra sredstva

pripeljejo do dobrega konca; da, kdor počne neljubeče reči, samemu sebi zadaja duhovne rane.

Ti zakoni so enaki za vse ljudi in treba jih je ubogati, da zavlada harmonija.

Zato sem se začela ukvarjati z zelo zanimivim projektom. Ta je bil, živeti vse dobre stvari, v katere sem verjela. Nisem se spravljal v zmedo tako, da bi jih skušala vzeti vse naenkrat, temveč sem, če sem počela kaj takega, za kar sem vedela, da ne bi smela, tisto nehala početi in kar na hitro opustila. To je najlažji način. Postopno odvajanje je počasno in mučno. In če nisem počela česa, za kar sem vedela, da bi morala, potem sem se s tistim začela ukvarjati. Kar nekaj časa je trajalo, da je življenje dohitelo in hodilo vštric s prepričanjem, toda seveda ga lahko dohiti in če sem zdaj v kaj prepričana, to tudi živim. Sicer ne bi imelo nobenega smisla. Ker sem živela po *najvišji luči*, ki sem jo imela, sem odkrivala, da se mi daje še *več luči*; da se odpiram za sprejem več luči, kadar živim po luči, ki jo imam.

Obstaja še tretja priprava, ki je povezana s tistim, kar je v življenju vsakega človeka edinstveno, saj ima vsak od nas *posebno mesto v vzorcu življenja* in niti dva človeka nimata natanko iste vloge v božjem načrtu. Obstaja vodstvo, ki prihaja od znotraj vsem, ki so voljni prisluhniti. Prek tega vodstva vsakdo začuti, da ga vleče k nekemu delu v načrtu stvari.

Božje zakone lahko spoznamo od znotraj, toda dá se jih naučiti tudi od zunaj, saj so o njih govorili vsi veliki religiozni učitelji. Božje vodstvo lahko spoznamo samo od znotraj.

Do božjega vodstva moramo ostati odprti. Bog nas nikdar ne vodi h kršitvi božanskega zakona in če prejmemo takšen napotek, smo lahko prepričani, da ni od boga. Na nas je, da ohranimo svoje življenje trdno v harmoniji z božanskim zakonom, ki je enak za vse med nami. Samo dokler ostajamo v harmoniji z božanskim zakonom, nam lahko prihajajo dobre stvari.

Ko pridete na svet, so vaše vloge v božanskem načrtu že dane. Treba jih je le spoznati in živeti. Če še ne veste, kam se prilegate, predlagam, da poskusite z iskanjem v sprejemajoči tišini. Jaz sem se sprehajala sredi lepote narave, sprejemljiva in tiha, in prihajali so mi čudoviti uvidi.

Svoj del v vzorcu življenja začnete opravljati tedaj, ko začnete delati vse dobre stvari, h katerim se čutite motivirane, pa čeprav so sprva čisto majhne stvari. Dajte jim prednost v svojem življenju pred vsemi površinskimi rečmi, s katerimi so običajno natrpana človeška življenja.

Vsako jutro sem razmišljala o bogu in o stvareh, ki bi jih lahko naredila tisti dan, da bi bila v pomoč božjim otrokom. V vsaki situaciji, v katero sem prišla, sem gledala, ali bi lahko kaj naredila, da bi bila v pomoč. Vsak dan sem naredila toliko dobrih stvari, kolikor sem mogla, in nisem pozabljala na pomen prijazne besede in veselega nasmeha. Pri stvareh, ki so se zdele prevelike, da bi jih zmogla, sem molila – in prava molitev motivira k pravim dejanjem.

Bila sem polna zagnanega navdušenja pomagati drugim in lahko bi mi kdo očital, da sem druge ljudi, ko sem jim rešila toliko problemov, oropala za duhovno rast, ki jo prinaša reševanje problemov. Kmalu sem spoznala, da moram pustiti tudi drugim, da lahko storijo kaj dobrega, kar jim bo prineslo blagoslov.

Sprva sem pomagala ljudem na preproste načine, hodila zanje po opravkih, jim urejala vrtove in jim brala. Nekaj časa sem preživela v zasebnih domovih za ostarele in rehabilitacijo bolnih in jim pomagala premagovati raznovrstne bolezni. Delala sem z mladostniki v težavah, ljudmi z duševnimi motnjami, telesno in duševno prizadetimi.

Moji motivi so bili čisti in precej mojega dela je imelo pozitiven in dober učinek. Delala sem po tistem, čemur pravim duhovna terapija: ugotovila sem, katere so tiste dobre reči, ki bi jih ljudje, s katerimi sem delala, želeli početi in jim pomagala, da so jih počeli. Nekaj se jih je preveč navezalo name in morala sem delati na pretrganju navezanosti.

Pomanjkanje strokovnega znanja sem več kot nadomestila z ljubeznijo, ki sem jo jim dajala. Kadar vam življenje polni ljubezen, potem izginejo vse omejitve. Zdravilo, ki ga tako hudo potrebuje ta bolni svet, je ljubezen.

Prav tako sem opravljala nekaj prostovoljnega dela za kveker-ski organizaciji *Ameriški odbor prijateljev služenja* in *Bratovščino Sprave* ter *Žensko mednarodno ligo za mir in svobodo* – občasno v obdobju vsaj desetih let.

So ljudje, ki vedo in ne storijo nič. To je zelo žalostno. V tej materialistični dobi imamo lažen kriterij za merjenje uspeha. Merimo ga z dolarji, z materialnimi rečmi. Toda sreče in notranjega miru ni najti v tej smeri. Če veste, pa ničesar ne storite, potem ste resnično zelo nesrečen človek.

Obstaja še četrta priprava. Ta je *poenostavljanje življenja*, da spravimo v harmonijo notranje in zunanje blagostanje, duševno in materialno blagostanje v svojem življenju. To je bilo meni močno olajšano. Takoj po tistem, ko sem posvetila svoje življenje služenju, sem začutila, da ne bom mogla več dolgo sprejemati *več* kot potrebujem, medtem ko imajo drugi na svetu *manj* kot potrebujejo. To me je pripravilo do tega, da sem spravila svoje življenje na *nivo potreb*. Mislila sem, da bo težko. Mislila sem, da bo to za sabo potegnilo veliko stisk, vendar sem se močno motila. Namesto stisk sem našla čudovit občutek miru in radosti ter prepričanje, da je nepotrebna lastnina samo nepotrebno breme.

V tistem času sem pokrivala svoje izdatke z desetimi dolarji tedensko, pri čemer sem svoj proračun razdelila v dve kategoriji. Šest dolarjev in pol sem namenila za hrano in priložnostne izdatke, tri dolarje in pol za stanovanje.

S tem nočem reči, da so vse potrebe enake. Vaše potrebe so morda mnogo večje od mojih. Če imate, na primer, družino, boste potrebovali stabilnost družinskega središča za svoje otroke. Vendar pa hočem reči, da je vse, kar presega potrebe – in potrebe včasih vključujejo tudi stvari, ki presegajo telesne potrebe – da

nam vse, kar je več kot to, kaj hitro postane breme. Če kaj imate, morate za tisto tudi skrbeti!

V preprostem življenju je velika svoboda in potem ko sem to začutila, sem v svojem življenju našla harmonijo med notranjim in zunanjim blagostanjem. Veliko se da povedati o tej harmoniji, ne le v življenju posameznika, temveč tudi v življenju družbe. Ker smo se kot svet spravili tako daleč iz harmonije, tako zelo nagnili na materialno stran, smo takrat, ko odkrijemo kaj takšnega, kot je na primer jedrska energija, to še zmeraj zmožni spraviti v bombo in uporabiti za ubijanje ljudi! Tako je zato, ker naše notranje blagostanje tako hudo zaostaja za zunanjim blagostanjem. Prava raziskovanja za prihodnost so na *notranji* strani, na duhovni strani, tako da ju bomo lahko spravili v ravnovesje – in tako, da bomo vedeli, kako pravilno uporabljati zunanje blagostanje, ki ga že imamo.

Očiščevanje

Nato sem odkrila, da moram opraviti nekaj očiščevanj. Prvo je bilo čisto preprosta stvar: *očiščenje telesa*. Pri tem je šlo za telesne navade. Jedla sem vse vrste standardne hrane. Zdaj me spreleti srh, ko pomislim, kaj vse sem metala v svoje svetišče duha.

Ko sem bila zelo mlada, nisem skrbela za svoje telesno svetišče; to se je zgodilo šele kasneje. Pet let po tistem, ko sem začutila popolno pripravljenost dati svoje življenje, sem začela skrbeti za svoje telesno svetišče – *pet let*. Zdaj jem predvsem sadje, oreščke, zelenjavo, polnozrnata žita (po možnosti organsko pridelana) in morda malo mleka in sira. S tem živim in hodim.

Bil je čas, ko sem bila odvisna od kofeina. Zjutraj sem vstala in kot prvo stvar popila skodelico kave. Nekega jutra, ko sem ravnokar popila skodelico kave, sem se usedla, se zazrla v skodelico in rekla: “Od *tega* si odvisna, da se zjutraj spraviš pokonci!

Ne bom sužnja kofeina. To se bo nehalo pri tej priči!” In se je. Nikoli več se je nisem dotaknila. Nekaj dni sem jo pogrešala, vendar pa sem močnejša od kave!

Začela sem doumevati, da ne poslušam svojega življenjskega pravila, ki se glasi: *od nikogar ne bom zahtevala, naj zame dela stvari, ki bi jih jaz sama ne hotela narediti zase*. Torej, jaz ne bi ubila nobenega živega bitja – niti piščanca ali ribe – in zato sem takoj nehala jesti vse meso.

Mesa nisem jedla že mnogo let, ne mesa ne rib ne perutnine.

Zdaj vem, da je tudi slabo za zdravje, toda v tistem času sem samo razširila svojo ljubezen, da ni vključevala le vseh ljudi, temveč tudi bitja in zato sem jim nehala prizadevati bolečine in jih nehala jesti.

V tistem času nisem vedela, da je hranjenje z mesom slabo za duha. Vedela sem le, da je nekaj, česar nisem mogla več početi, ker je bilo zoper moja življenjska pravila. Potem pa sem malo kasneje od nekega zdravnika zvedela, da hranjenje z mesom pušča v telesu strupene ostaline, in tudi to bi iz mene naredilo vegetarijanko. Verjamem v preventivo, kajti telo je tempelj duha.

Nato sem izvedela od nekega profesorja s kolidža, ki je napisal knjigo o teh stvareh, da je potrebno nekajkrat več zemlje za vzrejo živali, ki jih jemo, kakor za pridelovanje sadja ali zelenjave ali žit. Ker hočem, da bi bilo sitih čim več božjih otrok, bi me tudi to naredilo za vegetarijanko.

Težava je, da se še nismo naučili nehati ubijati *med sabo*. To je naša sedanja naloga – ne ubijati drug drugega. Naučiti se učno uro deljenja in učno uro, da ljudje ne ubijajo ljudi. Učna ura o neubijanju živali je malo dlje v prihodnosti, čeprav morajo tisti med nami, ki vedo, kaj je boljše, živeti po svoji najvišji luči.

Ko sem spoznala, da sta bela moka in bel sladkor slaba za zdravje, sem ju nehala jesti. Ko sem spoznala, da so močno začinjene stvari slabe, sem jih nehala jesti. In ko sem spoznala, da jedi iz konzerv vsebujejo nekatere snovi, ki so slabe za telo, sem jih nehala jesti. Še celo voda iz vodovoda je večinoma koktajl iz kemikalij. Jaz bi predlagala ustekleničeno ali destilirano vodo.

Zadosti vem o hrani, da pravilno hranim svoje telo in imam odlično zdravje. Uživam v tistem, kar pojem, vendar jem zato, da živim. Ne živim zato, da bi jedla, kot nekateri, in vem, kdaj moram nehati jesti. Nisem sužnja hrane.

Ljudje so še zmeraj lačni, potem ko pojedjo ogromne količine napačne hrane. Dejansko lahko trpite zaradi podhranjenosti, čeprav ves čas do sitega jeste napačno hrano. Zdravo se lahko začnete prehranjevati samo tedaj, ko imate dobro, polnovredno hrano. Jejte počasi in hrano tudi dobro prežvečite, tako kot jaz. Nato pa hrano naredite za zelo postranski del svojega življenja na ta način, da si življenje napolnite s smiselnimi stvarmi in da boste komaj imeli čas razmišljati o hrani.

V svojih prehranjevalnih in spalnih navadah imam tako tesen stik z naravo, kolikor morem. Vsak dan si privoščim toliko svežega zraka in sonca in stika z naravo, kolikor le morem. Čim več hočem biti na prostem in biti del pokrajine. Počitek in telesno gibanje sta pomembna. Nisem človek, ki bi ves čas shajal brez spanja. Kadar se da, grem spat ob mraku in si privoščim osem ur spanja. Telovadim tako, da hodim in gibam z rokami, kar je potem popolna oblika telovadbe. Človek bi pomislil, da je čiščenje telesa prva stvar, ki se je bodo ljudje z veseljem lotili, toda iz izkušenj v praksi vem, da je pogostoma zadnja – zato ker včasih pomeni, da se je treba znebiti par slabih navad in ničesar drugega se ne oklepamo tako trdovratno kakor slabih navad.

Obstaja še drugo čiščenje: *čiščenje misli*. Če bi vedeli, kakšno moč imajo misli, ne bi nikdar pomislili negativne misli. Misli so lahko mogočna sila za dobro, kadar so na pozitivni strani, lahko pa vam tudi povzročijo telesno bolezen, kadar so na negativni strani. Ne jem smetiščne hrane in ne mislim smetiščnih misli! Povem vam, smetiščne misli vas pogubijo hitreje kot smetiščna hrana. Varujte se smetiščnih misli.

Povedala vam bom zgodbo o človeku, ki so ga negativne misli hudo prizadele. Ko sem ga spoznala, je imel petinšestdeset let in

kazal je simptome, za katere so pravili, da so kronična telesna bolezen. Ko sem se pogovarjala z njim, sem spoznala, da je v življenju zaradi nečesa zagrenjen. Nisem pa mogla takoj s prstom pokazati na vzrok, saj sem videla, da se lepo razume z ženo, odraslimi otroki in ljudmi iz soseščine. Toda zagrenjenost je vseeno bila. Ugotovila sem, da je kuhal zamero na svojega očeta, ki je bil že dolga dolga leta mrtev, zato ker je oče dal v šole njegovega brata, njega pa ne. Bil je zelo intelektualen človek, zato sem se dolgo pogovarjala z njim. Ko bi bil moral on, najstarejši sin, iti v šole, oče ni imel zadosti denarja za to. Dejansko je bila družina v tistem času zelo revna. Za njim je bilo še nekaj sestra in mislim, da tri od njih tudi niso šle v šole. Njegov brat je bil najmlajši in takrat je imel oče več denarja in ga je lahko poslal v šole. Svojemu bratu ni zavidal izobrazbe, mislil je le, da bi jo bil moral biti deležen tudi sam. Ko je razumsko uvidel, da je njegov oče pri obeh sinovih storil najboljše, kar je mogel, šele potem je lahko sprostil zagrenjenost, ki jo je gojil. Njegova tako imenovana kronična bolezen je začela izginjati, njegovo stanje se je kmalu močno izboljšalo in potem je izginila.

Če do kogarkoli kuhate celo najmanjšo zamero ali neprijazne misli, se jih morate hitro znebiti.

Saj ne prizadenejo nikogar, samo vas. Ni zadosti samo storiti prave stvari in govoriti prave reči – treba je tudi *misliti* prave misli, da bo vaše življenje prišlo v harmonijo.

V pripravljalnem obdobju se nisem povsem istovetila s svojim pravim jazom. Šele učila sem se. Bila sem zelo prizanesljiva do drugih, to je bilo že res, ampak bila sem zelo neprizanesljiva do sebe. Kadar sem storila kaj takšnega, kar ni bilo najvišje, sem si govorila: "To bi pa že lahko bolje naredila!" In potem sem se nekega dne, ko sem si česala lase pred zrcalom, pogledala in rekla: "Ti nečimrnica ti! Zakaj pa misliš, da bi morala znati to boljše narediti, ko pa odpuščaš vsakemu drugemu, če česa ni znal boljše narediti? Nič boljša nisi od njih."

Naučiti se morate odpuščati sebi tako zlahka, kakor odpuščate drugim. Potem pa stopite še korak naprej in uporabite vso tisto energijo, ki ste jo uporabljali za obtoževanje samega sebe, da se izboljšate. Po tistem sem res začela napredovati – kajti en sam človek je, ki ga lahko spremenite, in to ste vi sami. Potem ko spremenite sebe, boste morda lahko navdihnili še druge, da bodo še sami začeli gledati po spremembah.

Kar nekaj časa je trajalo, da je življenje ujelo korak s prepričanjem, toda nazadnje ga je le. In ko ga je, se je začelo napredovanje, ki mu ni konca. Ko sem zaživela po najvišji luči, ki sem jo imela, je k meni prihajala višja in višja luč.

Tretje čiščenje pa je *čiščenje želja*. Kakšne stvari si želite? Ali si želite površinskih stvari, na primer ugodij – novih oblek, nove opreme za gospodinjstvo ali avtomobilov? Ker ste tukaj za to, da se spravite v harmonijo z zakoni, ki urejajo človeško vedênje, in s svojo vlogo v redu stvari, bi morali svoje želje usmerjati v to smer. Zelo pomembno je, da želje *osredotočite*, tako da si boste želeli le to, da bi delali, kar bog hoče od vas. Lahko pridete do točke enosti, ko si želite samo to, da bi spoznali in prispevali svoj del v življenjskem vzorcu. Če o tem malo pomislite, ali je karkoli drugega, kar bi si bilo resnično pomembno želeli?

Obstaja še eno čiščenje in to je *čiščenje motiva*. Kakšen je vaš motiv za tisto, kar delate? Če je zgolj pohlep ali sebično iskanje ali pa želja po samopoveličevanju, potem bi vam rekla, *nikar ne delajte tega*. Ne delajte ničesar, kar bi delali samo s takšnim motivom. Vendar pa to ni tako lahko, saj delamo stvari z močno mešanimi motivi. Še nikoli nisem srečala človeka, ki bi imel zgolj slabe motive. Morda je kakšen tak človek, ampak jaz ga še nisem srečala. Ves čas pa srečujem ljudi, ki imajo mešane motive. Do-

bre in slabe motive, pomešane med sabo. Na primer, srečala sem človeka iz poslovnega sveta in priznal mi je, da njegovi motivi niso najvišji, vendar pa so bili z njimi pomešani dobri motivi – skrb za družino in dobra dela za svojo krajevno skupnost. Mešani motivi!

Pogovarjala sem se s skupinami, v katerih preučujejo najvišje duhovne nauke in ti ljudje se včasih sprašujejo, kako to, da se jim v življenju nič ne zgodi. Njihov motiv je doseči svoj notranji mir – kar pa je seveda sebičen motiv. S tem motivom ga ne boste našli. Če želite najti notranji mir, mora biti vaš motiv ekstroverten. Služenje, seveda, *služenje*. Dajanje, ne dobivanje. Vaš motiv mora biti dober, če hočete, da bo imelo vaše delo dober učinek. Skrivnost življenja je v tem, da ste ljudem v pomoč.

Poznala sem človeka, ki je bil dober arhitekt. Očitno je bilo to pravo delo zanj, vendar ga je opravljal z napačnim motivom. Njegov motiv je bil, zaslužiti veliko denarja in biti vselej pred drugimi. Z delom si je prislužil bolezen in kmalu po tistem sem ga srečala. Pripravila sem ga do tega, da je opravil nekaj malih reči kot služenje. Pogovarjala sem se z njim o radosti, ki jo daje služenje in vedela sem, da se ne bo, potem ko bo to doživel, nikdar več mogel vrniti v resnično egocentričen način življenja. Po tistem sva si še malo dopisovala. Po nekaj letih sem ga komaj prepoznala, ko sem se ustavila pri njem na obisku. Bil je čisto drug človek! Ampak še zmeraj je bil arhitekt. Risal je načrt in mi pripovedoval: "Vidiš, načrt rišem tako, da bo primeren njihovim denarnim zmožnostim, potem pa jo bom postavil na njihovo parcelo tako, da bo videti lepa." Njegov motiv je bil, biti v pomoč ljudem, za katere je risal načrte. Bil je preobražen človek, ki je kar žarel od energije. Njegova žena mi je povedala, da ima veliko več dela kot prej, saj so zdaj prihajali k njemu ljudje od daleč naokrog po načrte za hiše.

Srečala sem nekaj ljudi, ki so morali zamenjati službo, da so lahko spremenili svoje življenje, srečala pa sem veliko več ljudi, ki so, da bi spremenili svoje življenje, morali spremeniti samo svoj motiv v služenje.

Opustitve

Zdaj pa k zadnjemu delu, ki se tiče opustitev. Ko prvič kaj opustite, najdete notranji mir, zato ker je to *opustitev samovoljnosti*.

Da si podvržete svoj nižji jaz, lahko storite to, da se odrečete počenjanju reči, ki niso dobre in h katerim vas morda vleče – ne tako, da jih potlačite, temveč tako, da jih preobrazite in da lahko višji jaz prevzame vaše življenje. Če ste motivirani, da bi naredili ali rekli kaj slabega, se lahko zmeraj spomnite česa dobrega. Namenoma se obrnite naokrog in uporabite *isto energijo*, da naredite ali rečete namesto tega kaj dobrega. To deluje!

Druga opustitev je *opustitev občutka ločenosti*. Sprva se čutimo močno ločeni in sodimo vse po tistem, kakšno je v povezavi z nami, kakor da smo središče vesolja. Še celo po tem, ko intelektualno vemo, da ni tako, stvari še zmeraj presojujemo na ta način. V resnici, seveda, smo vsi celice v telesu človeštva. Nismo ločeni od soljudi. Vsa ta reč je ena sama celota. Samo s tega višjega gledišča lahko veste, kaj pomeni ljubiti svojega sosedo kakor samega sebe. S tega višjega gledišča postane realističen samo en način dela in ta je za dobro celote. Dokler delate za svoj mali sebični jaz, ste samo ena celica zoper vse druge celice in ste daleč iz harmonije. Čim začnete delati za dobro celote, pa spoznate, da ste v harmoniji z vsemi soljudmi. Vidite, to je lahek, harmoničen način življenja.

Potem pride tretja opustitev in ta je *opustitev vseh navezanosti*. Nihče ni resnično svoboden, dokler je še zmeraj navezan na materialne stvari ali na kraje ali ljudi. Materialne stvari je treba postaviti na pravo mesto. So za to, da jih uporabljamo. Prav je, da jih uporabljamo, za to so namenjene. Toda ko njihova koristnost mine, bodite pripravljeni, da jih opustite in jih morda predate komu, ki jih potrebuje. Vsaka stvar, ki je ne

morete opustiti, ko njena koristnost mine, vas poseduje in v tej materialistični dobi so mnogi v lasti svoje lastnine. Nismo svobodni.

Jaz sem sebe smatrala za osvobojeno dosti prej, preden je to prišlo v modo. Najprej sem se osvobodila navad, ki so me slabile, in šla nato naprej ter se osvobodila napadalnih, bojevitih misli. Prav tako sem vrgla proč nepotrebno lastnino. To je, tako čutim, prava osvoboditev.

Je pa še ena vrsta posedovalnosti. *Noben človek ni vaša last*, ne glede na to, kako tesno ste povezani z njim. Noben mož nima v lasti svoje žene; nobena žena nima v lasti svojega moža; starši nimajo v lasti svojih otrok. Kadar mislimo, da ljudi posedujemo, potem smo nagnjeni k temu, da jim usmerjamo življenje in iz tega se razvijejo izjemno neharmonične situacije. Šele tedaj, ko spoznamo, da jih ne posedujemo, da morajo živeti v skladu s svojimi lastnimi notranjimi motivacijami, jim nehamo usmerjati življenje in tedaj odkrijemo, da lahko živimo v harmoniji z njimi. Vsaka stvar, ki jo hočete imeti v lasti, vas bo imela v oblasti – in če si želite svobode, potem morate dajati svobodo.

Vezi, ki jih stkemo v zemeljskem življenju, ne trajajo vselej celo življenje. Ločevanja se dogajajo nenehno in če se to zgodi ljubeče, ne le da ni nobene duhovne rane, temveč dejansko lahko pomaga duhovnemu napredovanju.

Biti moramo sposobni ceniti in uživati kraj, kjer se mudimo, vendar iti naprej brez tesnobe, ko smo poklicani drugam. V svojem duhovnem razvoju moramo velikokrat izruti korenine in zaključiti številna poglavja, dokler nismo več navezani na nobeno materialno stvar in lahko ljubimo vse ljudi, ne da bi bili navezani nanje.

Zdaj pa še zadnje: *opustitev vseh negativnih občutij*. Omeniti hočem le eno negativno občutje, ki ga doživljajo tudi najprijaznejši ljudje in to negativno občutje je *zaskrbljenost*. Zaskrbljenost ni *skrb* za drugega, ki bi vas motivirala, da v danem položaju naredi-

te vse, kar je možno. Zaskrbljenost je nekoristno premlevanje o stvareh, ki jih ne moremo spremeniti.

Še zadnji komentar o negativnih občutjih, ki mi je bil nekoč v veliko pomoč in ki je pomagal tudi drugim. Nobena zunanja stvar – nič, nihče od zunaj – me ne more raniti v notranjosti, v moji duševnosti. Spoznala sem, da me lahko duševno ranijo le moja lastna napačna dejanja, ki so v mojih rokah; le moje napačne *reakcije* (te so zvita stvar, vendar jih imam v oblasti); ali pa moja lastna *nedejavnost* v določenih situacijah, na primer v sedanjem svetovnem položaju, ki od mene terjajo dejanja. Kako svobodno sem se počutila, ko sem vse to spoznala! In nehala sem sama sebi prizadevati rane. Zdaj bi mi lahko kdo naredil najnižkotnejšo stvar, pa bi čutila globoko sočutje do tiste neharmonične, bolne osebe, ki je zmožna delati nizkotne stvari. Prav gotovo pa si ne bi prizadela rane z napačno reakcijo zagrenjenosti ali jeze. Popolnoma v vaših rokah je, ali boste duševno prizadeti ali ne in kadarkoli hočete, si lahko nehate zadajati rane.

To so moji koraki k notranjemu miru, ki sem jih želela podeliti z vami. Pri njih ni nič novega. To je univerzalna resnica. O teh rečeh sem govorila v vsakdanjih besedah tako, kakor sem jih sama osebno doživljala. Zakoni, ki vladajo vesolju, delajo v dobro, brž ko jih začnemo ubogati in vse, kar je tem zakonom nasprotno, ne traja dolgo. V sebi vsebuje klico svojega uničenja. Dobro v življenju vsakega človeka nam vselej omogoča, da ravnamo po teh zakonih. Pri vsem tem imamo svojo svobodno voljo in zato je od nas odvisno, kako kmalu bomo začeli po njih ravnati in s tem našli harmonijo, tako v sebi kot v svetu.

V obdobju svojega duhovnega odraščanja sem želela spoznati in delati tisto, kar bog želi od mene. Duhovne rasti ni tako lahko doseči, vendar pa je vredna truda. Zahteva svoj čas, tako kot za-

hteva svoj čas vsaka rast. Človek se mora radostiti majhnim pridobitvam in ne biti neučakan, kajti neučakanost zavira rast.

Pot postopne opustitve stvari, ki ovirajo duhovni napredek, je težavna, kajti le tedaj, ko je opustitev popolna, v resnici pridejo nagrade. Pot hitre opustitve je lahka, saj prinese takojšnje blagoslove. In ko bog napolni vaše življenje, preobilje njegovih darov blagoslovi vse, česar se dotaknete.

Zame je bil to beg iz umetnega sveta utvar v bogastvo resničnosti. Svetu se je morda zdelo, da sem se marsičemu odrekla. Odrekla sem se obremenjujoči lastnini, nesmiselnemu zapravljanju časa, delanju stvari, ki vem, da jih ne bi smela delati, in nedelanju stvari, za katere vem, da bi jih morala. Toda meni se je zdelo, da sem veliko pridobila – celo zaklade zdravja in sreče, ki nimajo cene.

Doseganje notranjega miru

V tistem obdobju duhovnega odraščanja so bili vzponi in padci, veliko vzponov in padcev. Tedaj je sredi bojev prišlo čudovito vrhunsko doživetje – prvi preblisk, kakšno je življenje notranjega miru.

Zgodilo se je nekega dne, ko sem šla zgodaj zjutraj na sprehod. Nenadoma sem se čutila vzneseno, bolj vzneseno kot kdajkoli poprej. Spominjam se, da sem spoznala *brezčasnost* in *brezprostornost* in *lahkótnost*. Zdelo se mi je, kakor da ne hodim po tleh. Naokrog ni bilo nobenih ljudi, niti živali ne, toda vsaka roža, vsak grm, vsako drevo je bilo videti, kakor da ima avro. Vse reči so izžarevale luč in zlat prah je padal skozi zrak kakor dež, ki ga poševno nosi veter. Temu doživetju včasih pravijo obdobje razsvetlitve. Najpomembnejša stvar pri tem pa niso bili ti pojavi: najpomembnejši del je bilo spoznanje o enosti vsega stvarstva. Ne le ljudi – že pred tem sem vedela, da so vsi ljudje eno. Zdaj pa sem spoznala tudi enost z vsem ostalim stvarstvom. Z živalmi, ki

hodijo po zemlji, in vsem, kar raste na zemlji. Z zrakom, vodo, samo zemljo. In, kar je najčudovitejše, *enost s tistim, kar preveva vse in veže vse in daje vsemu življenje*. Enost s tistim, kar bi mnogi med vami imenovali bog.

Od tedaj se nisem nikdar več čutila ločene. Spet in spet sem se lahko vrnila na tiste čudovite gorske višave in potem ostajala tam vse dlje in dlje in le še občasno zdrsnila z njih.

Navdih za romanje je prišel v tistem času. Sedela sem visoko na hribu z razgledom na podeželsko Novo Anglijo. Dan pred tem sem bila zdrsnila iz harmonije in prejšnji večer sem v mislih rekla bogu: "Zdi se mi, da bi bila lahko, če bi mogla zmeraj ostati v harmoniji, bolj koristna – saj vsakič, ko zdrsnem iz harmonije, to oslabi mojo koristnost."

Ko sem se ob zori prebudila, sem spet imela čudoviti občutek, spet sem bila na duhovnem vrhu. Vedela sem, da se mi ne bo treba nikdar več spustiti v dolino. Vedela sem, da je zame boj končan, da mi je končno uspelo dati svoje življenje oziroma najti notranji mir. In tudi to je spet točka brez vrnitve. Nikdar več ne morete nazaj v boj. Zdaj je boj končan, saj *hočete* delati pravo stvar in vas ni treba več potiskati vanjo.

Šla sem ven, da bi bila nekaj časa z bogom. Ko sem bila zunaj, me je prešinila misel: začutila sem močno notranjo motivacijo za romanje – za ta poseben način pričevanja za mir.

S svojim notranjim očesom sem zagledala, kako hodim v oblačilih svojega poslanstva... Zagledala sem zemljevid Združenih držav z označenimi velikimi mesti – in kakor da je nekdo vzel v roke barvico in z njo potegnil križem kražem povprek od ene obale do druge, od ene meje do druge, od Los Angelesa do New Yorka. Vedela sem, kaj bom storila. To je bilo videnje moje poti v prvem letu mojega romanja, v letu 1953!

Vstopila sem v nov in čudovit svet. Moje življenje je bilo blagoslovljeno s smiselnim namenom.

Vendar pa to še ni bil konec napredovanja. V tej, tretji fazi mojega življenja, je prišlo do velikega napredka. Tako je bilo, kakor da je bila središčna podoba sestavljanke mojega življenja dokončana in jasna in dokončna, medtem ko se ob robovih dodajajo drugi koščki. Ob robovih je vselej še prostor za rast, toda napredovanje je harmonično. Občutek pa je tak, kakor da si vselej obdana z vsemi dobrimi rečmi, ljubeznijo, mirom in radostjo. Videti je kakor varovalno okolje, v notranjosti pa je neomajnost, ki vas spravi skozi vsako situacijo, s katero se morate soočiti.

Ljudje se bodo morda ozrli na vas in prepričani bodo, da imate strašne težave, toda vselej imate notranje moči, da težave zlahka premagate. Nobena stvar se vam ne zdi težka. Tedaj je umirjenost in spokojnost in nikamor se vam ne mudi – nobenega stremenja ni ali naprezanja za čemerkoli. To je zelo pomembna stvar, ki sem se je naučila. Če je vaše življenje v harmoniji z vašo vlogo v življenjskem vzorcu in če ste poslušni do zakonov, ki vladajo vesolju, potem je življenje polno, je življenje dobro, vendar nikoli več prenatrpano. Če je prenatrpano, potem delate več, kakor je prav za vas – več kot vam je namenjeno v celovitem načrtu.

Zdaj torej živite, da bi dajali, namesto za to, da bi dobivali. Ko se osredotočite na dajanje, odkrijete, da tako kot ne morete sprejemati, ne da bi dajali, tudi ne morete dajati, ne da bi sprejemali – in to celo tako čudovite reči kot so zdravje in sreča in notranji mir. Imate občutje neskončne energije, ki je sploh nikdar ne zmanjka; zdi se, da je neskončna kakor zrak. Imate občutek, da ste *priključeni* na vir univerzalne energije.

Zdaj imate svoje življenje v svojih rokah. Vaša višja narava, ki jo nadzoruje bog, nadzoruje telo, um in čustva (ego nima nikoli resničnega nadzora, ego je sam v rokah želja telesa po udobju in lagodnosti, zahtev uma in izbruhov čustev.)

Svojemu telesu lahko rečem: “Lezi tjale na betonska tla in zaspi,” in uboga. Svojemu umu lahko rečem: “Izklopi vse drugo in se osredotoči na nalogo, ki je pred tabo.” In poslušaj. Svojim čustvom lahko rečem: “Mirujte, celo v tej grozni situaciji,” in so

pri miru. Velik filozof je dejal: “Kdor ne stopa v korak z drugimi, morda sliši drugega bobnarja.” In zdaj hodite za drugim bobnarjem: za višjo naravo namesto za nižjo naravo.

Ko duhovno odrastete, spoznate, da je vsak človek enako pomemben, da ima svoje opravilo v tem svetu in da ima enak potencial. Smo v mnogih različnih stadijih rasti; tako je zato, ker imamo svobodno voljo. Imate svobodno voljo, ali boste končali mentalno in čustveno odraščanje. Mnogi se odločijo, da ga ne bodo. Imate svobodno voljo, ali boste začeli duhovno odraščati. Začne se tedaj, ko se čutite popolnoma voljni, brez kakršnihkoli pridržkov, zapustiti svojeljubno življenje. In večina se odloči, da ga ne bo. Toda prav v tej rasti in najdevanju notranjega miru sem se pripravljala na romanje, na katerem hodim danes.

Ko gledate skozi oči božanske narave, vidite esenco v manifestiranem, stvarnika v stvarstvu in svet je čudovit, čudovit!

Leta 1952 sem spoznala, da je pravi čas, da romarka stopi na plan. Na Koreji je divjala vojna in McCarthyjeva era je bila na vrhuncu. To je bil čas, ko so kongresni odbori imeli ljudi za krive, dokler niso dokazali svoje nedolžnosti. V tistem času je vladal hud strah in najbolj varno je bilo predati se apatiji. Da, to je bil prav gotovo pravi čas, da stopi romarka na plan, kajti naloga romarke je zbuditi ljudi iz apatije in jih pripraviti do tega, da začnejo misliti.

Z zadnjim denarjem, ki sem ga imela, sem kupila ne le papir in matrice za svoja prva sporočila, temveč tudi blago za svojo prvo tuniko. Čeprav sem si jo zamislila sama, mi jo je sešila neka gospa v Kaliforniji, črke pa je naslikal neki črkoslikar. Moj prvi odziv, ko sem jo oblekla, je bil, da je na čudovit način “ravno pravšnja” in pri priči sem jo sprejela za svojo.

Tretje poglavje

Romanje

ROMARKA JE POPOTNICA Z DOLOČENIM NAMENOM. Romanje gre lahko iz kraja v kraj – to je najbolj znana vrsta romanja – lahko pa gre tudi za kakšen namen. Pri mojem romanju gre za mir in zato mi je ime Peace Pilgrim.

Moje romanje pokriva celoten mirovni spekter: mir med narodi, mir med skupinami, mir v našem okolju, mir med posamezniki in še zelo zelo pomembni notranji mir – o katerem najpogosteje govorim, zato ker se mir začne ravno tam.

Položaj v svetu okrog nas je le odsev kolektivne situacije. V končni instanci bomo le v tolikšni meri, kolikor bomo postajali bolj miroljubni, živeli v bolj miroljubnem svetu.

V srednjem veku so romarji odhajali na pot tako, kot so bili poslani učenci – brez denarja, brez hrane, brez primerne obleke – in to tradicijo poznam. Nimam denarja in na romanju ne sprejemam denarja. Ne pripadam nobeni organizaciji. Nobena organizacija me ne podpira. Imam samo tisto, kar nosim na sebi in s seboj. Nobena stvar me ne veže. Svobodna sem kot ptica na nebu.

Hodim, dokler ne dobim strehe nad glavo, postim se, dokler mi ne ponudijo hrane. Ne prosim – dajo mi, ne da bi prosila. Kako dobri so ljudje! V vsakem človeku je iskrica dobrega, pa če je še tako globoko zakopana, je. Čaka da veličastno zavlada vašemu življenju. Jaz ji pravim bogocentrična narava ali božanska narava, Jezus jo je imenoval božje kraljestvo v vas.

Torej, romarka hodi v molitvi, romarka hodi v priložnosti, da pride v stik s številnimi ljudmi in jih morda navdihne, da na svoj

način naredijo kaj za mir. V ta namen nosim svojo kratko tuniko z napisom *PEACE PILGRIM* spredaj in *25. 000 MILJ PEŠ ZA MIR* zadaj. Pomaga mi vzpostavljati stike in to na najprijaznejši način... in jaz sem rada prijazna.

Z ljudmi se je mnogo lažje pogovarjati, kadar vas ogovorijo oni, kakor če jih ogovorite vi. Ljudje, ki jih pritegnem, so ali pristno zainteresirani za kakšen vidik miru ali pa imajo samo zdravo, živo radovednost. Oboji so dragoceni. Potem imam priložnost, da z njimi podelim svoje mirovno sporočilo, ki v enem samem stavku pove:

*Taka je pot miru – premagujte zlo z dobroto,
laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo.*

Enako dobro bi bilo tudi zlato pravilo. Pri njem ni nič novega, razen izvajanja v praksi. Vendar pa mislim, da je to nauk za današnji čas in zato je postalo sporočilo mojega mirovnega romana. Prosim, nikar ne recite kar tako, da so to samo religiozni pojmi in da niso praktični. To so zakoni, ki vladajo človekovemu vedenju in ki veljajo ravno tako strogo kot zakon težnosti. Če jih v kateremkoli družbenem krogu ne upoštevamo, je rezultat kaos. S poslušnostjo tem zakonom bo svet vstopil v obdobje miru in življenjskega bogastva, o kakršnem se nam še ne sanja ne.

Ključna beseda za naš čas je *praksa*. Imamo vso luč, kar je potrebujemo, samo udejanjati jo moramo v praksi.

Pri hoji me ne poganja energija mladosti, temveč neka boljša energija. Hodim z neskončno energijo notranjega miru, ki je nikdar ne zmanjka! Ko postanete kanal, skozi katerega dela bog, ni nobenih omejitev več, kajti bog opravlja svoje delo *skozi vas*: vi ste samo orodje – in kar stori bog, nima omejitev. Kadar delate za boga, se ne znajdete v napetosti in naprezanju. Znajdete se v miru, vedrini in stanju brez hlastanja.

Moje romanje ni križarski pohod, ki je povezan z nasiljem. Ni poskus, da bi ljudem kaj vsilila. Romanje je zložno popotovanje molitve in dobrega zgleda. Moja hoja je predvsem molitev za mir. Če živite življenje kot molitev, potem molitev intenzivirate prek vseh meja.

S tem, ko sem šla na romanje, sebe nimam za posameznico, temveč bolj za posebljenje srca tega sveta, ki moleduje za mir. Človeštvo z bojazljivimi in opotekajočimi koraki hodi po noževem rezilu med brezdanjim kaosom in novim rojstvom, pri čemer ga mogočne sile potiskajo v kaos. Vendar upanje obstaja. Vidim upanje v neutrudnem delu peščice predanih duš. Vidim upanje v resnični želji za mir v srcu človeštva, čeprav človeška družina na slepo tipa za mirom, ne da bi poznala pot.

Moje romanje je priložnost za pogovor z ljudmi o poti miru. Prav tako je pokora za vse storjeno ali opuščeno, s čemer sem morda prispevala k tragični situaciji današnjega sveta. Je molitev, da bo naš, od vojne izmučeni svet, nekako našel pot k miru, preden se nadenj spusti holokavst.

Moja naloga je pomagati napredovanju miru tako, da pomagam ljudem najti *notranji mir*. Če sem ga zmogla najti jaz, ga lahko tudi vi. Mir je ideja, katere čas je prišel.

Svoje romanje sem začela prvega januarja leta 1953. To je zame nekakšen duhovni rojstni dan. To je bil čas, ko sem bila zlita s celoto. Nič več nisem bila seme, zakopano v tleh, temveč sem se počutila kakor cvetlica, ki se brez truda izteza k soncu. Tistega dne sem postala popotnica, ki se predaja dobroti ljudi. To je bilo romarsko popotovanje na tradicionalni način: peš in z vero. Za seboj sem pustila vsako sklicevanje na ime, preteklost, premoženje in sorodstvo. Pred mano je bilo veličastno popotovanje.

Rojstni kraj romanja je bila *Parada vrtnic* v kalifornijski Pasadeni. Hodila sem pred sprevedom, se pogovarjala z ljudmi in delila mirovna sporočila, in opažala sem, da praznično razpoloženje ni zmanjšalo pristnega zanimanja ljudi za mir. Ko sem že

prehodila nekako polovico poti, mi je na rame položil roko policaj in mislila sem, da mi bo rekel, naj se umaknem iz sprevoda. Namesto tega je rekel: "Potrebujemo več tisoč takšnih, kakršni ste vi."

Kar se mi je primerilo na začetku v Los Angelesu, je bilo čudež. Meni in mojemu drobnemu mirovnemu sporočilu so se odpirali vsi komunikacijski kanali. Cele ure so me intervjuvali časopisni poročevalci in fotografirali njihovi fotografi. Zgodba o romanju in celo moja slika sta bili v vseh sredstvih javnega obveščanja. Poleg tega, da sem v živo nastopila na dveh televizijskih programih, sem več ur prebila na snemanju za radijske in televizijske oddaje.

Časopisi so se zanimali zame vso pot od Los Angelesa do San Diega. V San Diegu sem nastopila na televizijskem programu in v štirih radijskih oddajah. Predsedujoči Sveta cerkva v San Diegu je podprl moje sporočilo in moje tri peticije in množično so jih delili po cerkvah.

Kadar nisem bila na cesti, sem govorila in zbirala podpise za tri mirovne peticije, ki sem jih nosila s seboj. Prva je bila kratek poziv za takojšen mir na Koreji. Glasila se je: *"Ustavite ubijanje na Koreji! Nato pa rešujte konfliktno situacijo v skladu z edinimi načeli, ki jo lahko rešijo – zlo premagujte z dobrim, laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo."*

Druga peticija je bila naslovljena na predsednika in na vodilne kongresnike in je zahtevala ustanovitev Ministrstva za mir. Glasila se je: *"Pot miru je, premagovati zlo z dobroto, laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo. Zavzemamo se za ustanovitev ministrstva za mir z mirovnim ministrom, ki bo sprejel ta načela. – Vsi konflikti doma in v tujini se morajo predložiti temu ministrstvu."*

"Tretja peticija je bila poziv Združenim narodom in svetovnim voditeljem za svetovno razorožitev in obnovo: *"Če želite najti pot miru, premagujte zlo z dobroto, laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo. Pozivamo vas, da nas osvobodite morečega bremena orož-*

ja, da nas osvobodite sovraštva in strahu, da bomo lahko nahranili lačne ljudi, popravili razrušena mesta in doživeli bogastvo življenja, ki je možno le v svetu, ki je neoborožen in sit.”

Zbirala sem podpisane peticije od posameznikov, mirovniških skupin, cerkva in organizacij ob svoji romarski poti in jih shranjevala v platneni torbici, ki sem jo v ta namen nosila s seboj. Predala sem jih uradnikom v Beli hiši in Združenih narodih ob koncu svojega prvega pohoda povprek čez deželo. In hvaležna sem, da je bila moja prva peticija *“Ustavite ubijanje na Koreji...”* vsaj delno uslišana, še preden je minilo prvo leto.

V Tijuani v Mehiki, takoj čez mehiško mejo pri San Diegu, me je sprejel župan in mi dal sporočilo za župana New York Cityja. S seboj sem nosila tudi sporočilo kalifornijskih Indijancev Indijancem v Arizono.

Ko sem šla tisto prvo leto skozi San Diego, sem prvič govorila v javnosti. Srednješolska profesorica me je nagovorila na cesti in me vprašala, če bi kaj povedala njenemu razredu. Odkrito sem ji povedala, da kot Peace Pilgrim nisem še nikdar govorila skupini. Zagotovila mi je, da je že dobro in me zaprosila, naj odgovarjam na vprašanja dijakov. Strinjala sem se. Če imate povedati kaj vrednega, potem tisto lahko poveste. Čemu bi sicer sploh govorili?

Nobenih težav nimam, ko moram govoriti pred ljudmi. Ko ste popolnoma predani božji volji, je pot videti lahka in radostna. Samo preden se popolnoma predate, se zdi težavna. Ko govorim, teče energija skozi mene kakor elektrika po žici.

Na začetku so bili moji govori pogostoma organizirani kar mimogrede. Ko sem hodila mimo šole, je stopila ven ravnateljica in rekla: “Dijaki vas gledajo skozi okna. Če ste pripravljeni priti in jim kaj povedati, se bomo zbrali v telovadnici.” Pa sem šla.

Potem je opoldne k meni stopil moški iz nekega društva in

rekel: "Govornik nas je pustil na cedilu. Ali bi bili vi pripravljene priti in imeti govor ob kosilu." In seveda sem šla.

Isto popoldne me je ustavil profesor s kolidža na svoji poti v šolo in mi rekel: "Ali vas lahko odpeljem k mojim študentom?" In govorila sem njegovemu razredu.

Potem sta me zvečer ustavila duhovnik in njegova žena, ki sta šla v cerkev, in rekla: "Kaj mislite o tem, da bi šli z nama domov na večerjo, da bi se kaj pogovorili?" In sem šla. Pa še prenočila sem pri njiju. In vse to se je zgodilo nekega dne, ko sem hodila brez kakršnihkoli poprejšnjih dogovorov.

Zdaj imam polno dela z govorjenjem za mir na kolidžih, gimnazijah, cerkvah in tako naprej – toda vselej sem srečno zaposlena. Moje geslo, *najprej najvažnejše*, mi je omogočilo, da sem se držala dogovorjenih govorov, odgovarjala na pisma in hodila.

Nekoč sem v Cincinnatiju imela sedem govorov v sedmih različnih cerkvah v enem dnevu. Tistega nedeljskega dne sem duhovnikom tistega kraja priskrbela prost dan!

Na srečanjih, ki so sklicana zame, ni dovoljeno pobirati denarja. Nikoli ne sprejemem niti centa za delo, ki ga opravljam. Če mi pošljejo kaj denarja po pošti, ga porabim za objavljane svojih spisov, ki jih nato pošiljam brezplačno vsakomur, ki zaprosi zanje.

Resnica je biser, ki nima cene. Resnice se ne da dobiti z nakupom – lahko si samo prizadevate za duhovno resnico in ko ste pripravljeni, vam je dana zastonj. Prav tako se duhovne resnice ne bi smelo prodajati, to duhovno rani prodajalca. Vsak duhovnik izgubite tisti trenutek, ko ga daste na trg. Kdor ima resnico, je ne pakira in ne prodaja, zato je tisti, ki jo prodaja, v resnici sploh nima.

Ko sem se prvič odpravila na pot, sem mislila, da bi mi romanje utegnilo pripraviti kakšne nevšečnosti. Toda bila sem trdno odločena, da bom živela na nivoju potreb, to je, *nisem hotela imeti več, kot potrebujem, ko ima toliko ljudi manj, kot potre-*

buje. Pokora je pripravljenost trpeti nevšečnosti za dosego dobrega namena. Bila sem pripravljena. Toda ko so prišle nevšečnosti, sem ugotovila, da sem nad njimi. Namesto nevšečnosti sem našla čudovit občutek miru in radosti in prepričanja, da sledim božji volji. Namesto nevšečnosti sem bila deležna blagoslovov.

Spominjam se, da je bila moja prva učna ura na romanju učna ura iz sprejemanja. Lepo število let sem bila na strani dajanja in morala sem se naučiti sprejemati s prav tolikšno prijaznostjo, s kakršno sem znala dajati, da bi lahko dala drugemu radost in blagoslov dajanja. Tako čudovito je, ko živite, da bi dajali. Zame je to edini način življenja, kajti ko dajete, prejimate duhovne blagoslove.

Na začetku svojega romanja sem prestala stroge skušnje. Življenje je zaporedje skušenj; toda če jih prestanete, potem gledate nanje kot na dobre izkušnje. Vesela sem, da sem jih doživela.

Če imate do ljudi ljubeč in pozitiven odnos, potem se jih ne boste bali. *“Popolna ljubezen prežene ves strah.”*

Ena skušnja se je dogodila neke noči sredi kalifornijske puščave. Prometa že ni bilo več in milje naokrog ni bilo nobenega človeškega bivališča. Zagledala sem avtomobil, parkiran ob robu ceste. Voznik me je poklical, rekoč: “Pridite sem, vstopite in se malo pogrejte.” Rekla sem: “Ne vozim se z avtom.” Rekel je: “Saj ne grem nikamor, samo parkiram.” Vstopila sem. Pogledala sem moškega. Bil je velik in čokat – takšen, kakršnemu bi večina ljudi rekla tip surovega videza. Ko sva se nekaj časa pogovarjala, je rekel: “Ti, ali ti ne bi pasalo, če bi za par momentov zadremala?” In rekla sem: “O ja, seveda bi mi!” In zvila sem se v klobčič in zaspala. Ko sem se zbudila, sem videla, da možakarja nekaj hudo bega in potem ko sva se že kar nekaj časa pogovarjala, mi je priznal, da mi takrat, ko me je povabil v avto, prav zares ni želel nič dobrega in še dodal: “Ko si se tako zaupljivo zleknila in zaspala, se te sploh nisem mogel dotakniti!”

Zahvalila sem se mu za streho nad glavo in se poslovila. Ko sem se ozrla, sem videla, da strmi v nebo in upala sem, da je tisto noč našel boga.

Nihče ne hodi tako varno kot človek, ki hodi skromno in nedolžno z veliko ljubeznijo in veliko vero. Kajti takšen človek pride do dobrega v drugih (in v vsakomur je dobro) in zato ne more utrpeti nič hudega. To deluje med posamezniki, deluje med skupinami in delovalo bi tudi med narodi, če bi narodi imeli pogum, da poskusijo.

Nekoč me je udaril zmeden najstnik, ki sem ga vzela s seboj na sprehod. Hotel je na izlet v naravo, pa se je bal, da si bo zlomil nogo in da ga bodo pustili zadaj. Vsi so se bali iti z njim. Bil je velik in visok in na zunaj kakor igralec ameriškega nogometa in znano je bilo, da zna biti nasilen. Nekoč je tako hudo pretepel svojo mater, da je morala za več tednov v bolnišnico. Vsi so se ga bali, zato sem se jaz ponudila, da bom šla z njim.

Ko sva prišla na vrh prvega hriba, je bilo vse v najlepšem redu. Nato je prišla nevihta. Hudo se je prestrašil, ker je bila že zelo blizu. Nenadoma se mu je utrgalo, stekel je k meni in me začel tepsti. Nisem bežala, čeprav mislim, da bi mu lahko ušla – saj je imel na hrbtu težak nahrbtnik. Ampak celo med tem, ko me je tepel, sem čutila do njega samo najgloblje sočutje. Kako grozno je biti tako duševno bolan, da lahko udariš nemočno staro žensko! Njegovo sovraštvo sem oblivala z ljubeznijo celo medtem, ko me je tepel. Zato se je pretepanje nehalo.

Rekel je: "Nisi me udarila nazaj! Mama me zmeraj udari nazaj! Njegov odziv je bil zaradi njegove motenosti zakasnel, toda dobro v njem je bilo doseženo. Oja, je – pa če je še tako globoko zakopano – doživel je obžalovanje in popolno samoobtožbo.

Kaj pa je par prask na mojem telesu v primerjavi s preobrazbo človeškega življenja? Naj povem na kratko, nikoli več ni bil nasilen. Danes je koristen človek tega sveta.

Ob neki drugi priložnosti sem bila poklicana k obrambi šibkega, osem let starega dekletca proti velikemu moškemu, ki jo

je hotel pretepti. Deklica je bila grozno prestrašena. To je bil moj najtežji preizkus. Prebivala sem na nekem ranču in družina je odšla v mesto. Dekletce ni hotelo iti z njimi in prosili so me, ker sem bila tam, naj jaz popazim nanjo. Pri oknu sem pisala pismo, ko sem videla, da je pripeljal avtomobil. Iz avtomobila je stopil moški. Deklica ga je zagledala, stekla, moški pa je stekel za njo in se zapodil v skedenj. Takoj sem stekla v skedenj. Deklica je prestrašena čepela v kotu. Približeval se ji je počasi in premišljeno.

Saj poznate moč misli. Nenehno ustvarjamo z mislimi. In privlačimo vse, česar se bojimo. Zato sem zaradi njenega strahu vedela, v kakšni nevarnosti je. (Jaz se ne bojim ničesar in pričakujem dobro – pa pride dobro!)

Takoj sem se s telesom postavila med moškega in deklico. Samo stala sem in gledala tega ubogega, duševno bolnega možaka z ljubečim sočutjem. Približal se je. Se ustavil! Gledal me je kar nekaj časa. Nato se je obrnil in odšel, deklica je bila rešena. Niti besedica ni bila izgovorjena.

Kakšna pa je bila druga možnost? Recimo, da bi bila tako ne-spametna, da bi pozabila na zakon ljubezni in mu vrnila udarec in se zanašala na zakon džungle, oko za oko in zob za zob? Prav gotovo bi bila tepena – morda celo do mrtvega in deklica morebiti tudi! Nikdar ne podcenjujte moči božje ljubezni – ima preobražujočo moč! Doseže iskrico dobrega v drugem človeku in ga razoroži.

Na začetku svojega romanja sem uporabljala hojo v dva namena. Eden je bil priti v stik z ljudmi in v ta namen jo uporabljam še danes. Drugi pa je bil molitvena disciplina. Da sem ostala osredotočena na svojo molitev za mir. In po nekaj letih sem nekaj odkrila. Odkrila sem, da nič več ne potrebujem molitvene discipline. Zdaj molim neprenehno. Moja osebna molitev je: *Narêdi me za instrument, skozi katerega bo govorila samo resnica.*

Med romanjem skozi Arizono me je aretiral policist v civilu, medtem ko sem oddajala pisma na pošti v Bensonu. Po krajši vožnji v policijskem avtomobilu so me ovadili zaradi klateštva. Kadar hodite za vero, s stališča zakona zakrivite klateštvo. Oja, večkrat so me že pridržali zato, ker nisem imela denarja, toda vselej so me izpustili, čim so videli, za kaj gre.

Med zaporom in priporom je velik razloček. Zapor je nekaj velikega, kjer se držijo vsaj nekaterih meril. Pripor je majhna reč, ki se ne ravna po skoraj nobenih merilih. In to je bil pripor!

Zaprli so me v velik prostor, obdan s celicami, v katere so čez noč zapirali ženske, po štiri v eno. Ko sem vstopala, sem si sama pri sebi rekla: "Peace, svoje življenje si posvetila služenju – glej, kakšno čudovito novo področje za služenje!"

Ko sem vstopila, mi je ena od deklet dejala: "Hej, ti si pa hecna, ti si edina, ki si vstopila z nasmehom. Večinoma vse jokajo ali preklinjajo."

Rekla sem jim: "Recimo, da bi doma imele prost dan – ali ne bi tistega dne naredile kaj finega?" Rekle so: "Oja, bi. Kaj bomo pa delale?" Tako sem jih pripravila do tega, da smo zapele pesmi, ki dvigajo duha. Pokazala sem jim preprosto vajo, po kateri po vsem telesu čutiš mravljinice. Nato sem jim govorila o korakih do notranjega miru. Povedala sem jim, da živijo v skupnosti in da tisto, kar se da narediti v zunanji skupnosti, lahko naredijo tudi v njihovi skupnosti. Začelo jih je zanimati in postavile so mi veliko vprašanj. Oh, to je bil čudovit dan.

Na koncu dneva so se paznice zamenjale. Dekleta niso marala ženske, ki je prišla. Rekle so, da je zoprna in da naj sploh ne govorim z njo. Ampak jaz vem, da je v vsakem nekaj dobrega in seveda sem jo ogovorila. Zvedela sem, da s svojo službo preživlja otroke. Morala je delati in ni se zmeraj dobro počutila in zato je bila včasih slabe volje. Za vsako stvar obstaja kakšen razlog.

Prosila sem paznico, naj v priprtih vidi samo dobro. In dekleta sem prosila, naj v osovraženi paznici vizualizirajo samo dobro.

Kasneje sem rekla paznici: "Vidim, da imate polno hišo, in jaz lahko prav dobro spim na tej leseni klopi." Pa mi je dala pri-

nesti pograd s čisto posteljnino, dobila sem toplo prho, čisto brisačo in vse udobje dóma.

Zjutraj sem se poslovila od prijateljic in šerifov pomočnik me je spremil do sodišča, oddaljenega nekaj ulic. Na roke mi niso dali lisic in niti držal me ni. Toda za pasom je imel res veliko pištolo in zato sem ga pogledala in mu rekla: "Ali bi me ustrelili, če bi zbežala?" "O ne," je dejal in se zarežal, "nikdar ne streljam tistega, kar lahko ujamem!"

Tisto jutro sem na sodišču izjavila, da nisem kriva in mojo zadevo so takoj opustili. Med stvarmi, ki so mi jih zasegli za čez noč, je bilo pismo, ki je veliko pripomoglo k moji izpustitvi. Glasilo se je: *"Nosilka tega pisma se je predstavila kot Peace Pilgrim, ki hodi od ene obale do druge, da bi pritegnila pozornost naših državljanov na svojo željo po miru v svetu. Osebno nam ni znana, ker samo potuje skozi našo državo, toda ker bo to zanjo nedvomno dolg in naporen pohod, ji želimo varno pot."* Napisano je bilo na uradnem papirju, podpisan pa je bil guverner države, Howard Pyle.

Ko so me izpuščali, je sodni uradnik pripomnil: "Ni videti, da bi vam dan v zaporu kaj škodoval." Rekla sem: "Lahko zaprete moje telo, ne morete pa zapreti mojega duha." Za zapahe lahko spravijo samo telo. Nikdar se nisem počutila v zaporu, pa tudi vi se ne boste nikdar počutili v zaporu – razen če se sami ne zaprete vanj.

Odpeljali so me tja, kjer so me prejšnji dan pobrali. To je bilo čudovito doživetje.

Vsak doživljaj je takšen, kakršnega si naredite, in ima svoj namen. Lahko vam da navdih, lahko vas kaj nauči, ali pa se vam primeri zato, da vam da priložnost, da ste na neki način koristni.

Zdaj imam svoje govore večinoma dogovorjene dolgo vnaprej, vendar pa se mi priložnosti zanje še zmeraj ponujajo na najbolj nepričakovane načine. V Minneapolisu me je intervjuval reporter na zborovanju članov nekega društva, ki so čakali, da jim bo

spregovoril guverner Minnesote. Ker ni mogel priti, so povabili mene, naj jim spregovorim namesto njega. Seveda sem sprejela!

In ko že govorim o guvernerjih, ko sem nekega dne vstopila skozi velika glavna vrata vladne palače, me je pozdravil prijeten in prijazen gospod, mi dal roko in me vprašal, s čim mi lahko pomaga. Povedala sem mu, da iščem guvernerjevo pisarno in takoj me je odvedel tja. "Ali vam lahko pomagam še s čim?" me je vprašal?" "Mislila sem, da bom morda imela priložnost dati roko guvernerju," sem rekla. "Saj ste mu jo *dali*," je dejal prijetni in prijazni gospod – guverner sam.

Bilo je prvo leto mojega romanja in bila sem nekje na avtocesti med El Pasom in Dallasom, ko so me pobrali zaradi kladeštva. Še nikdar nisem slišala, da bi FBI zasliševal ljudi zaradi kladeštva, no, mene je. Ustavil je možakar v črnem avtomobilu in mi pokazal svojo značko. Niti zahteval ni, naj grem z njim, rekel je samo: "Greste z mano?"

Rekla sem: "O, seveda. Prav rada se bom pogovorila z vami."

Vstopila sem v njegov avto, še prej pa sem začrtala velik X na cesti, kjer so me pobrali. V tistem času, ko sem štela milje, sem zmeraj naredila velik X, če sem zavila s ceste, in se nato vrnila na isto točko in od tam hodila naprej.

Odpeljal me je v zapor in rekel: "Zapiši jo zaradi kladeštva," in nato sem šla skozi postopek. Najprej vas pokličejo k odvzemu prstnih odtisov. Bila sem očarana, saj mi še nikoli prej – in nikoli potem – niso vzeli prstnih odtisov! Nato je vzela neko kemikalijo in mi, kot bi mignil, spravil vse črnilo s prstov. Medtem ko sem se spraševala, kako dolgo bo trajalo, da ga bom sprala, ga že ni bilo več.

Pogovarjala sem se z njim, kakor da bi se pogovarjala s komerkoli drugim in zgodilo se je nekaj zanimivega. Očitno je bil vaje, da so bili do njega vsi zelo neprijazni. Ker sem z njim ravnala kot s človekom, mi je naredil celo predavanje o jemanju prstnih odtisov in mi pokazal slike. Bilo je zelo zanimivo. Dejan-

sko nisem še nikoli zvedela toliko o jemanju prstnih odtisov. Ljudje so stali v vrsti, ampak jaz tega nisem vedela, dokler nisem prišla iz sobe in zagledala dolge vrste.

Potem me je odpeljal na fotografiranje in mi okrog vratu obesil številko na verižici. Ko so me slikali od spredaj in od strani, sem se spomnila vseh tistih slik ljudi, ki jih išče policija in ki jih vidite po poštah. Spomnila sem se, kako jezni so bili videti in rekla sem si: "Naj bom jaz drugačna!" In nasmehnila sem se tako sladko, kakor sem le mogla. Nekje v galeriji hudo delcev je *en* nasmejan obraz!

Nato so me odpeljali na zaslišanje. Dejansko so me posadili pod močno luč – to naj bi psihološko vplivalo na človeka. Toda jaz sem v tistem času že bila na televiziji in sem si rekla: "Ali res mislijo, da je tole močna luč?" Morali bi videti luči v televizijskem studiju!" V *tistem* času televizijske luči niso bile samo svetle, ampak tudi vroče.

Najprej sta me vprašala, če bom odgovarjala na njuna vprašanja in rekla sem: "Seveda bom odgovarjala na vajina vprašanja. Pa ne zato, ker sta policijska agenta, temveč zato ker sta moja sočloveka in ker odgovarjam na vprašanja vseh ljudi. Karkoli že sta po svoji službeni funkciji, predvsem in zlasti sta človeka. In če se lahko pomenimo kot človek s človekom, se bomo zmenili precej hitreje."

In na ta način se je končalo!

Začela sta s tehniko beganja, da bi me zmedla. Eden je ustrelil vame vprašanje. Še preden sem mogla odgovoriti nanj, je že izstrelil vprašanje drugi. Ves čas sem morala govoriti: "Oprostite mi, prosim, za trenutek, medtem ko odgovarjam na vprašanje drugega gospoda. "Potem sta prišla do smiselnih vprašanj, kakršna mi postavljajo študentje s kolidža. S kakšnim žarom sem odgovarjala na to temo!

Nato sta omenila fizično nasilje kot namen, da se koga prizadene. Rekla sta: "Ali bi v kakršnihkoli okoliščinah uporabili ali dovolili uporabo telesnega nasilja?" Rekla sem: "Ne, to je nasprotno božjim zakonom. Raje imam na svoji strani boga kakor

katerokoli silo na zemlji." Povedala sem jima zgodbo o zmedenem najstniku, ki me je udaril med sprehodom.

Nato sta rekla: "Recimo, da morate braniti človeka, ki ga imate radi?" Rekla sem: "O ne, ne verjamem, da bi mogla obraniti ljubljeno osebo s tem, da bi prekršila božanski zakon." Povedala sem jima o osemletni punčki, ki mi je bila zaupana v varstvo in doživetje z duševno bolnim človekom, ki jo je hotel napasti.

Potem sta prešla na zelo filozofske reči in sta rekla: "Če bi morali izbirati med tem, da ubijete ali da se pustite ubiti, kaj bi izbrali?" Odgovorila sem: "Ne verjamem, da bom postavljena pred takšno izbiro – vsaj tako dolgo ne, dokler ostaja moje življenje v harmoniji z božjo voljo. Razen, seveda, če bi bila poklicana, da postanem mučenica. Vendar pa je to zelo visoka poklicanost, to je zelo redka poklicanost. Ne verjamem, da sem poklicana k temu – ampak svet se uči rasti skozi svoje mučenike. Če bi morala izbirati, potem bi raje izbrala, da me ubijejo, kakor da bi morala ubiti."

Rekla sta: "Ali lahko daste logično razlago za tovrsten odnos?" Pa sem bila tam, skušala sem jima razložiti odnos egocentrične narave in odnos bogocentrične narave na tak način, da bi mogla razumeti! Povedala sem jima, da v mojem pojmovnem sklopu nisem telo. Telo samo nosim. *Sem tisto, kar oživlja telo* – to je resničnost. Če me ubijejo, bo uničeno samo prsteno oblačilo, telo. Toda če ubijem, to rani resničnost, dušo!

In registrirala sta me kot osebo, ki ima za svoje romanje religiozen temelj. Toda če bi jima, recimo, rekla: "Konec koncev sta že slišala za samoobrambo – saj celo zakon priznava obrambo v sili." To bi morda veljalo za zakonito – toda ne za religiozno.

Ob neki priliki pa sem res čutila, da se spopadam z naravnimi silami. To je bilo, ko sem doživela prašni vihar, ki je sem pa tja potegnil s tolikšno silo, da sem se komaj obdržala na nogah. Včasih je bil prah tako gost, da nisem videla niti ped pred seboj in sem se lahko ravnala le po robu cestišča. Ob meni se je ustavil

policaaj, sunkoma odprl vrata avtomobila in zavpil: "Vstopite, gospa, dokler ste še živi." Povedala sem mu, da hodim kot ro-marka in da ne sprejemam voženj z avtomobilom (v tistem času). Rekla sem mu še, da me varuje bog in da se nimam česa bati. V tistem hipu je veter ponehal, prah se je polegel in izza oblakov se je prikazalo sonce. In peš sem šla naprej. Čudovita stvar pa je bila, da sem se počutila duhovno povzdignjena nad stisko.

V vsaki novi situaciji, s katero se soočimo, je skrita duhovna učna ura, ki se je moramo naučiti in duhovni blagoslov, če se učne ure naučimo. Dobro je imeti skušnje. Ko gremo skozi skušnjo, rastemo in se učimo. Jaz na vse svoje skušnje gledam kot na dobre izkušnje. Preden sem šla skozi skušnjo, sem bila prepričana, da se bom odzvala ljubeče in nebojazljivo. *Po* skušnji pa sem vedela! Vsaka skušnja se je izkazala za navdušujoče doživetje. In ni pomembno, ali se zasuče tako, kot smo si želeli.

Spominjam se nekega doživetja, ko je bilo v lokalnem časopi-su rečeno, da bom govorila pri maši v cerkvi. Objavljena je bila moja slika – od spredaj in zadaj, v moji tuniki z napisom. Nekdo iz tiste cerkve je bil dobesedno zgrožen, ko je videl, da bo to bitje s popisano tuniko govorilo v njegovi cerkvi. Zato je telefoniral svojemu duhovniku in telefoniral je še svojim prijateljem. Nekdo mi je povedal, kdo je. Hudo mi je bilo, da sem nekako prizadela človeka, ki ga sploh nisem poznala. Zato sem ga poklicala.

"Dober dan, Peace Pilgrim pri telefonu," sem rekla. Slišala sem, kako je zajel sapo. Kasneje mi je dejal, da je mislil, da sem ga poklicala, da bi ga nahrulila. Rekla sem: "Kličem vas zato, da bi se vam opravičila, ker sem očitno najbrž naredila nekaj, s čemer sem vas prizadela, saj ste, ne da bi me sploh poznali, v skrbeh glede mojega govora v cerkvi. Zato čutim, da se vam moram nekako opravičiti in poklicala sem, da se vam opravičim!"

Ali veste, da se je človek razjokal, še preden je bilo pogovora konec? In zdaj sva prijatelja – po tistem si je dopisoval z mano. Ja, zakon ljubezni deluje!

Nekdo mi je nekoč dejal: "Presenečen sem nad tem, kakšne vrste človek ste. Potem ko sem prebral vaše zelo resno sporočilo o poti miru, sem pričakoval, da boste zelo svečana oseba, toda namesto tega ugotavljam, da kar prekipevate od radosti." Rekla sem mu: "Kdo bi mogel poznati boga in ne biti radosten?"

Če imate dolg obraz in ste prepirljivi, če ne žarite od radosti in prijaznosti, če niste do roba in čez polni ljubezni in dobre volje do vseh živih bitij in vseh živali in vsega stvarstva, potem zagotovo drži ena stvar: niste spoznali boga!

In življenje je kakor zrcalo. Nasmehnite se mu in nasmehnilo se vam bo. Jaz se samo na široko nasmiham in vsi mi vračajo nasmehe.

Če imate ljudi zadosti radi, se bodo ljubeče odzivali. Če ljudi užalim, potem krivim sebe, saj vem, da ne bi bili užaljeni, če bi bilo moje vedênje pravilno, čeprav se sicer ne bi strinjali z mano. *Preden jezik spregovori, mora izgubiti moč, da rani.*

Naj vam povem, kako je enkrat moja ljubezen morala biti neverbalna. Skušala sem pomagati neki gospe, ki je bila tako resno bolna, da ni mogla več voziti avtomobila. Hotela se je peljati k svoji starejši sestri, da bi v njeni hiši nekaj tednov ležala in počivala, zato sem se ponudila, da jo jaz odpeljem tja. V tistem času sem še zmeraj imela svojo vozniško. Med vožnjo mi je rekla: "Peace, želim si, da bi lahko nekaj časa ostala pri meni – moja starejša sestra je tako ukazovalna. Enostavno me je *groza* biti sama z njo. "Dejala sem: "Prav, imam nekaj prostih dni. Nekaj časa bom ostala s teboj."

Ko sva zavijali na dvorišče njene sestre, je rekla: "Peace, res ne vem, kako te bo moja sestra sprejela." Glede svoje sestre je imela prav. Ta je samo enkrat pogledala mene in mojo popisano tuniko in mi ukazala, naj grem ven iz hiše. Toda bila je že trda noč in tako jo je bilo strah teme, da je rekla: "Ne nocoj, nocoj lahko prespite na zofi, ampak jutri navsezgodaj zjutraj morate proč!"

Potem je odhitela, da spravi svojo mlajšo sestro v posteljo nekje v zgornjem nadstropju. No, bilo je slabše, kot sem si bila

mislila. Prav gotovo nisem hotela pustiti svoje prijateljice v tej situaciji, toda kaj naj storim. Pogledala sem okrog sebe, da bi videla, ali je kaj takega, kar bi mi omogočilo komunicirati s starejšo sestro. Pogledala sem v kuhinjo in tam je bila cela gora umazane posode in nobenega pomivalnega stroja, pa sem pomila vso posodo. Nato sem počistila po kuhinji, legla in za nekaj ur zaspala.

Zjutraj je bila starejša sestra vsa v solzah in me je prosila, naj ostanem. Rekla je: "Saj razumete, sinoči sem bila tako utrujena, da sploh nisem vedela, kaj govorim." In čudovito lepo sva se imeli, preden sem odšla. Vidite, to mi je samo dalo priložnost, da sem svoje kratko sporočilce spravila v prakso. Praksa je dobra; praksa izpopolnjuje, pravijo.

Nekoč me je na popotovanju lastnik nekega saloona poklical v svoj lokal, da bi mi dal jesti in medtem ko sem jedla, me je vprašal: "Kako se počutite na takšnem kraju?"

"Vem, da so vsi ljudje božji otroci," sem mu odgovorila. "Celo kadar ne ravnajo tako, imam vero, da bi mogli tako ravnati in ljubim jih takšne, kakršni bi lahko bili."

Ko sem vstala, da bi šla, sem opazila človeka s pijačo v rokah, ki je tudi vstal. Ko je ujel moj pogled, se je malo nasmehnil in jaz sem se nasmehnila njemu. "Nasmehnil ste se mi," je presenečeno dejal. "Mislil sem, da ne bi niti spregovorili z menoj, ampak vi ste se mi nasmehnil." Spet sem se nasmehnila. "Nisem tukaj zato, da bi sodila soljudi," sem mu rekla. "Tukaj sem zato, da ljubim in služim." Naenkrat je klečal ob mojih nogah, rekoč: "Vsi drugi so me obsojali, zato sem se branil. Vi me niste obsodili, zato se zdaj obsojam sam. Sem pokvarjen, ničvreden grešnik! Denar sem zapravljajal za pijačo. Grdo sem ravnal z družino. S slabega sem šel na slabše!" Položila sem mu roko na rame. "Božji otrok ste," sem rekla, in na ta način lahko tudi ravnate."

S studom je pogledal na pijačo v roki in jo nato zabrisal ob pult, da se je kozarec razbil. Njegove oči so se srečale z mojimi. "Prisegam vam, da se te reči nikdar več ne dotaknem," je vzkliknil. "Nikdar več!" In v njegovih očeh je bila nova luč, ko je s čvrstimi koraki odšel skozi vrata.

Poznam celo srečen konec te zgodbe. Kakšno leto in pol po tistem se mi je oglasila neka ženska iz tistega mesta. Rekla je, da je, kolikor je vsem znano, možak držal svojo obljubo. Nikdar več se ni dotaknil pijače. Zdaj ima dobro službo. Dobro se razume s svojo družino in pridružil se je neki cerkvi.

Ko k ljudem stopite obsojajoče, potem se branijo. Ko ste se jim sposobni približati na prijazen, ljubeč način brez presojanja, potem se ponavadi presodijo sami in se preobrazijo.

Na mojem romanju se je ustavljalo veliko avtomobilov in ljudje so me vabili, naj se peljem z njimi. Nekateri so mislili, da hoditi pomeni štopati. Povedala sem jim, da ne goljufam boga – da ne goljufam pri štetju milj na romanju.

Spominjam se nekega dne, ko sem hodila vzdolž avtoceste, ustavil je zelo lep avto in voznik v njem mi je rekel: "Kako čudovito, da sledite svojemu klicu!" Odvrnila sem: "Zatrdno mislim, da bi moral vsakdo početi tisto, kar čuti, da je prava stvar."

Nato mi je začel pripovedovati, za kaj se čuti motiviranega in bila je dobra stvar, ki bi jo bilo treba narediti. Jaz sem se kar navdušila in sem samoumevno menila, da jo tudi počne. Rekla sem: "To je čudovito! Kako pa vam kaj uspeva?" Odgovoril je: "Oh, saj ne delam tega. Takšne vrste delo se ne *izplača*."

Nikdar ne bom pozabila, kako obupno nesrečen je bil tisti človek. V tej materialistični dobi imamo hudo zmotna merila za merjenje uspeha. Merimo ga z dolarji, z materialnimi dobrinami. Toda sreča in notranji mir nista doma v tej smeri. Če veste, pa ne delate, potem ste resnično hudo nesrečen človek.

Še eno stvar sem doživela na cesti, ko se je ob meni ustavil dober avto z lepo oblečenim parom v njem, ki se je začel pogovar-

jati z mano. Začela sem jima razlagati, kaj počnem. Nenadoma je na moje začudenje moški planil v jok. Rekel je: "Ničesar nisem naredil za mir, vi pa morate narediti tako veliko!"

In potem je enkrat drugič neki drugi moški ustavil avto, da bi se pogovoril z mano. Zazrl se je vame, ne neprijazno, toda s skrajnim presenečenjem in radovednostjo, kakor da je pravkar ugledal živega dinozavra. "Le kaj neki vas je v našem času in v naši dobi," je vzkliknil, "z vsemi čudovitimi priložnostmi, ki nam jih ima ponuditi svet, pripravilo do tega, da ste se odpravili na pot in zdaj hodite in romate za mir?"

"V našem času in v naši dobi," sem mu odgovorila, "ko se človeštvo opoteka na robu jedrske uničevalne vojne, ni nič presenetljivega, da je eno življenje posvečeno stvari miru – tem bolj pa je presenetljivo, da ni na podoben način predanih več življenj."

Ko sem končala svoj prvi pohod prek dežele, sem čutila tolikšno hvaležnost, da nisem opustila tistega, k čemur sem bila poklicana. Rekla sem si ali pa si mislila: "Ali ni čudovito, da bog lahko kaj naredi skozi mene!"

Nato sem zaspala na železniški postaji Grand Central Station v New York Cityju.

Ko sem prišla v stanje med spanjem in budnostjo, sem imela vtis, da mi nepopisno čudovit glas govori bodrilne besede: "*Ti si moja ljubljena hči, s katero imam veliko veselje.*" Ko sem prišla v popolno budno stanje, se je zdelo, kakor da je na postaji ravnokar nehal igrati nebeški orkester in da odmevi še zmeraj odzvenevajo. Šla sem ven v hladno jutro, vendar mi je bilo toplo. Hodila sem po betonskem pločniku, toda počutila sem se, kakor da hodim po oblakih. Občutek življenja v harmoniji z božanskim namenom me ni nikoli zapustil.

Četrto poglavje

Premišljevanja o romanju

KO SEM ŠLA PRVIČ NA POT, je na moji tuniki pisalo *PEACE PILGRIM* spredaj in *PEŠ ZA MIR OD OBALE DO OBALE* zadaj. Z leti se je napis na hrbtu spreminjal iz *10.000 MILJ PEŠ ZA SVETOVNO RAZOROŽITEV* v *25.000 MILJ ZA MIR* in se končal z zdajšnjim sporočilom *25.000 MILJ PEŠ ZA MIR*. Moje popotovanje me je večkrat popeljalo v vseh 48 držav, v Mehiko in v vseh deset kanadskih provinc.

Prehojene milje sem nehala šteti v Washingtonu jeseni leta 1964. Rekla sem si: "25.000 prešteti milje je zadosti." Štetje me je držalo na glavnih cestah, kjer so milje označene na zemljevidih. Niso pa dober kraj za srečevanje ljudi. Dobro so samo za štetje milje. Zdaj lahko svobodno hodim tam, kjer so ljudje. Milje pa niso označene tam, kjer najraje hodim: po obalah, gozdnih stezah in gorskih poteh.

Nekatere stvari niso tako težavne, na primer biti brez hrane. Le poredkoma ostanem brez hrane tri ali štiri obroke zapored in nikdar niti ne pomislim nanjo, dokler mi je ne ponudijo. Najdlje sem bila brez hrane tri dni, potem pa mi jo je preskrbela mati narava – jabolka, ki so padla z drevesa. Nekoč sem se za molitveno disciplino postila 45 dni, zato vem, kako dolgo človek lahko zdrži brez hrane! Moj problem ni, kako dobiti hrano, temveč kako se na čim lepši način izogniti temu, da je ne dobim preveč. Vsi me hočejo pitati!

Prebiti brez spanja bi bilo težje, čeprav lahko pogrešam eno noč, ne da bi me to kaj motilo. Vsake toliko preskočim kakšno noč, toda zdaj je že nekaj časa nisem. Zadnjikrat je bilo to septembra 1977, ko sem bila na nekem postajališču za tovornjake. Hotela sem malo zaspati, vendar je bilo na postajališču tako živahno, da sem vso noč prebila v pogovorih s šoferji. Takoj ko sem vstopila, mi je tovornjakar, ki me je videl na televiziji, hotel kupiti kaj za pod zob. Sedla sem v kot. Potem so začeli prihajati šoferji, prihajal je en val za drugim, postajali so in mi postavljali vprašanja in tako naprej. Dejansko sem se z njimi pogovarjala vso noč in sploh nisem prišla do tega, da bi kaj zaspala. Čez čas mi je nekdo ponudil zajtrk, pojedla sem ga in odšla.

Ob neki drugi priložnosti je šofer tovornjaka zapeljal na rob ceste in rekel: "Slišal sem, ko ste po televiziji govorili nekaj o tisti neskončni energiji in sem vam hotel povedati samo to, da sem jo enkrat imel. Obtičal sem v nekem mestu zaradi poplave. Tako sem se dolgočasil, da sem se nazadnje ponudil, da grem pomagat in sem se ukvarjal z reševanjem ljudi. Delal sem brez hrane, brez spanja in nisem bil utrujen... Vendar pa je zdaj nimam več." Rekla sem: "Dobro, za kaj pa delate zdaj?" "Za denar," je rekel. Rekla sem: "To bi moralo biti precej postransko. Neskončno energijo imate le, kadar delate za dobro celote – nehati morate delati za svoje majhne, sebične interese."

To je skrivnost tega. Na svetu vam je dano, kolikor dajete!

Po navadi prehodim povprečno petindvajset milj na dan, odvisno od tega, koliko ljudi se ustavi, da bi se pogovorili z menoj med potjo. Prišla pa sem tudi na petdeset milj v enem dnevu, da bi se držala dogovora ali zato, ker ni bilo nobenega prenočišča.

V hudo mrzlih nočeh hodim vso noč, da mi je toplo. Kadar je zelo toplo, potem veliko hodim ponoči, da se izognem vročini. Hodila sem, ko so bile noči prepolne vonja po kovačnikih, plesa kresnic in petja ležetrudnikov.

Nekoč je dva metra visok možakar, trdno prepričan, da me bo nesel v hoji, šel z mano na pohod na 33 milj. Ko je odnehal, je imel ožuljene noge in razbolele mišice. Hodil je na vso moč; jaz pa ne! Jaz sem hodila s tisto neskončno energijo, ki prihaja iz notranjega miru.

Drugič me je neka ženska vprašala, če me lahko spremlja na romanju. Povedala mi je, da se hoče rešiti "tistega svojega moža". Morda je bila poklicana, toda njen motiv ni bil najvišji. Neka druga gospa, ki me je hotela spremljati en dan, je popoldne še komaj hodila. Poslala sem jo domov z avtobusom!

Na svojih pohodih nisem nikdar doživela nobene nevarnosti. Nekoč sta mi dva pijanca sledila z avtomobilom, ampak ko sem zavila s ceste, sta odšla. Samo enkrat je nekdo nekaj vrgel vame: možak v hitro vozečem tovornjaku mi je vrgel pest zmečkanih dolarskih bankovcev. Jaz pa sem jih kar lepo dala prvi cerkvi, v kateri sem govorila.

Neki študent na kolidžu me je nekoč vprašal, če so me na cesti kdaj oropali. "Oropali?" sem odgovorila, "saj bi morali biti nori, da bi ropali mene – saj nimam prebite pare!"

Enkrat sem šla iz mesta ob sončnem zahodu in premožen par iz velike hiše me je poklical k sebi. Brala sta o mojem romanju in menila sta, da je njuna krščanska dolžnost, da me posvarita, da je na poti pred menoj zloglasen lokal, imenovan "*Južno od meje*". In hotela sta me samo posvariti, naj nikar ne zavijem tja. Nista pa mi ponudila hrane ali strehe nad glavo, zato sem šla naprej in hodila več ur.

Bila je zelo temna noč, nebo je bilo pokrito z debelimi oblaki in kar naenkrat je začelo deževati. Velike kaplje so padale na tla in nosila sem veliko neodgovorjenih pisem. Gledala sem okrog sebe, kje bi našla streho nad glavo, in v bližini zagledala kombinacijo bencinske črpalke, restavracije in motela. Zlezla sem pod streho bencinskih črpalk in začela spravljati neodpisano pošto v sprednji del tunike, da se ne bi zmočila. Črpalkar je pritekel ven

in rekel: "Ne stojte zunaj na dežju, pridite noter v restavracijo." Neki moški v restavraciji je rekel: "O, saj smo prebrali vse o vas, dovolite, da vam ponudimo večerjo ali kaj drugega, če želite. Takrat pa sem že ugotovila, kje sem. Bila sem "južno od meje."

Možakar iz motela je sedel na drugem koncu mize in mi za čez noč ponudil sobo. Zjutraj pa so mi dali še zajtrk.

Morda so v zadnji sobi kockali; tam se je nekaj dogajalo. Toda z mano so ravnali na mnogo bolj krščanski način kakor oni, ki so me svarili pred njimi. To samo potrjuje mojo misel, da je v vsakem nekaj dobrega.

Spala sem na najbolj *nenavadnih* krajih. Med drugimi na konferenčni mizi na magistratu v kraju Florence v Arizoni in na sedežu gasilske brizgalne v Tombstoneu v Arizoni. Nekoč so me nehote zaklenili za trinajst ur na ledenem stranišču na bencinski črpalki. Moje prenočišče je bilo mirno, imela sem svojo zasebnost, čeprav malce mrzlo!

Enako dobro spim na mehki postelji kakor na travi ob cesti. Če dobim hrano in prenočišče, prav. Če ne, sem ravno tako dobre volje. Velikokrat dobim prenočišče pri popolnoma tujih ljudeh. Kadar mi nihče ne ponudi strehe nad glavo, potem imam zmeraj avtobusne postaje, železniške postaje in postajališča za tovornjake.

Spominjam se, da so mi neke noči ponudili posteljo kraljevske velikosti v imenitnem motelu, naslednji večer pa prostor na betonskih tleh non-stop odprte bencinske črpalke. V obeh pa sem spala enako dobro. Večkrat mi je kakšen prijazen šerif odklenil vrata nezasedene celice v zaporu.

Kadar pa strehe nad glavo ni, zaspim na polju ali pa ob cesti, kjer me varuje bog.

Mostovi mi zmeraj dajejo zaščito pred vremenom, prav tako tudi razpadajoči skednji in prazne kleti zapuščenih hiš. Prepusti

pod cestami in velike cevi so mi velikokrat služili za prenočišče. Toda eden meni najljubših krajev za spanje je velika senena kopica, stoječa na lepo dostopnem polju na jasno noč. Za odejo pa imam zvezde.

Pokopališča so prav tako čudovit kraj za spanje. So tiha, trava je zmeraj lepo pokošena in tam vas ne bo nikoli nihče motil. Ne, s tem ne motite duhov umrlih. Jaz jim želim dobro; in to razumejo. Tudi miza za piknik na bližnjem počivališču ob cesti, kupček borovih iglic v bližnjem grmovju ali pa blazina bujnega pšeničnega polja pridejo ravno tako prav.

Nekega jutra me je, ko sem spala na polju pšenice v Kansasu, prebudil zelo glasen hrup. Pogledala sem in ravno toliko, da sem še videla orjaški kombajn, ki je prihajal nadme. Takoj sem se nekajkrat prevalila vstran, da bi se umaknila vrtečim se rezilom.

Na svojem romanju čutim popolno zaščito. Bog je moj ščit. V božanskem načrtu ni nesreč in bog nas ne pušča samih. Nihče ne hodi tako varno, kakor tisti, ki hodijo ponižno in nedolžno z veliko ljubeznijo in veliko vero.

Spominjam se letnega časa, ko se je ponoči vsak dan močno ohladilo. Bilo je pod ničlo, toda čez dan se je malo ogrelo, tako da so bili dnevi kar prijetni. Bila je jesen in po tleh je ležalo suho listje. Bila sem sredi gozdov in milje daleč naokrog ni bilo nobenega mesta. Sonce je zahajalo in bila je nedelja. Nekdo je prebral debel nedeljski časopis in ga odvrigel ob cesti – česar ne bi smeli početi, a vendar počno. Pobralla sem ga, šla proč od ceste in našla veliko zimzeleno drevo. Pod njim je bila majhna vdolbina, kamor je nanese listje. V tisto vdolbino sem nanese še več listja. Nato sem na tla položila nekaj listov časopisa, z ostalim pa sem se pokrila. Ko sem se zjutraj prebudila, je vse prekrivala debela slana, toda zimzeleno drevo ji ni dalo do mene in bila sem lepo na toplem v svojem gnezdu iz listja in papirja. Toliko v nasvet, če vas bo kdaj na planem ujela noč.

Večina ljudi, ki si želijo počitnic, so ljudje, ki počno stvari, h katerim niso poklicani in katerih bi se radi za nekaj časa rešili. Jaz si nisem mogla predstavljati, da bi po romanju imela potrebo po počitnicah. Kako lepo je potovati jeseni na jug in doživljati spokojno lepoto žetvenega časa – in biti vselej pred zmrzaljo; doživljati žar jesenskega listja – a vendar odpotovati naprej, preden ga pomete z dreves. Kako lepo je potovati na sever s pomladjo in uživati pomladno cvetje več mesecev namesto le nekaj tednov. Oboje sem čudovito doživela v sredini dežele.

Med 1000 milj dolgo potjo skozi Novo Anglijo (ki se je začela v Greenwichu v Connecticutu in končala v Burlingtonu v Vermontu), sem veliko hodila križem kražem, da ne bi hodila le skozi večja mesta, temveč tudi skozi manjše kraje, v katere sem bila povabljena. Začela sem med razcvetelimi jablanami – hodila sem med njimi, ko so imele rožnate popke in ko so bili njihovi odpadajoči cvetni listki beli kakor naletavajoči sneg. Končala sem med dozorelimi jablanami, ki so mi dale nekaj okusnih obedov. Vmes sem se gostila s slastnimi gozdnimi jagodami in robidnicami in borovnicami.

Povsod po deželi sem videla, da se na veliko gradijo avtoceste in opazila sem, da te superceste rade tečejo po dolinah, po predorih pod gorami in včasih pod rekami. Vesela sem, da sem na romanju ponavadi sledila starim cestam, ki se vzpenjajo čez hribe. Kakšni čudoviti razgledi nagradijo tistega, ki se povzpne na vrh: včasih na mesta in ceste, kjer sem hodila ali kjer sem imela hoditi, včasih na doline, prekrite s polji in sadovnjaki. Vem, da je naš čas čas učinkovitosti in da so avtoceste mnogo bolj učinkovite, toda upam, da bo vselej tudi kaj razglednih cest. Cest, ki se bodo vzpenjale prek hribov.

Ljudje me včasih sprašujejo, kako preživljam praznike – zlasti božič. Več sem jih preživela v hoji. Mnogi ljudje se za praznike kam odpeljejo, zato je to dober čas za srečevanje z ljud-

mi. Spominjam se nekega božičnega večera, ko sem spala zunaj pod zvezdami. Neki planet je bil tako svetel, da bi ga le malo domišljije spremenilo v zvezdo vodnico. Naslednjega dne sem pri 27 stopinjah prišla v New Orleans, kjer so za božič bujno cvetele poinsetije – in spoznala nove, imenitne prijatelje.

Neki božič sem preživela v Fort Worthu v Texasu, kjer so bili stolpi in visoka poslopja okrašeni s pisanimi lučkami in so ponujali nepozaben prizor, ko sem vstopala v mestno središče. Tistega dne mi je bil v dobrodošlico dar, da sem imela zadosti časa, da sem nadoknadila zamujeno pri pisanju pisem.

Ljudje me včasih sprašujejo, ali se ob praznikih ne počutim osamljene. Kako naj se počutim osamljeno, ko živim v stalnem zavedanju božje prisotnosti? Rada sem z ljudmi in uživam med njimi, toda kadar sem sama, uživam v tem, da sem sama z bogom.

V prvih letih so mi večinoma ponujali hrano in gostoljubje ljudje, ki jih sploh nisem poznala. Vse sprejemam kot darilo, ki mi je poslano iz božjih rok. Enako hvaležna sem za suh kruh, ki sem ga prejela na domu sezonskega delavca kakor za razkošen obed, ki mi ga je pripravila neka gospa, moja prijateljica, v glavni jedilnici hotela Waldorf Astoria.

Veste, ko popolnoma predate svoje življenje božji volji – če ste poklicani k temu, da stopite naprej v imenu vere – boste odkrili, da celo hrana in streha nad glavo, ki jo potrebujete, pride k vam zelo zlahka. Vse, celo materialne stvari, so vam dane. In danih vam je nekaj neverjetnih stvari, ki še zmeraj presenečajo celo mene.

Prvikrat sem prišla na Aljasko in na Havaje s čudovitim darilom od čudovitega prijatelja. Nato me je nekaj prijateljev prosilo, naj razmislim o tem, da bi tja vodila skupine, tako da sem poleti leta 1979 peljala eno skupino na Aljasko in poleti leta 1980 eno skupino na Havaje. Potovanja sem pripravila tako, da so bila v poduk in navdih vsem, ki so se jih udeležili. Živelimo preprosto in potovali z najnujnejšo prtljago.

V naših dveh najmlajših državah nisem brezdelno posedala. Poleg tega, da sem vodila svoje prijatelje naokrog, sem veliko govorila skupinam in po radiju. Nekateri prijatelji so si želeli dobiti predstavo o tem, kakšno je moje romarsko življenje in mislim, da so jo dobili. V veselje mi je bilo skupaj z njimi doživeti te kraje navdiha.

Povedala vam bom še o eni stvari, ki se je zgodila: premišljevala sem o popotnih načrtih za Severno in Južno Dakoto in vedela sem, da bi za vodenje potovanja po Havajih morala v Severni Dakoti svoj program prekiniti. Vedela sem, da bom takrat pri Bismarcku in vedela sem, da bi mi vzelo kakšen teden, da bi prištopala nazaj do tja iz Los Angelesa in sama pri sebi sem pomislila "Oh, to bo vzelo teden dni iz načrta za Severno Dakoto, pa še teden dni iz načrta za Južno Dakoto. Tista dva tedna v Severni in Južni Dakoti bi mi resnično prišla prav." Nekako v tistem času, ko sem o tem razmišljala, mi je nekdo pisal in mi ponudil letalsko karto do Bismarcka in nazaj. Zdelo se je skoraj kakor čudež. In seveda je bilo nekaj takšnega, kar sem potrebovala. Ne sprejemem ničesar, česar ne potrebujem, toda čas v Severni in Južni Dakoti sem potrebovala. To je bilo čudovito darilo, sprejela sem ga in zanj bom večno hvaležna.

Poskrbljeno je torej celo za materialne stvari.

Nekoč sem nekemu reporterju razložila, da se z ljudmi samo pogovarjam in nato me čez čas vprašajo, če želim kaj pojesti. Poudaril je, da se je pogovarjal z ljudmi cele mesece, cela leta, pa da mu niso ponudili niti sendviča. Rekla sem mu: "Pa saj vi niste romar za mir!"

Neki šestnajstletni Mehičan, ki me je slišal po radiju, je prišel ven iz svoje hiše, ko sem šla mimo, in me ves razvnet povabil, naj večerjam z njimi. Njegova družina je živela v borni baraki za sezonske delavce, toda spominjam se, da so z menoj ravnali kakor s cenjeno gostjo. Po večerji s tortiljami in fižolom so razvili svojo edino preprogo in jo položili kot odejo na svojo edino posteljo. Zjutraj, preden sem odšla, so me še enkrat ljubeče nahranili s tortiljami in fižolom.

Ko sem šla skozi Memphis, sem se zatekla na leseno verando enosobne hiše, da bi prevedrila hudo nevihto. Črnska družina mi je ljubeznivo ponudila streho nad glavo. Z njihovo toplino se je lepo ujemal gašperček na drva, ki je ogreval njihov skromni dom. Z menoj so delili svojo pičlo večerjo in zajtrk, koruzni kruh in vodo. Vsi skupaj smo spali na golih, lepo poribanih tleh. Nikdar ne bom pozabila pristnosti njihove gostoljubnosti.

Nekega strupeno mrzlega jutra mi je neki študent v Oklahomi dal svoje rokavice in mi okrog vratu ovil svoj šal. Tisto noč, ko je temperatura padla pod minus 18 stopinj, mi je streho ponudil indijanski par.

Nekoč so me posvarili, naj ne hodim v Georgio – in še zlasti ne v mesto Albany, kjer je bilo v zaporu štirinajst pohodnikov za mir. Vendar pa ne morem reči, da se mi je zdel kdorkoli resnično neprijazen. Pravzaprav je bila gostoljubnost boljša od povprečja.

Pripadniki manjšin, ki sem jih srečevala, so imeli za samoumevno, da do njih ne bom diskriminativna. Ko so prebrali napis *Peace Pilgrim* na moji tuniki, so mi kar zaupali. Prav nič niso oklevali, preden so se ustavili in me ogovorili. Govorila sem v mnogih manjšinskih cerkvah in kar nekaj duhovnikov je prebralo moje sporočilo svojemu občestvu.

Seveda imam rada vsakega, kogar srečam. Kako naj ga tudi ne bi imela? V vsakomer je božja iskrica. Ni mi mar rasnega ali etničnega izvora ali barve človekove kože; vse ljudi vidim kot svetleče luči! V vseh bitjih vidim odseve boga. Vsi ljudje so moji rojaki – meni so ljudje čudoviti!

Ljudje tega sveta moramo najti način, da se spoznamo – kajti potem bomo spoznali, da so podobnosti med nami mnogo večje od razlik, pa naj bodo te še tako velike. Vsaka celica, vsak človek je enako pomemben in ima svoje opravilo na tem svetu.

Peto poglavje

Preprosto življenje

POENOSTAVLJANJE ŽIVLJENJA je eden od korakov k notranjemu miru. Vztrajno poenostavljanje ustvari notranje in zunanje blagostanje, ki v človekovo življenje prinese harmonijo. Pri meni se je to začelo z odkritjem nesmiselnosti tistega imetja, ki presega dejanske in neposredne potrebe. Brž ko sem zmanjšala potrebe na nivo dejanskih potreb, sem v svojem življenju začutila čudovito harmonijo med notranjim in zunanjim blagostanjem, med duhovnim in materialnim blagostanjem.

Nekaterim ljudem se morda zdi moje življenje, posvečeno preprostosti in služenju, asketsko in brez radosti, vendar ne poznajo svobode, ki jo daje preprostost. Hvaležna sem bogu za vsak trenutek svojega življenja, za velika bogastva, s katerimi sem bila obsuta. Moje življenje je polno in dobro, ampak nikoli prenatrpano. Če je življenje prenatrpano, potem delate več, kakor se zahteva od vas.

Moje življenje je prej stalo na mestu; sama sebi sem se zdela lakomna, preden sem sprejela zaobljubo preprostosti: *Ne bom sprejemala več, kakor potrebujem, medtem ko imajo drugi na svetu manj kot potrebujejo.*

Morda tudi vi prihajate iz življenja, v katerem ste imeli preveč stvari. Ko boste svoje življenje poenostavili, sem prepričana, da se boste počutili prav tako svobodne, kakor se počutim jaz. Če je vaš motiv dajanje, potem vam bo dano vse, kar potrebujete.

V mojem življenju so želje in potrebe popolnoma isto. Vse, kar presega potrebe, mi je v breme. Ne morete mi dati ničesar, česar ne potrebujem. Sem brez pare v žepu, vendar imam težave, da tako ostane. Več dobronamernih, dobro situiranih prijateljev, mi je ponujalo velike vsote denarja, ki sem ga seveda odklonila.

Govorila sem z neko osebo, ki je mislila, da sem prikrajšana za nekatere "življenjske užitke". Toda nobena stvar, ki je ne uporabljam ali ki je ne počnem, mi ni bila odvzeta. Samo vključila jih nisem, ko sem izbirala harmonično življenje. Me pač niso zanimale.

Nisem sužnja udobja ali prikladnosti. Ne bi bila romarka, če bi bila. Sicer dopustimo lažnim prepričanjem, da nam vladajo in da nas zaslužnijo. Večina ljudi si ne želi biti svobodna. Raje stokajo in godrnjajo, nemogoče se jim je odreči različnih suženjstev, imetju, hrani, pijači, cigaretam in tako naprej. Pa ni tako, da se jim ne bi dalo odreči – v resnici se jim nočejo odreči.

Naše telesne potrebe so odvisne v določeni meri od klime, v kateri živimo, našega zdravstvenega stanja, itd. Na splošno potrebujemo streho nad glavo, ki nas varuje pred vremenskimi vplivi; ogenj, odejo, nekaj obleke, da nas ne zebe; čist zrak in vodo ter zadosti hrane za preživetje. Seveda so tudi potrebe, ki presegajo fizični svet. Pogostoma gre pri tem za majhne ali pa nikakršne denarne izdatke, vendar ni vselej tako. Na primer, so ljudje, katerih življenje ni popolno, če ne morejo poslušati dobre glasbe ali igrati kakšnega glasbila. Medtem ko je možno dati predloge za preprosto življenje, je poenostavljanje življenja individualen problem vsakega posebej.

Pred kakšnimi štiridesetimi leti sem spoznala, da denar in stvari ne morejo osrečiti ljudi. In to se je potrdilo že mnogokrat. Srečala sem veliko milijonarjev. Vsem je bila skupna ena stvar. Nihče ni bil srečen. Poglejte si Howarda Hughesa z njegovimi 2,5 milijardami dolarjev. Pravijo, da je bil najbolj bedno, prestrašeno bitje, kar si jih lahko predstavljate! Poznala sem tudi žensko, ki

je podedovala 4,5 milijona dolarjev. To ji je uničilo življenje. Ker je bila človek, ki je vselej dajal, je hotela denar porabiti smiselno. Toda spoznala je, da ji je denar v strašansko breme. Precej bolje bi ji bilo, če ga ne bi imela.

Seveda vem, da ne morete biti srečni, če nimate zadosti. Prav tako pa niste srečni, če imate preveč. Najbolj srečni so tisti, ki imajo zadosti, vendar ne preveč.

Spominjam se prijazne gospe, ki je bila že v letih. Zelo trdo je delala in se vselej pritoževala. Nazadnje sem ji rekla: "Zakaj neki tako garate, ko morate preživljati le sebe?" In rekla mi je: "Oh, plačevati moram najemnino za petsobno hišo." "Hišo s petimi sobami!" sem odvrnila. "Ampak saj ste sami na svetu. Mar ne bi mogli srečno živeti v eni sobi?" "Seveda bi," je žalostno dejala, "ampak imam pohištva za celo petsobno hišo." Prste si je dobesedno zgulila do kosti, da je lahko zagotovila primeren dom tistemu pohištvu! In to se dogaja ves čas. In jaz lahko rečem le to, ne dovolite, da se to zgodi vam.

Zato, ker smo prezaposleni z materialnimi stvarmi, pogostoma zamudimo najboljše stvari v življenju, ki so zastonj.

Nepotrebno imetje je nepotrebno breme. Če ga imate, morate skrbeti zanj.

Povedala vam bom še o neki ženski. Bila je osvobojena, čeprav ne na najboljši možni način. Videla sem jo samo sem ter tja, toda nanoslo je, da sem jo videla kakšen mesec po tistem, ko je njena ogromna hiša, v kateri sta z možem živela sama, odkar so otroci odrasli, pogorela, medtem ko sta bila zdoma. Izgubila sta vse, razen obleke, ki sta jo imela na sebi. Spomnila sem se, kako navezana je bila na tisto ogromno hišo in kljub temu, da ji je bila skrb zanjo v tolikšno breme, sem ji rekla nekaj besed v tolažbo.

Pa mi je rekla: "Nikar me ne tolaži! Veš, mogoče jutri, ampak ne zdaj. Samo pomisli, nikoli več mi ne bo treba čistiti tistega podstrešja. Nikoli več mi ne bo treba čistiti tistih omar za obleke. Nikoli več mi ne bo treba čistiti tiste kleti! O, še nikoli se nisem počutila tako svobodne. Kar čutim, kako spet začenjam znova živeti!"

Z možem sta živela v stanovanju razumne velikosti in dejansko sem prepričana, da sta občutila čudovit občutek svobode. Toda ali ne bi bilo bolje, ko bi se bila naučila dajati in bi svoje presežke namenila tistim, ki jih potrebujejo? Potem bi bila blagoslovljena po svojem dajanju in drugi bi bili blagoslovljeni po prejemanju. Vsekakor pa ju je tista situacija osvobodila.

Če ste prosti, vam priporočam pohodniški izlet po stezah v naravi. Kolikšen navdih je hoditi cel dan po soncu in spati vso noč pod zvezdami. Kakšno čudovito doživetje v preprostem, naravnem življenju. Ker nosite hrano, opremo za spanje, itd. na svojem hrbtu, hitro spoznate, da je nepotrebno imetje nepotrebno breme. Hitro spoznate, kaj so bistvene reči za življenje – na primer, toplota, ko vas zebe, suh kotichek na deževen dan, najpreprostejša hrana, kadar ste lačni, čista hladna voda, kadar ste žejni. Ko postavite materialne stvari na njihovo mesto, spoznava joč, da so tu zato, da jih *uporabljamo*, a da jih damo iz rok, ko niso več koristne. Hitro doživimo in se naučimo ceniti vso svobodo, ki jo daje preprostost.

Od maja do oktobra leta 1952, pred romanjem, sem prehodila 2.000 milj po apalaški transverzali od Georgie do Maine in še 500 dodatnih milj po stranskih poteh do izredno lepih krajev.

Ves čas sem živela na prostem, nosila samo en par hlač in kratkih hlač, eno bluzo in eno jopico, tenko odejo in dve dvojni plastični ponjavi, v kateri sem včasih natlačila listja. Nisem bila vselej popolnoma na suhem in toplem, toda imela sem se imenit-

no. Moj jedilnik, zjutraj in zvečer, je bil dve skodelici nekuhanih ovsenih kosmičev, namočenih v vodi in sladkanih z rjavim sladkorjem; opoldne dve skodelici koncentriranega mleka v prahu z vsemi jagodami, oreški in zelenjavo, kar sem jih našla v gozdu.

Po tem utrjevanju sem bila temeljito pripravljena na romanje. V primerjavi s tem se mi je zdela hoja vzdolž avtomobilske ceste lahka.

Kako dobro je jesti okusno in zrelo sadje z dreves in svežo zelenjavo s polja. In kako dobro bi bilo, da bi se kmetovanje v prihodnosti osredotočilo na neuporabo strupenih snovi, to je škropiv, tako da bi bila hrana primerna, da pride na mizo naravnost s polja.

Nekega jutra sem jedla za zajtrk borovnice, prelite z roso, pobirala sem jih z grmičkov, ko sem hodila po hribih Nove Anglije. Pomislila sem na soljudi, ki jedo razne vrste predelanih in začinjenih jedi in se zavedla, da ne bi mogla, pa če bi izbirala svoj zajtrk izmed jedi vsega sveta, izbrati kaj boljšega od rosnih borovnic.

Kako lepo je spomladi in poleti, ko so dnevi dolgi, vstajati in hoditi spat s soncem. Jeseni in pozimi, ko so dnevi krajši, pa si lahko privoščite malo noči. Kar strinjala bi se, da je v zraku neka snov, ki ostane v njem od sonca in ki je je po sončnem zahodu vse manj, a ki jo lahko vsrkamo samo takrat, ko spimo. Spanje od devetih zvečer do petih je zame nekako ravno pravšnje.

Kako dobro je delati na krepčilnem svežem zraku pod poživljajočim soncem sredi navdušujočih lepot narave. Marsikdo se tega zaveda, tako na primer mladenič, ki sem ga srečala in čigar življenje je pretrgal mirnodobni nabor. Medtem ko je bil zdoma, oče, ki je bil slabega zdravja, kmetije ni mogel obdržati, zato so jo prodali. Mladenič je nato dolga leta opravljal zoprno delo, da bi si kupil drugo kmetijo. Kako dobro si je služiti kruh s tem, da po-

magate rastlinam rasti, da dajejo ljudem hrano. Povedano z drugimi besedami, kako dobro si je služiti kruh s tem, da konstruktivno prispevate družbi, v kateri živite – to bi seveda moral delati vsakdo in v zdravi družbi tudi vsakdo bi delal.

Moja obleka je čim bolj udobna in tudi čimbolj praktična. Nosim mornarsko modre hlače, srajco z dolgimi rokavi, prek nje pa tuniko z napisom. Ob spodnjem robu tunike, spredaj in zadaj, so narejeni razdelki, ki so zarobljeni, tako da rabijo za žepe. V njih imam spravljeno vse svoje imetje, ki sestoji iz glavnika, zložljive zobne ščetke, kemičnega svinčnika, zemljevida, nekaj izvodov mojega sporočila in pošte.

Zdaj torej vidite, zakaj odgovarjam na pošto hitreje kot večina – zato da se mi žepi ne napihnejo. Moje geslo je: *vsak dekagram šteje!* Pod vrhno obleko nosim par kratkih telovadnih hlač in majico s kratkimi rokavi – tako sem vselej pripravljena na krepčilno kopel, če me pot zanese mimo reke ali jezera.

Ko sem nekoč po plavanju v čistem gorskem jezeru oblačila svojo preprosto obleko, sem pomislila na vse tiste, ki imajo omare polne oblek, za katere morajo skrbeti, in ki prenašajo s seboj težko prtljago, kadar gredo na pot. Spraševala sem se, kako to, da se ljudje tako obremenjujejo in čutila sem se čudovito svobodno. To sem jaz in to je vse moje imetje. Pomislite, kako svobodna sem! Če hočem kam iti, samo vstanem in grem. Nič me ne veže.

En komplet oblačil je zadosti. To je vse moje imetje, odkar se je leta 1953 začelo moje romanje. In za svoje reči lepo skrbim. V javnem stranišču lahko zmeraj najdem kakšen umivalnik ali pa operem obleko v bližnji reki, še lažje pa jih je posušiti: samo oblečem jih in pustim, da energija sonca prežene vlago.

Umivam se samo z vodo; milo odstranjuje naravna olja. Prav tako tudi kozmetika in kreme, ki jih uporablja večina žensk.

Edina obutev, ki jo potrebujem, je par cenениh modrih športnih copat. Zgornji del imajo iz mehkega blaga in imajo me-

hak podplat, podoben gumi. Vzamem eno številko večje, tako da lahko migam s prsti. Počutim se tako svobodno, kakor da bi hodila bosa! In ponavadi lahko z enim parom naredim 1.500 milj. Nosim par mornarsko modrih nogavic. Mornarsko modro barvo sem za svojo obleko izbrala namenoma – je zelo praktična barva, se ne umaže, in modra barva predstavlja mir in duhovnost.

Nobenega kosa obleke ne zavržem, dokler ni toliko ponošen, da ni več uporaben. Ko sem nekoč odhajala iz nekega mesta, mi je gostiteljica dejala: “Peace, opazila sem, da so tvoji čevlji potrebni popravila in rekla bi ti, da ti jih bom popravila, ampak toliko vem o šivanju, da vem, da se jih ne da popraviti. Rekla sem ji: “Še dobro, da vem tako malo o šivanju, da nisem vedela, da se jih ne da popraviti – pa sem jih ravnokar zakrpala.”

Prva leta sem imela v mrzlem vremenu moder šal in modro jopico, toda nazadnje sem ju vrgla proč, saj nista res bistvena. Zdaj sem tako prilagodljiva na temperaturne spremembe, da nosim ista oblačila poleti in pozimi, znotraj in zunaj.

Kakor ptice se poleti selim na sever in pozimi na jug. Če se hočete pogovarjati z ljudmi na planem, morate biti tam, kjer je lepo vreme, sicer ljudje niso zunaj.

Ko se temperature zvišajo in postane vroče, potem ni nobena stvar bolj dobrodošla od sence. Senca drevesa daje nekakšen poseben hlad, toda če drevo ni veliko, se je treba malce premikati, da ostanete v njej. Senco dajejo tudi oblaki, ko popotujejo pred soncem. Skala pa daje senco, ki ji pravim trda senca; prav tako tudi kakšen zemeljski nasip zgodaj zjutraj ali pozno popoldne. Včasih je dobrodošla celo senca grma ali pa kopice sena. Tudi človekove stvari dajejo senco. Zgradbe, na primer, in celo napisi, ki kvarijo pokrajino, prav tako dajejo senco. In enako tudi mostovi, ki nudijo še streho pred dežjem. Seveda imate lahko na glavi klobuk ali pa nosite s seboj dežnik. Jaz nimam ne enega ne drugega. Ko me je nekoč neki novinar vprašal, če imam slučajno zložljiv dežnik v žepu, sem mu odgovorila: “Saj se ne bom stopila. Moja koža je neprepustna za vodo. Malce neudobja me ne skrbi.” Vendar pa sem včasih za senčnik uporabila kos kartona.

Kadar je vroče, pomislimo na vodo, toda spoznala sem, da sploh nisem žejna, če ne jem nič drugega razen sadja, dokler moj dnevni pohod ni končan. Naše telesne potrebe so tako preproste.

Spominjam se, da sem po prečudovitem bivanju v divjini hodila po ulicah mesta, ki je bilo prej nekaj časa moj dom. Ura je bila ena popoldne. Na stotine čedno oblečenih ljudi bledih ali naličenih obrazov je v razmeroma urejenih vrstah hitelo na svoje delovno mesto ali z njega. Jaz sem v svoji obledeli srajci in krepko obnošenih hlačah hodila med njimi. Gumijasti podplati mojih mehkih platnenih čevljev so se neslišno premikali ob potrskavanju tesnih modnih čevljev s hoduljastimi petami. V revnejši četrti so me prenašali. V premožnejši četrti je bilo videti, da so se nekateri pogledi malce zdrznili in nekateri so bili prezirljivi.

Na obeh straneh so bile ob pešcih reči, ki jih lahko kupite, če ste voljni dan za dnem, leto za letom ostati v urejenih vrstah. Nekatero stvari so bolj ali manj koristne, mnoge so samo smeti. Nekatero lahko trdijo, da so lepe, mnoge pa so kričavo grde. Na tisoče stvari je razstavljenih – in vendar, dragi prijatelji, najbolj dragocene manjkajo. Ni razstavljena niti svoboda niti zdravje niti sreča niti duševni mir. Da dosežete te stvari, dragi prijatelji, boste morali morda tudi vi zbežati iz poravnanih vrst in tvegati, da bodo na vas gledali s prezirom.

Svetu se utegnem zdeti zelo revna, ko hodim brez denarja in vse materialno imetje, kar ga imam, nosim v žepih, vendar pa sem v resnici zelo bogata z blagoslovi, ki se jih ne da kupiti za noben denar – z zdravjem in srečo in notranjim mirom.

*Preprosto življenje je posvečeno,
v njem je veliko spokoja in mnogo manj boja,
razkriva nam čudežne resnice –
v njem se razcveteva, kar je prej imelo grdo lice;
o, kako lepo se živi,
v čudoviti preprostosti.*

Šesto poglavje

Reševanje življenjskih problemov

NAMEN PROBLEMOV JE, da nas naredijo poslušne božjim zakonom, ki so natančni in se jih ne da spremeniti. Imamo svobodno voljo, da smo jim poslušni ali pa ne. Poslušnost prinese harmonijo, neposlušnost prinese še več problemov.

Podobno se, kadar družbe izgubijo harmonijo, razvijejo družbeni problemi. Kolektivni problemi. Njihov namen je potisniti celotno družbo nazaj v harmonijo. Posamezniki lahko odkrijejo, da ne rastejo in da se ne učijo le skozi reševanje osebnih problemov, temveč da se lahko učijo in rastejo skozi reševanje kolektivnih problemov. Pogostoma pravim, da mi je zmanjkalo osebnih problemov, potem pa se kdaj pa kdaj kje pojavi kakšen majhen problem. Vendar pa ga komaj prepoznam kot problem, ker se zdi tako nepomemben. Dejansko zdaj poteka vse moje učenje in rast skozi pomoč pri reševanju kolektivnih problemov.

Nekoč sem mislila, da mi je reševanje problemov odveč. Poskušala sem se jim izogniti. Skušala sem dobiti koga, da bi jih rešil namesto mene. Toda ti časi so že daleč. Velik dan v mojem življenju je bil, ko sem odkrila čudoviti namen problemov. Ja ja, imajo čudovit namen.

Nekateri ljudje si želijo življenje brez problemov, toda jaz ne bi želela takšnega življenja nikomur od vas. Za vas si želim velike notranje moči, da boste svoje probleme lahko smiselno reševali in rasli. Problemi so doživetja za učenje in rast. Življenje brez problemov bi bilo neplodno bivanje, brez priložnosti za duhovno rast.

Nekoč sem srečala žensko, ki je bila praktično brez problemov. Bila sem na nočnem radijskem programu v New York Cityju. Ženska je poklicala postajo in hotela, naj pridem k njej na dom. Jaz sem noč nameravala preživeti na avtobusni postaji, zato sem rekla, prav. Poslala je pome svojega šoferja in znašla sem se v domu milijonarke ter se pogovarjala z žensko srednjih let, ki je bila videti kakor otrok. Tako nezrela je bila in čudila sem se njeni nezrelosti, dokler se nisem zavedela, da je bila zaščitena pred vsemi problemi s skupino služabnikov in odvetnikov. Nikdar se ni spoprijela z življenjem. Ni imela problemov, ob katerih bi rasla, in zato ni zrasla. Problemi so prikriti blagoslovi!

Če bi jaz reševala probleme drugih ljudi, potem bi ti ljudje ostali, kjer so; nikdar ne bi zrasli. To bi bila zelo krivično do njih. Moj pristop je, pomagati pri vzroku namesto pri posledici. Ko pomagam drugim, to storim s tem, da vzbudim v njih navdih, da probleme razrešijo sami. Če človeku ponudite obed, ga nahranite samo za en dan – če pa ga naučite pridelovati hrano, ga nahranite za vse življenje.

Ravno skozi pravilno reševanje problemov duhovno rastemo. Nikdar nam ni dano breme, če nimamo zmožnosti, da ga premagamo. Če je pred vas postavljen velik problem, to samo kaže, da imate veliko notranjo moč, da rešite velik problem. Resnično ni nikdar nič takšnega, da bi morali izgubiti pogum, kajti težave so priložnost za notranjo rast in čim večja je težava, tem večja je priložnost za rast.

Težave z materialnimi stvarmi pogostoma prihajajo zato, da nas opomnijo, da bi se morali osredotočati na duhovne stvari namesto na materialne. Včasih pridejo težave s telesom zato, da pokažejo, da je telo le prehodno oblačilo in da je resničnost neuničljiva esenca, ki ga oživlja telo. Toda ko lahko rečemo: "Hvala

bogu za probleme, ki so nam poslani za duhovno rast," potem niso več problemi. Tedaj postanejo priložnosti.

Naj vam povem zgodbo o ženski, ki je imela osebni problem. Neprenehoma je trpela bolečine. Imela je težave s hrbtenico. Še zmeraj jo vidim, kako si namešča blazine za hrbet, da je ne bi tako hudo bolelo. Bila je kar hudo zagrenjena zaradi tega. Pogovarjala sem se z njo o čudovitem namenu problemov v življenju in skušala sem jo navdihniti, da bi razmišljala o bogu namesto o svojih težavah. Verjetno sem bila do neke mere uspešna, ker je neke noči, potem ko je šla spat, začela razmišljati o bogu.

"Bog me ima, to drobno zrno prahu, za tako pomembno, da mi pošilja ravno pravšnje težave, ob katerih lahko rastem," je začela razmišljati. In obrnila se je k bogu in rekla: "Oh, dragi bog, hvala ti za to bolečino, skozi katero bom prišla bližje k tebi." Nato je bolečina izginila in se ni nikdar več ponovila. Morda je to mišljeno z izrekom: *V vseh stvareh bodi hvaležen*. Morda bi morali pogosteje moliti zahvalno molitev za svoje probleme.

Molitev je koncentracija pozitivnih misli.

Mnogo običajnih problemov povzroči napačen odnos. Ljudje gledajo nase kot na središče veselja in presojujejo vse po tem, kako se nanaša nanje. Seveda na ta način ne bodo srečni. Srečni ste lahko le, ko gledate na reči iz prave perspektive: vsi ljudje so enako pomembni v božjih očeh in imajo svojo nalogo v božanskem načrtu, ki jo morajo opraviti.

Povedala vam bom o primeru neke ženske, ki je imela nekaj težav, da je ugotovila, kakšna je njena naloga v božanskem načrtu. Bila je v zgodnjih štiridesetih, samska in morala si je z delom služiti kruh. Svoje delo je tako močno sovražila, da je ob njem zbolela in prva stvar, ki jo je naredila, je bila, da je šla k psihiatru, ki je rekel, da jo bo prilagodil njeni službi. Po določenem prilagajanju se je vrnila nazaj na delo. Toda svojo službo je še zmeraj sovražila. Spet je zbolela in potem je prišla k meni. No,

jaz sem jo vprašala, kaj je poklicana delati, in ona je rekla: "Ničesar nisem poklicana delati."

To ni bilo res. V resnici je hotela reči, da ne ve, kaj je njena poklicanost. Zato sem jo vprašala, kaj *rada* počne, kajti če ste k čemu poklicani, potem boste tisto počeli ravno tako zlahka in radostno, kakor jaz hodim na svojem romanju. Ugotovila sem, da rada počne troje reči. Rada je igrala na klavir, vendar ni bila zadosti dobra, da bi si s tem služila kruh. Rada je plavala, vendar ni bila zadosti dobra, da bi bila učiteljica plavanja, in rada je delala z rožami.

Dobila sem ji službo v cvetličarni, tako da si je služila kruh z delom z rožami. To ji je bilo zelo všeč. Rekla je, da bi to delala tudi zastonj. Toda uporabili sva tudi druge stvari. Ne pozabite, da je potrebovala več kot le preživetje. Potrebovala je druge reči. Plavanje je postalo njeno telesno udejstvovanje. Lepo se ujema z zdravimi življenjskimi navadami. Igranje klavirja pa je postalo njena steza k služenju. Hodila je v dom za ostarele in ljudem v njem igrala stare melodije. Pripravila jih je do tega, da so peli in to je znala zelo dobro. Iz teh treh stvari se ji je zgradilo zelo lepo življenje. Postala je zelo privlačna ženska in se je kakšno leto po tistem poročila. Svoj življenjski vzorec pa je obdržala.

Poznala sem neko drugo žensko, ki je bila nepokretna in to že kar lep čas. Šla sem k njej in pri priči, že po črtah na obrazu in njeni napetosti, sem vedela, da sploh ne gre za telesni problem. In mislim, da nisem govorila z njo več kot pet minut, pa mi je že povedala vse o tem, kako zlobna je bila njena sestra do nje. Iz načina, kako je to povedala, sem vedela, da je zgodbo pripovedovala spet in spet in nenehno premlevala v svoji glavi zamero do sestre. Naenkrat sem ji začela razlagati, da bi, če bi ji odpustila, jo prosila za odpuščanje in se pobotala z njo, lahko pričakovala izboljšanje svojega zdravja. "Ha!" je rekla. "Potem pa že raje umrem. Vi nimate pojma, kako zlobna je bila." To stanje se je še nekaj časa vleklo.

Toda nekega jutra ob svitu je svoji sestri napisala lepo in navdihnjeno pismo in mi ga je pokazala. (O svitu se da povedati marsikaj čudovitega. Tudi sončni zahod je zelo lep. Edino to je, da so ob zahodu skoraj vsi zbudjeni in hitijo in tekajo naokrog. Ob zori so skoraj vsi upočasnjeni ali spijo in kadar spijo, so mnogo bolj harmonični. Svit je torej velikokrat dober čas za duhovne reči.) Pri priči sem šla v mesto in odposlala pismo, preden bi si premislila. Ko sem bila nazaj, si je premislila – zato je bilo zelo dobro, da sem ga odposlala! Malo jo je skrbelo, toda s povratno pošto je prišlo pismo od sestre in sestra je bila tako vesela, da se bosta pobotali. In veste, prav tisti dan, ko je prišlo pismo od sestre, je bila ženska že pokonci, vstala je in se vrtela okrog postelje in ko sem jo nazadnje videla, se je veselo odpravljala k sestri, da se bosta pobotali.

Nekaj je v tistem starem pregovoru, da sovraštvo rani tistega, ki sovraži, ne pa tistega, ki je osovražen.

Nekateri ljudje porabijo mnogo manj časa za izbiro svojega življenjskega partnerja, kakor ga porabijo za izbiro avtomobila. Kar na slepo jih zanese v takšna razmerja.

Nihče ne bi smel vstopiti v družinski vzorec, če ni ravno toliko poklican vanj, kakor sem bila jaz poklicana na svoje romanje. Sicer se zgodi tragedija. Spominjam se ženske, ki se ni razumela s svojim možem in videla sem, da nimata nič skupnega. Nazadnje sem ji rekla: “Le zakaj neki ste se sploh poročili s tem moškim?” In rekla je: “Vse moje prijateljice so se poročale in on je bil najboljši, kar sem tisti čas lahko dobila.” To se dogaja ves čas. Ali se čudite, zakaj je toliko ločitev? Ljudje se spravijo v družinski vzorec, ne da bi bili poklicani vanj.

Čustvena navezanost je lahko strašna stvar. Ko sem delala z ljudmi, ki so imeli probleme, je šlo pogostoma za problem kakšne čustvene navezanosti, ki jo je bilo očitno treba pretrgati. Ena je bila neko šestnajst let staro dekle. Zdaj je verjetno že srečno poročena s kom drugim. Vselej pravim, da čas celi vse rane, toda

ona je takrat mislila, da ima strto srce, ker se je njen fant poročil z drugo. Čeprav je imela težave, da se je izvlekla, je po določenem času lahko gledala na to filozofsko. Vendar to zahteva svoj čas. Dejansko si ljudje včasih hitreje opomorejo od smrti ljubljene osebe kakor od tega, da jih je zapustila.

O navadi zaskrbljenosti

Živite danes! Včerajšnji dan je sen in jutrišnji je le predstava, toda dobro preživet današnji dan naredi iz vsakega včeraj sen o sreči in iz vsakega jutri vizijo upanja. Nikoli se ne mučite zaradi preteklosti in ne bodite zaskrbljeni nad prihodnostjo. Živite današnji dan in živite ga dobro.

Zaskrbljenost je navada. Pri tem si lahko pomagamo. Jaz pravim temu *opustitev* navade zaskrbljenosti. Obstajajo tehnike, s katerimi si lahko pomagate. Pogovarjala sem se s čudovitimi ljudmi iz neke cerkve in ugotovila, da so še zmeraj zaskrbljeni. To je popolno zapravljanje časa in moči. Če ste človek, ki moli in ki moli z vero, bi tisto, zaradi česar ste zaskrbljeni, takoj in samodejno v molitvi odnesli k bogu in pustili v božjih rokah – v najboljših možnih rokah. To je odlična tehnika. Na začetku boste morali morda stvar kar precejkrat odnesti nazaj k bogu, preden razvijete navado (ki sem jo razvila jaz), da zmeraj v vsaki situaciji naredite vse, kar morete, potem pa preostalo pustite varno v božjih rokah.

Kolikokrat pa skrbite zaradi sedanjega trenutka? Sedanjost je ponavadi v redu. Če ste zaskrbljeni, potem se ponavadi grizete zaradi preteklosti, ki bi jo morali že zdavnaj pozabiti, ali pa ste napeti zaradi prihodnosti, ki še niti prišla ni. *Sedanji trenutek*, ki je edini trenutek, ki ga vsakomur od nas daje živeti bog, pa najraje preskočimo. Če ne živite v sedanjem trenutku, potem sploh nikoli ne pridete do tega, da živite. In če živite sedanji trenutek, potem nimate navade biti zaskrbljeni. Meni je vsak trenutek nova in čudovita priložnost za služenje.

O navadi jeze

Omenila bom še par drugih navad. Ena od njih je navada jeze. Jeza vzbudi neznansko energijo. Včasih ji pravijo energija jeze. Ne potlačite je: to bi vam povzročilo notranjo rano. Ne izražajte je: to vas ne bi ranilo samo v notranjosti, temveč razburkalo tudi valove v vaši okolici. Kar morate storiti, je preobrazba. Nekako konstruktivno porabite tisto neznansko energijo pri kakšni nalogi, ki jo je treba opraviti ali pa v kakšni dobrodejni telesni vaji.

Najlažje vam bom povedala tako, da vam povem, kaj so nekateri ljudje dejansko naredili. Na primer, neka ženska je umila vsa okna v hiši, druga je posesala hišo, pa če je bilo potrebno ali ne, spet tretja je spekla kruh – dober, polnozrnat kruh. In neka druga se je usedla in igrala na klavir: najprej divje koračnice, nato pa se je pomirila in igrala nežne skladbe, na primer slavospeve in uspavanke in tedaj sem vedela, da je spet vse v redu.

Neki moški pa je potegnil na plan svojo ročno kosilnico za travo. Saj veste, ročna kosilnica nima motorja. Morda je sploh nikoli niste videli! In pokosil je svojo veliko trato. Prebivala sem pri sosedu zraven njega. Potem si je nekega dne prišel izposodit sosedovo motorno kosilnico. Ko sem mu to omenila, je rekel: “Oh, brez energije jeze ne bi mogel nikoli pokositi te velike trate z ročno kosilnico.” Vidite, to je res neznanska energija.

Potem je bil še moški, ki je rešil svoj zakon. Bil je tako vzkipljiv, da ga je njegova mlada žena že hotela zapustiti in vzeti s seboj njuna majhna otroka. Rekel mi je: “Nekaj moram storiti!” In je. Kadarkoli je čutil, da ga popada jeza, je šel ven in tekal, namesto da bi metal stvari naokrog po hiši, kakor je bila njegova navada. Okrog in okrog bloka hiš, dokler ni bil čisto brez sape in brez moči – in rešil je zakon. Delovalo je. Spet sem ga videla čez leta in ga vprašala: “No, ali se še ukvarjate s tekom?” “O, malo, toliko za kondicijo,” je rekel, “ampak jeza me pa že dolga leta ni zgrabila.” Ko svojo energijo uporabite konstruktivno, izgubite navado jeze.

Te tehnike so delovale tudi pri majhnih otrocih. Spominjam se nekega deset let starega fantka. Skušala sem pomagati njeni

materi, ki je imela hude težave z njim. Vsake toliko ga je popadla togota in enkrat, ko ga ravno ni popadla, sem ga vprašala: "Pri kateri stvari, ki jo počneš, porabiš največ moči?" In rekel je: "Mislim, da če tečem na hrib za hišo". In tako sva našla čudovito rešitev. Kadar je mati opazila znamenja togotnosti, ga je postavila pred vrata in mu rekla: "Teci na hrib." Tako dobro je delovalo, da sem neki učiteljici, ko mi je povedala, da ima podoben problem s fantom približno iste starosti, predlagala, naj mu reče, naj teče okrog šole in tudi to je pomagalo.

Zdaj vam bom povedala še o nekem paru. Onadva sta se razjezila istočasno in odločila sta se, da bosta hodila okrog bloka hiš. Eden je hodil v eno smer, drugi pa v drugo, toda pogostoma sta se srečavala. In ko sta se lahko spet prijazno srečala, sta skupaj odšla domov in se pogovorila o tistem, kar ju je razjezilo in kaj bi se dalo narediti, da se v prihodnje ne bi več. Naredila sta zelo pametno. Nikdar se ne pogovarjajte s človekom, ki je jezen, kajti v tistem trenutku ni razumen.

Povedala vam bom še zgodbo o mladi materi. Ima tri predšolske otroke in rekla je: "Ko me zgrabi jeza, me ima, da bi tekla, vendar ne morem. Ne morem pustiti treh majhnih otrok. In ponavadi jo nazadnje stresem nanje." Rekla sem ji: "Ali ste kdaj poskusili teči na mestu?" In že sem jo videla, kako teče na mestu. Pisala mi je: "Peace, čudovito deluje. Ne znebim se le energije jeze, temveč še zabavam otroke!"

O navadi strahu

Strah je prav tako navada. Strah se da naučiti in ljudi nenehno učijo strahu. S tem ga ohranjajo.

Jaz pa nimam niti najmanjšega strahu. Bog je vselej z menoj. Imela sem prijateljico, ki se je bala ljudi določene etnične skupnosti. Njenega moža so premestili nekam drugam in naenkrat se je znašla sama in živela je prav med tistimi ljudmi, ki se jih je zmeraj bala. Delala sem z njo in jo najprej seznanila z njihovo

glasbo, zato ker je bila glasbenica. Nato sem našla žensko iz tiste skupnosti, ki je imela dva otroka nekako iste starosti, kot sta bila otroka moje prijateljice in šli smo k njej na obisk. Fantka sta skupaj stekla na svoj konec, deklici sta skupaj stekli na svoj konec, me pa smo se začele seznanjati. Seveda sta postali dobri prijateljici. Spominjam se, da sta šli nekoč druga k drugi v cerkev. To je bilo nekaj tako lepega. Neko nedeljo sta šli obe v eno cerkev in drugo nedeljo sta šli obe v drugo cerkev. Bilo je zelo zanimivo, da sta, ko sta se bolje spoznali, odkrili, da so podobnosti med njima dosti večje od razlik. Ko sta se spoznali, sta se imeli radi.

Poznala sem neko gospo, ki je bila profesorica angleščine na kolidžu. Kadar se je v daljavi zaslišalo še tako šibko grmenje, je postala histerična. Ko je bila še majhna, je njena mati zmeraj, ko je bila nevihta, stekla in se splazila pod posteljo in seveda so se otroci splazili skupaj z njo. Mati jo je naučila, naj se boji grmenja – s svojim zgledom. Tako se otroci učijo.

Skoraj vsi strahovi so strahovi pred neznanim. Kakšno je torej zdravilo? *Seznanimi se s stvarmi, ki se jih bojite.* Morali sva se naučiti vseh varnostnih pravil, preden sva se seznanili z nevihtami, toda šlo je.

Povedala vam bom še eno zgodbo o strahu. Slišala sem za ženske, ki se bojijo miši. In osebno sem poznala ženske in moške, ki se bojijo psov. Ampak tista ženska se je bala mačk. Ne govorim o divjih mačkah – o čisto običajnih, navadnih hišnih mačkah. Torej, v njeni soseski so bile mačke. Vse njene prijateljice so imele mačke. Vsakič ko je videla mačko, je zavreščala, stekla, zgrabila jo je histerija. Povedala mi je, da misli, da ji bo vsaka mačka, ki jo sreča, skočila za vrat. Torej, kakšen psiholog bi rekel: "Ko je bila še dojenček, jo je prestrašila mačka; to je pozabila, toda še zmeraj ostaja v njeni podzavesti." Kar je lahko tudi res. Saj je vseeno. Rekla sem: "Če se želiš znebiti svojega strahu pred mačkami, se moraš seznaniti z mačko." "Oh, ne!" je odvrnila. Rekla sem: "No, ali te je strah majhne mucke?" "Ne, če je zadosti majhna," je rekla. Pa sem si

sposodila majcenega, luštnega mucka. Rekli so mi, da ga imam lahko za nekaj časa ali pa ga kar obdržim. Prinesla sem ji ga in rekla: "No, ali se ga kaj bojiš?" "Oh, tega mucka pa že ne," je rekla. "Prav," sem rekla, "zdaj pa se morata spoznati. Moraš ga hraniti in se igrati z njim. In seveda, konec zgodbe že poznate. Mucek je zrasel v mačka, ampak do takrat se je tako navezala nanj, da ga ni mogla dati proč.

Nekateri strahovi lahko pridejo iz doživetij v prejšnjih življenjih. Dejansko bi zadnji problem, o katerem sem govorila, lahko imel tak vzrok. Tudi z njimi opravite na enak način. Seznanite se s stvarjo, ki se je bojite.

Obstaja nekaj krajev, kjer je treba uporabiti malce drugačen pristop. Povedala vam bom o primeru, kjer smo uporabili postopen pristop. Tisto žensko je bilo strah spati v majhni sobi; šla je v majhno sobo, vendar v njej ni zaspala. Ta strah je prihajal iz doživetja v prejšnjem življenju. Prišla je po pomoč tja, kjer sem delala. Postavili sva pograd zanjo v kot knjižnice, zelo velike sobe. Celo tam se je bala spati sama, zato sem postavila še en pograd in prvo noč spala skupaj z njo. Potem ko se je naučila spati sama v knjižnici, sva postavili pograd v jedilnico, v malo manjši prostor. Spala sem zraven nje prvo noč in po tistem se je postopoma naučila spati sama. Potem sva poskusili z največjo spalnico, ki sva jo imeli, in tako naprej, dokler nisva prišli tako daleč, da je lahko spala v majhni spalnici.

Ni nujno uporabljati takšne postopne metode. Medve sva jo, zato ker je nekaj vrst strahu, s katerimi lažje opravite s pomočjo postopne tehnike. Drugi od teh je strah pred višino in tudi ta lahko pride od poprejšnjega doživetja. Povem vam, da se nekateri mladi, energični ljudje, bojijo višine.

Z ljudmi, ki so imeli strah pred višino, sem delala tako, da sem jih najprej odpeljala na višino, kjer so se dobro počutili, a dejansko niso hoteli iti višje. Potem sem z njimi tam ostala nekaj časa. Potem sem jih pustila same, da so kaj brali, da so se s čem

zamotili, medtem ko so nekaj časa ostali na tisti višini. Naslednjega dne smo šli takoj na tisto višino in nato še malo višje. Nazadnje so prišli na vrh, se navadili na višino in niso več imeli strahu pred njo.

Vprašali ste me, če je določena količina strahu zdrava. Po mojem ni nobena količina strahu zdrava. Razen če ne govorite o dejstvu, da boste, če vas je strah ceste, pogledali levo in desno, preden jo boste prečkali. Ampak glejte, jaz verjamem, da moramo zase narediti vse, kar je v naši moči, in zato, kadar stopim na cesto, zmeraj pogledam levo in desno. Ne mislim pa, da je to strah. To pomeni samo imeti pamet. Tega nikakor ne povezujem s strahom. Na primer, vem, da mi lahko spodrsne, če so na gladki skali raztreseni drobni kamenčki, če stopim nanje, zato pazim, da ne stopim nanje. Ne bojim se, to je samo stvar, ki jo je pametno storiti.

O božanskem varstvu

Pred kratkim, ko sem vodila skupino ljudi na izobraževalno in inspirativno potovanje po štirih Havajskih otokih, nas je policist opozoril, naj ne spimo na plaži. Očitno so tam nekoga umorili. Bila sem v skrbeh zaradi vsega strahu, ki so ga širili na tistih čudovitih otokih. Jaz nisem imela strahu. Neka udeleženka mi je hotela povedati, kakšne nevarnosti prežijo na plaži. Rekla sem ji: "Vse smo pod varstvom mojega angela varuha." In na nobeni plaži nismo imele niti najmanjšega pripetljaja.

Neke noči smo bile na plaži, kjer smo, mislim, bile samo me angleškega rodu. Ljudje so bili prijazni. Nekateri so pristopili in eden od njih je rekel: "Pred par leti sem vas videl na televiziji." To je moralo biti pred petimi leti, na mojem prvem obisku na otokih. Prosili so me celo za avtogram! Mislim torej, da ne smemo

biti boječi. Mislím, da bojazljivost ne more narediti nič drugega, kot da privlači; *“Tisto česar sem se bal, me je doletelo.”* Na plaži sem se počutila popolnoma varno in čutila sem, da je vsa moja skupina zaščitená. In res je bila.

Imam jasen občutek varstva. Dvakrát sem čutila, da moram iti iz avtomobila, v katerem sem se peljala in enkrat sem videla, zakaj. Nisem pa šla iz avta takrat, ko sem se z dvema gimnazijcema spuščala po serpentinah na klancu Grapevine v Los Angelesu. Hotela sta videti, kako hitro gre lahko star ševrolet po klancu navzdol. Sedela sem na zadnjem sedežu in se počutila popolnoma v redu.

Nekoč pa sem bila z moškim, ki je pil viski, in ponudila sem se, da bom vozila namesto njega. Pokazala sem mu svojo vozníško, vendar pa mi ni pustil, da bi peljala, zato sem ga prosila, naj me odloži na križišču. Potem me je pobral majhen tovornjak in nisva prevozila niti pet milj, kar zagledava tisti avto. Zapeljal je s ceste v jarek in se s strani zaletel v topol. Na tisti strani, kjer sem bila jaz, je bilo steklo razbito in streha je bila vdrta. Tako sem takoj videla, zakaj sem čutila potrebo, da grem iz avta. Voznik ni bil hudo ranjen. Bil je malo popraskan, vendar ne resno ranjen.

Drugič nisem videla posledic, toda čutila sem, da moram ven. Tisti možakar je vozil divje. Vozil je čez dvojno sredinsko črto in prehiteval avtomobile na mestih, ki sploh niso bila pregledna. Zato sem šla ven. Potem me je pobral moški, ki je na križišču zavil proti vzhodu in zato nisem nikdar videla, kaj se je zgodilo s tistim avtomobilom. Ne vem. Upam, da nič.

Določena količina zdrave pameti je dobra, na primer pogledati na levo in desno, preden prečkate ulico, prav gotovo pa ne tista vrsta nespametnih strahov, ki jih ima večina ljudi. Glejte, če se boste bali – na primer spati na plaži – potem morate biti prestrašeni vsakič, ko greste spat v svojem domu. Samo pogledajte, koliko ljudi je ubitih v svojem lastnem domu. Ali pa ko zaspíte v hotel-

ski sobi. Samo pogledajte, koliko ljudi je ubitih v hotelskih sobah. To lahko pripelje do smešnega obnašanja.

Imam občutek popolne varnosti. Če bi čutila kaj takšnega, kar sem čutila v tistih dveh avtomobilih, bi vso skupino odpeljala s plaže. Vendar pa sem čutila absolutno zaščito; nisem imela niti najmanjše slutnje. Vedela sem, da smo popolnoma varni, ko smo bili na plaži.

Veliko stvari je, ki jih ne razumemo docela. Samo vemo, da se dogajajo. Na primer, obvarovana sem bila pred nekaterimi stvarmi, ki bi me lahko poškodovale. Hodila sem po cesti, za katero sem vedela, da je ozka. Krošnje dreves nad njo so se stikale. Sploh nisem videla, kje hodim, vendar sem pot poznala od prej in videla sem luč na koncu predora. Hodila sem zelo hitro, ko me je nekaj, čemur lahko rečem edinole neka sila, ustavilo. Hočem reči, da je bilo tako močno, da me je ustavilo. Nato sem šla zelo oprezno naprej, da bi videla, kaj se je zgodilo – in počez čez cesto je bila napeta bodeča žica. Popravljali so ogrado za živino na koncu ceste, česar nisem vedela, in povprek čez cesto napeli žico, da živina ne bi ušla. Zaletela bi se v bodečo žico, če ne bi bila ustavljena. Veliko več varstva imamo, kakor si predstavljamo.

Najbolj pomenljiva tovrstna stvar se mi je zgodila, ko sem vozila avto. Zdaj vozniškega dovoljenja nimam več, toda vse svoje šoferske dni sem bila dobra, zbrana voznica in vozilo sem imela vselej v oblasti. Tistikrat sem vozila avto nekoga drugega po še nedokončani cesti. Na koncu spusta po cesti je bil semafor, kjer je bilo treba zaviti ali na eno ali drugo stran. Avtomobili so zavijali v obe smeri in tudi navzgor proti meni. Ko sem zagledala, da je luč rdeča, sem seveda pritisnila na zavoro, ampak zavore niso delale! Zgrabila sem za ročno. Ni delala. Pomislila sem, če dam avto v vzvratno prestavo, se bo ustavil, pa čeprav se bo razletel. Hotela sem ga dati v vzvratno prestavo, pa ni šlo. Pred sabo sem zagledala karavan z dvema majhnima otrokoma, ki sta gledala nazaj skozi zadnje okno. *Morala* sem ustaviti avto! Levo nisem

mogla zaviti – tam je bila skalnata stena in avtomobili so hitro in na gosto prihajali navzgor. Na desni je bila skalnata stena z jarkom in moj mali omejeni um mi je rekel: “Zapelji v jarek in se bočno zaleti v skalovje. To bo ustavilo avto. Avto se bo razbil, vendar se bo ustavil.” *Tega nisem mogla narediti.* Prvikrat se mi je zgodilo, da avta nisem imela več v oblasti. Avto je zavil na levo, šel vmes med dvema avtomobiloma in nato zapeljal po ozki makadamski cesti navzgor po vzpetini, kjer se je seveda ustavil. Nisem vedela, da je tam makadamska cesta. Saj se je sploh ni dalo videti.

Vidite, takšne osupljive stvari so se mi dogajale. Zdaj lahko razumete, zakaj se čutim polna absolutne zaščite. Ta zaščita se razširi tudi na vsako skupino, ki je z menoj.

Koristna meditacija

Rada bi, da bi skupaj naredili tole kratko meditacijo. Ali bi se lahko najprej zedinili, da nas obdaja božje varstvo? Vedite, da ste čudovit božji otrok, vselej v božjih rokah. Sprejmite boga... sprejmite božje varstvo... v resnici ni nobenega problema, ki bi se ga morali bati... Vedite, da niste prsteno oblačilo. Vedite, da niste egocentrična narava, ki brez potrebe vlada vašemu življenju. Vedite, da ste bogocentrična narava. Notranje božje kraljestvo. V človeku bivajoči Kristus. Večen in neuničljiv. Poistovetite se s svojim resničnim jazom.

Mir... bodite čisto mirni... in vedite... sem bog.

Mir... bodite čisto mirni... in vedite... sem.

Mir... bodite čisto mirni... in vedite.

Mir... bodite čisto mirni.

Mir... bodite.

Mir...

Mir...

Mir.

Mir. In zdaj, z vedenjem, da smo popolni božji otroci, večni in neuničljivi, pojdimo z ljubeznijo vsak po svoji poti, toda vselej ostanimo skupaj v duhu. Bog naj vas blagoslovi in da vsem skupaj mir.

Sedmo poglavje

Duhovno življenje

NA ZAČETKU nisem šla na pohod le za to, da pridem v stik z ljudmi, šla sem, da si pridobim molitveno disciplino, da останem osredotočena na svojo molitev za mir. Nisem se še bila naučila moliti brez prekinitev. Šla sem tudi skozi petinštiridesetdnevno obdobje molitve in postala za molitveno disciplino.

Po prvih nekaj letih je postala molitvena disciplina popolnoma odveč, saj sem se naučila moliti *brez prekinitev*. Vzpostavila sem tako temeljit stik, da v svojo molitveno zavest postavim kakršnokoli situacijo in kateregakoli človeka na svetu, za katerega me skrbi, in vse drugo se zgodi samo od sebe.

Včasih se kakšne okoliščine vrnejo nazaj v moj zavesten um, ker se moram res koncentrirati nanje. Če je kakšen človek v hudi stiski in se mi vrača v misli, včasih uporabim vizualizacijsko molitev, ki mi je bila zmeraj zelo naravna, vem pa, da vsakomur ni. Navežem – moja božanska narava naveže – stik z božansko naravo tistega človeka. Nato občutim, da ga dvigujem, dvigujem, dvigujem, občutim, da mu prinašam božjo luč. V duhu si ga skušam predstavljati oblitega z božansko lučjo in nazadnje ga res zagledam, kako stoji in izteza roke okopane v zlati luči. Takrat ga pustim v božjih rokah.

V vseh ljudeh, ki jih srečujem – čeprav morda nekatere vodi egocentrična narava in se morda sploh ne zavedajo svojih zmožnosti – vidim tisto božansko iskro in nanjo se osredotočim.

Meni se zdijo vsi ljudje čudoviti; meni so videti kot svetleče luči. Zmeraj imam občutek hvaležnosti za čudovite ljudi, ki hodijo z menoj po zemlji.

Rekla bi torej, da je en del moje molitve občutek hvaležnosti in seveda občutek pristne ljubezni do vseh božjih otrok in vsega božjega stvarstva. Molitev je koncentracija pozitivnih misli. Toliko na kratko o molitvi.

Nekaj molitev

Božjo luč lahko vizualizirate vsak dan in jo pošiljate človeku, ki potrebuje pomoč. Vaša božanska narava mora iti ven in se dotakniti božanske narave v drugem. V vas je luč sveta, treba jo je deliti s svetom.

Vizualizirajte zlato luč v sebi in jo razprostrite naokrog. Najprej tistim okrog vas – vašemu krogu prijateljev in sorodnikov – in nato postopoma svetu. Vizualizirajte zlato božjo luč, ki obdaja zemljo.

In če imate kakšen problem, se z njim v molitvi obrnite k bogu in ga vizualizirajte v božjih rokah. Nato ga pustite, vedoč, da je v najboljših možnih rokah in usmerite svojo pozornost na druge reči.

To ni edina molitev, ki jo lahko molite, toda spoznala sem, da je nekaterim, ki so bili v zelo hudih težavah, ta vizualizacijska molitev pomagala. Kasneje sem zvedela za rezultate, zato jo včasih delam.

Obstaja tudi nenehna trajna molitev hvaležnosti – nenehno sem hvaležna. Svet je tako čudovit, hvaležna sem. Imam neskončno energijo, hvaležna sem. Priključena sem na vir univerzalne preskrbe, hvaležna sem. Priključena sem na vir univerzalne resnice, hvaležna sem. Imam nenehno občutje hvaležnosti, ki je molitev.

Dokler se učite, vam res lahko pomaga, če si zato določite poseben čas, celo uporabljate kakšne posebne načine... to seveda razumem.

Ljudje so mi večkrat pisali in rekli: "Peace, ali boš molila z mano ob štirih popoldne ali ob devetih zvečer, to je takrat in takrat po tistem časovnem pasu in poletnem času?" Odpišem jim in povem: "Saj vam ni treba preračunavati časa – priključite se *kardakoli* in molili boste z mano in jaz bom molila z vami, saj jaz molim brez prekinitev."

Molitev brez prekinitev ni spravljen v obred, niti besed nima. To je nenehno stanje zavedanja enosti z bogom; to je iskreno iskanje dobrega; in je koncentracija na iskano, v veri, da se ga da najti. Vse prave molitve imajo dobre posledice, toda če predate vse življenje molitvi, potem mnogokratno pomnožite njeno moč... Nihče v resnici ne pozna polne moči molitve. Seveda, obstaja odnos med molitvijo in dejanjem. *Sprejemajoča molitev* ima za rezultat notranje sprejemanje, ki motivira človeka k pravemu dejanju.

Naj vam povem zgodbo o odgovoru na molitev. Pozno ponoči me je nekoč pobral mlad policaj, ko sem hodila po samotni avtomobilski cesti. Mislim, da je imel v mislih nekakšen varstveni pripor. Rekel mi je: "Veste, nihče v tem mestu ne bi ponoči hodil po tej cesti."

Rekla sem mu: "Veste, jaz hodim popolnoma brez strahu. Zato ne privlačim stvari, ki niso dobre. Rečeno je bilo, *tisto, česar sem se bal, me je doletelo*. Ampak jaz se ne bojim ničesar in pričakujem samo dobro."

Vseeno me je pobral in znašla sem se v celici. Tla so bila nastlana s starimi časopisi in cigaretnimi ogorki in vsakovrstno drugo šaro. Od opreme je bila samo ena enojna žimnica na tleh in štiri strgane odeje. Na tisti enojni žimnici sta se trudili spati dve

ženski. Povedali sta mi, da je bilo v isti celici prejšnjo noč osem žensk ob enakih nastanitvenih razmerah. Med njima je vladalo na splošno kar prijetno vzdušje. Rekli sta mi: "Ti vzemi dve odeji, ker boš spala na tleh." Vzela sem torej časopis in počistila tla na enem koncu, nato položila eno odejo spodaj in se z drugo pokrila in kar precej udobno zaspala.

Ni bilo prvič, da sem spala na betonskih tleh, in tudi zadnjič ne. Če ste sproščeni, lahko spite kjerkoli. Ko sem se zjutraj prebudila, sem videla, da skozi rešetke strmi neki moški. Rekla sem mu: "Ob kateri uri pa zaseda sodišče?" Rekel je: "Ne vem." Rekla sem: "Ja, ali niste policaj?" "Ne," je rekel, "jaz samo rad pridem gledat babe." To je bila ena od zabav v tistem kraju. Vsak je lahko zavil v pripor naravnost s ceste in si ogledal, kaj imajo tisti dan: "Gremo gledat babe!"

Ena od žensk je bila v srednjih letih in so jo pridržali zaradi pijanosti in kaljenja miru. To je bil njen sedmi prekršek, mi je rekla, in zato zanjo ni bilo tako hudo. Toda druga je bila stara komaj osemnajst let. Zdelo se ji je, da ima zaradi tega uničeno vse življenje. Rekla sem ji: "Jaz sem drugič zaprta in prav gotovo ne mislim, da je moje življenje uničeno!" Spravila sem jo spet v dobro voljo in pogovarjali sva se, kaj bo počela, ko bo prišla ven. Ven naj bi šla tistega ali naslednjega dne.

Potem so se zamenjali pazniki. Glavne paznice sploh nisem videla. Novi paznik me je zagledal in rekel: "Kaj pa vi počnete tukaj? Videl sem vašo sliko v časopisu. Slišal sem vas na radiju." Potem so me kar spustili.

Toda preden sem šla, sem od človeka, ki je čistil tam okrog, dobila metlo in jo dala dekletoma, da sta mogli počistiti celico. Dobila sem jima tudi glavnik; lase sta imeli čisto skuštrane; kakšen teden sta bili že brez glavnika.

Hotela pa sem vam pravzaprav povedati, da je bila tista osemnajstletnica globoko verna. Vsa obupana je molila za pomoč. Jaz verjamem, da sem bila pobrana z avtomobilske ceste tisto noč in spravljena za rešetke zopora kot odgovor na njene molitve.

Najpomembnejši del molitve je tisto, kar *čutimo*, ne tisto, kar izrečemo. Veliko časa porabimo za to, da bogu pripovedujemo, kaj mislimo, da bi bilo treba narediti, in ne zadosti za čakanje v tišini, da bi nam bog lahko povedal, kaj naj naredimo.

Torej, poleg božjih zakonov, ki so enaki za vse, obstaja tudi božje vodstvo in to je edinstveno za vsako človeško dušo. Če ne veste, kaj je božjo vodstvo v vašem življenju, potem lahko poskusite iskati v sprejemajoči tišini. Jaz sem hodila odprta in tiha sredi lepot narave. Dobivala sem čudovite uvide, ki sem jih nato v življenju udejanjala v praksi.

Morda boste raje poslušali čudovito, zanosno glasbo, prebrali par čudovitih besed in razmišljali o njih. Meni so največ navdiha zmeraj dajale naravne lepote in tako je bil dejansko to tisti čas, ko sem bila sama z bogom. Ni trajalo dlje kot eno uro, ali pa še toliko ne, a od tega sem dobila tako veliko.

Danes mi mladi pripovedujejo o drugih rečeh, na primer o dihalnih vajah in meditacijskih tehnikah, ki so v nekaterih kulturah nedvomno religiozne prakse. Ampak jaz jim rečem, glejte, kaj sem jaz dobila od časa, ko sem bila sama z bogom: iz lepote okrog mene, navdih; iz tihe sprejemljivosti, meditacijo; in iz hoje, ne le telesno kondicijo, temveč tudi dihanje. Štiri stvari naenkrat! Jaz verjamem v pametno izrabo časa. In če delate štiri stvari naenkrat, se pri nobeni ne morete preveč zagnati.

Nespametni ljudje so včasih delali zelo naporne dihalne vaje in meditacijske tehnike, ki so jih razkosale in jih potisnile v zelo nezaželeno stanje namesto v duhovno stanje. (Ja ja, to je bilo že dolgo pred psihedeličnimi mamili!) Jaz pri tem vselej pomislim na cvetni popek. Če mu daste primerne razmere, se bo odprl v čudovit cvet, toda če ste nepotrpežljivi in hočete na silo razpreti cvetne liste, boste cvet trajno onesposobili za zemeljsko življenje. Cvet lahko primerjamo z človekovim zemeljskim življenjem. Dajte duhovnemu odraščanju primerne razmere za rast in razcvetelo se bo v nekaj lepega.

Ko čutite potrebo po duhovnem povzdignjenju, poskusite hoditi zgodaj spat in rano vstajati, da boste imeli miren čas ob svitu. Potem pa ponesite vedro občutje uglašenosti, ki vas bo obšlo, s seboj v dan, v katerem boste delali karkoli.

Tistim, ki iščete duhovno življenje, priporočam tele štiri vsakodnevne vaje: vsak dan preživite nekaj časa sami v sprejemajoči tišini. Ko ste jezni ali prizadeti od kakršnegakoli negativnega čustva, si vzemite čas, da boste sami z bogom. (Ne pogovarjajte se z ljudmi, ki so jezni; takrat so iracionalni in se z njimi ne da razumno pogovarjati. Če ste jezni vi ali so jezni oni, je najbolje oditi proč in moliti.) Vizualizirajte božjo luč vsak dan in jo pošiljajte človeku, ki potrebuje pomoč. Poskrbite za gibanje telesa, ki je svetišče duše.

O postu

Vprašali ste me o mojem petinštiridesetdnevnom obdobju molitve in posta. Opravila sem ga za molilno disciplino, da bi ostala koncentrirana na svojo molitev za mir. To je bilo v drugem letu mojega romanja, ko sem se počasi vračala povprek čez deželo in torej nisem tako intenzivno hodila.

Post ima lahko velik duhovni pomen in čeprav sem že bila našla notranji mir, mi je morda post pomagal, da sem se naučila moliti brez prekinitev.

Medtem ko sem se postila, sem bivala na domu kiropraktika, ki je uporabljal post za zdravljenje. Želel je videti, kako na post reagira zdrava oseba, ker ni še nikoli delal posta z zdravim človekom. Z njim sem se pogovarjala kot s prijateljem; on me je samo opazoval, ni me pregledoval. (Veliko doktorjev in zdravnikov je mojih prijateljev – toda nobeden od njih me ni zdravil in niti pregledal ne. Čeprav mi kdaj pa kdaj prijateljica zobozdravnica popravi kakšno staro luknjo v zobu, ki so jo povzročile moje slabe

prehranjevalne navade v mladih dneh.) Zadnji obrok pred postom je bila grenivka in dve pomaranči, tako da nisem bila žejna. Prve tri dni sem bila brez hrane in vode. Po tistem pa sem pila destilirano vodo pri sobni temperaturi. Nič drugega. In ko sem prekinila post, nisem naredila nič nenavadnega – prekinila sem ga na običajni način. Prvi dan sok ene sveže stisnjene pomaranče vsako uro. Sok dveh pomaranč in izmenoma ene grenivke vsaki dve uri drugega dne. Eno grenivko in dve pomaranči trikrat tretjega dne in potem še pomalem več, dokler nisem bila v enem tednu zmožna jesti polnih obrokov. Nobene razlike ni bilo od običajne metode posta. Upoštevala sem postne zakone: nobenega ekstremnega naprezanja. Nisem hodila na velike razdalje, čeprav sem malo hodila. Za zdravnika sem kaj napisala na pisalni stroj. Tipkala sem, dokler mi po kakšnem mesecu posta ni vzel pisalnega stroja. Mislil je, da ne bi bilo dobro, če bi ga še naprej uporabljala, zato sem potem pisala na roke, kar je bilo dejansko težje od tipkanja. A pri teh rečeh se potrudim, kolikor morem.

Nisem se šla tolikokrat pogovarjat z njegovimi pacienti, kolikor sem želela, zato ker ni maral, da bi veliko hodila naokrog. Včasih pa sem jih vendarle šla pogledat, da sem jih pomagala spraviti v boljšo voljo.

Nekoč sem med postom – spominjam se, da sem bila v stanju med budnim stanjem in spanjem – pogledala navzgor in nad sabo zagledala temačen križ. Kar visel je tam in vedela sem, da mora nekdo vzeti breme nase. Iztegnila sem roko, da ga sprejmem, in tisti trenutek sem bila dvignjena nad križ, kjer je bila vse sama luč in lepota. Potrebna je bila samo pripravljenost sprejeti breme – in že sem bila dvignjena nadenj. Namesto nadlog sem našla čudovito občutje miru in radosti.

O zdravljenju

Človek mora biti zelo pozoren, kadar moli za druge, da moli za odstranitev *vzroka* in ne za odstranitev simptoma.

Preprosta molitev za ozdravljenje je:

“Spravi to življenje v harmonijo z božanskim namenom... naj pride to življenje v harmonijo z božjo voljo. Naj bo vaše življenje takšno, da bodo vsi, ki vas srečajo, duhovno povzdignjeni, da bodo vsi, ki vas blagoslovijo, blagoslovljeni, da bodo vsi, ki vam služijo, deležni najvišjega zadovoljstva. Če bi vam kdorkoli hotel kaj zlega, naj pride v stik z vašo mislijo na boga in naj bo ozdravljen.”

Stremuški bioenergetiki se ukvarjajo z odstranjevanjem simptomov in ne z odstranjevanjem vzrokov. Kadar si želite pojavov, dobite pojave; ne dobite boga. Recimo, da sem bioenergetičarka, sem vaša soseda, vi pa ste se odločili, da boste prišli v to življenje, da bi se soočili z nekim telesnim simptomom, dokler ne odstranite vzroka. No, ko se simptom pojavi, ga jaz odstranim. In nato se simptom spet pokaže in jaz ga spet odstranim in uspeva mi, da se ne more več pokazati.

Ko stopite preko na neutelešeno stran življenja iz kakšnega čisto drugega razloga, boste, namesto da bi me blagoslovili, ker sem odstranila simptom, rekli: “Ta vsiljivka! Prišla sem rešit problem, ona pa je ves čas odstranjevala simptome in zato ga sploh nisem rešila!”

To je tisto, kar imam v mislih, ko govorim o tistih, ki so zadovoljni s tem, da odstranjujejo simptome. Ko se človek vsili v življenje drugega človeka, to ne povzroči le tega, da se bodo simptomi spet pokazali, temveč tudi prenesli naprej v naslednje življenje. Večina zdravilcev tega ne ve in veselo odstranjuje simptome.

Priznam, da sem pred dolgim časom, preden sem zares vedela, kaj počnem, tolažila ljudi, ki so imeli težave, tako, da sem polagala svoje roke na njihov tilnik in čelo. Tega zdaj prav gotovo ne bi storila. Nisem se zavedala, da sem počela vse kaj drugega kot tolažila. Zdaj položim vsak problem v svojo molitveno zavest. Položim ga v najboljše možne roke – božje roke, in svojo pozornost posvetim drugim rečem.

Moč misli

Ali ste suženj svoje egocentrične narave ali vodi vaše življenje vaša božanska narava? Ali veste, da vsak trenutek svojega življenja ustvarjate z mislimi? Ustvarjate svoje notranje stanje; soustvarjate razmere okrog sebe.

Krščanski nauki nam povedo: *Kakor človek misli v svojem srcu, takšen je.*

S tem je zelo jasno povedano, da ustvarjamo razmere okrog sebe. Če bi mogli pogledati malo globlje v življenje, potem bi videli, da so telesne težave odsevi duhovnih težav in da so negativne misli in občutja mnogo bolj škodljivi od bolezenskih klic.

Če bi se zavedali, kako močne so vaše misli, ne bi nikdar pomislili malodušne ali negativne misli. Ker z mislimi ustvarjamo, se moramo zelo močno koncentrirati na pozitivne misli. Če mislite, da nečesa ne boste mogli narediti, tistega ne boste mogli narediti. Ampak če mislite, da boste zmogli, boste morda presenečeni ugotovili, da zmorete. Bistveno je, da vselej mislite na najboljše, kar se lahko zgodi v danem položaju – na najboljše, kar si želimo, da se zgodi.

Srečala sem nekaj ljudi nove dobe, ki so slišali za neko prerokbo o nesreči in so se dejansko koncentrirali na tisto. Kakšno strašno stvar so storili! Saj vsak trenutek ustvarjamo svoje življenje s svojimi mislimi. In soustvarjamo razmere okrog sebe.

Kadar slišite za kakšno napoved o kakšni nesreči, obstaja za to določen razlog. Razlog pa je ta, da morate vso težo svojih pozitivnih misli usmeriti v nasprotno smer.

Na primer, ko je bilo na ducate napovedi, da se bo pol Kalifornije potopilo v morje zaradi strašnega potresa, sem svojo pot namenoma načrtovala tako, da sem bila ravno v tistem delu Kalifornije. Tla se niso niti zganila. Pogrešala pa sem nekaj prijateljev, ki so bili, za vsak primer, na vzhodni obali.

Se spominjate, da je bilo rečeno, da bodo prerobke in da se ne bodo izpolnile? Zakaj je tako? Zato ker lahko napoveste *samo*

smer toka stvari. Nikdar ne morete reči, kakšen bo izid, saj smo ves čas zmožni zaobrniti napoved v drugo smer, v pozitivno smer, če se ob tem združimo.

Vsaka dobra stvar, ki jo naredite, vsaka dobra beseda, ki jo izrečete, vsaka dobra misel, ki jo mislite, vibrira naprej in naprej in se nikdar ne ustavi. Zlo obstaja samo toliko časa, dokler ga ne premaga dobro, dobro pa ostaja za zmeraj.

Koncentrirajte se samo na to, da mislite in živite in delujete v sozvočju z božjimi zakoni in da za to navdihujete še druge.

Vsakič, ko srečate kakšnega človeka, pomislite, kaj vzpodbudnega bi mu lahko rekli – prijazno besedo, koristen nasvet, izraz občudovanja. Nikar ne mislite, da je katerokoli pravo prizadevanje brezplodno. Vsako pravo prizadevanje obrodi sad, pa najsi bodo rezultati vidni ali ne.

Bodite prijeten napev v veliki orkestraciji, ne neubran glas. Zdravilo, ki ga potrebuje ta bolni svet, je ljubezen. Sovraštvo je treba nadomestiti z ljubeznijo in strah z vero, da bo ljubezen prevladala.

V neki pesmi je tale pripev: *ljubezen teče kakor reka, njen vir sva jaz in ti, izliva se v puštinjo, ujetnike osvobodi.*

Res je, ujetniki so ljudje, ki ne vedo, kdo so, ki ne vedo, da so božji otroci.

Zapomnite si: *Mirujte in spoznajte boga.* Nikdar ne pozabite, kdo ste! Ne morete biti nikjer, kjer ni boga.

Sprememba, imenovana smrt

Življenje je zaporedje skušenj, toda če skušnje prestanete, se jih boste spominjali kot dobrih doživetij. Jaz gledam na vse svoje skušnje kot na dobre izkušnje, vključno s tisto nočjo, ko sem se soočila s smrtjo v snežnem viharju, ko nisem videla niti za ped pred seboj. To je bilo v prvem letu mojega romanja in bilo je moje najlepše doživetje.

Hodila sem po zelo samotnih krajih v visokih gorah Arizone, kjer ni bilo milje daleč naokrog nobenega človeškega bivališča. Tisto popoldne me je presenetil nenaden snežni vihar, saj sploh ni bil pravi letni čas. Še nikoli nisem videla takšnega viharja. Če bi deževalo, ne snežilo, bi rekli, da se je utrgal oblak. Še nikoli nisem videla takšnega meteža!

Kar naenkrat sem hodila po visokem snegu, naletaval je tako na gosto, da sploh nisem nič videla. Nenadoma sem se zavedela, da na cesti ni več avtomobilov. Pomislila sem, da so obtičali na cesti in da ne morejo naprej. Potem se je stemnilo. Nebo je najbrž prekril gost oblak. Nisem videla roke pred obrazom, sneg mi je letel v obraz, da nisem mogla odpreti oči. Močno se je ohladilo. Mraz je šel do kosti.

Če sem imela kdaj izgubiti vero in začutiti strah, potem bi se to moralo zgoditi tedaj, saj sem vedela, da v bližini ni nikogar, ki bi mi mogel pomagati. Namesto tega pa se mi je doživetje mraza in snega in teme dozdevalo neresnično. Samo bog se mi je zdel resničen... nič drugega. Popolnoma sem se poistovetila – ne s svojim telesom, s prstenim oblačilom, ki je uničljivo – temveč z resničnostjo, ki oživlja telo in ki je neuničljiva.

Počutila sem se tako svobodno; čutila sem, da bo vse dobro, pa najsi ostanem, da bom služila v zemeljskem življenju, ali grem naprej, da bom služila v drugem, svobodnejšem, onstranskem življenju. Čutila sem se vodeno, naj hodim naprej in hodila sem, čeprav nisem mogla razločiti, ali hodim po cesti ali proč od nje na poljano. Videla nisem čisto nič. Nogi v nizkih športnih copatih sta mi bili kakor dve kepi ledu. Tako težki sta bili, da sem si mukoma utirala pot. Telo mi je od mraza drevenelo.

Potem pa je postala otrplost močnejša od bolečine in prišlo je nekaj, čemur bi nekateri rekli halucinacija – in čemur bi drugi rekli vizija. Bilo je, kakor da se ne zavedam le utelešene plati življenja, kjer je vse samo nepredirna tema, strupen mraz in snežni metež – temveč *neutelešene* strani življenja, ki je bila tako blizu, da se mi je zdelo, da bi lahko stopila naravnost vanjo, v kateri je bilo vse samo toplota in svetloba. Tako čudovito lepo je bilo. Začelo se je z domačimi barvami, ampak potem je preseglo znane barve. Začelo se je z znano glasbo, ampak potem je preseglo vso znano glasbo.

Potem sem zagledala bitja. Bila so zelo daleč proč. Eno od njih se mi je naglo približevalo. Ko je prišla zadosti blizu, sem jo prepoznala. Bila je videti mnogo mlajša kot takrat, ko je šla na ono stran.

Prepričana sem, da nas v času, ko se začne sprememba, imenovana smrt, pridejo pozdravit tisti, ki so nam najbližji in najdražji. Bila sem z umirajočimi prijatelji, ko so stopali onstran in dobro se spominjam, kako so se pogovarjali s svojimi najdražjimi na obeh straneh... kakor da bi bili prav tam, skupaj v sobi.

Pomislila sem torej, da je prišel moj čas, da stopim onstran in pozdravila sem jo. Rekla sem ji ali pa pomislila: "Si prišla pome?" Toda ona je odkimala! Nakazala mi je, naj se vrnem! In ravno v tistem trenutku sem se zaletela v ograjo nekega mostu. Vizija je izginila.

Čutila sem, da sem vodena, da si tipaje utiram pot navzdol po zasneženi bankini in pridem pod most. Tam sem našla veliko kartonsko škatlo in v njej je bil papir za zavijanje. Čisto počasi in okorno sem vsa premrla zlezla v karton in z otrplimi prsti mi je nekako uspelo potegniti okrog sebe ovojni papir. Potem sem tam pod mostom, v snežnem viharju, zaspala. Celo tam je bilo poskrbljeno za zavetje – poskrbljeno pa je bilo tudi za tisto doživetje.

Če bi me videli sredi tistega snežnega viharja, bi morda rekli: "Kakšne strašne stvari mora prestajati ta uboga reva." Toda ko se ozrem na to, lahko rečem le: "Kakšno lepo doživetje, v katerem sem se soočila s smrtjo, ne da bi čutila strah, temveč trajno zave-

danje božje prisotnosti, kar je tisto, kar vzamemo s seboj na ono stran.

Prepričana sem, da sem imela velik privilegij, da sem lahko doživela začetek spremembe, imenovane smrt. Zdaj se lahko radostim s svojimi ljubljenimi, ko se odpravljajo na veličasten prehod v svobodnejše življenje. Spremembo, imenovano smrt, pričakujem kot zadnjo veliko življenjsko pustolovščino.

Vprašali ste me, kaj sem hotela povedati, ko sem rekla, da sem začela proces, ki mu pravimo smrt. Seveda, sprememba, imenovana smrt, je proces. Najprej začnete opazati ne le to stran življenja, temveč tudi neutelešeno stran življenja. Nato začnete prepoznavati ljubljene osebe na neutelešeni strani, ko se vam približujejo in ugotovite, da se lahko pogovarjate z obema stranema. Tako daleč sem prišla jaz. Nato pride do pretrganja "srebrne vrvice" – in tedaj se stik s tistimi na tej strani pretrga, čeprav jih lahko še zmeraj vidite in slišite. Znajdete se v "skupnem srečevališču" s svojimi dragimi neutelešenimi osebami na čudovitem ponovnem snidenju in potem greste na raven, kjer vas čaka učenje in tudi služenje, če ste prišli zadosti daleč naprej.

Neutelešena stran življenja je prav tu v neki drugi dimenziji. Oba svetova se med sabo prepletata. Mi se zavedamo svojega sveta, oni pa se zavedajo obeh svetov – ponavadi. V določeni meri je možno komuniciranje: na primer, mi lahko molimo zanje in oni lahko molijo za nas.

Smrt je čudovita osvoboditev v svobodnejše življenje. Omejujoče prsteno oblačilo, telo, je odloženo. Egocentrična narava gre z vami, da se bo na neutelešeni strani življenja učila in rasla in se nato vrnila v primerno prsteno oblačilo in primerne okoliščine, da bo opravila učne ure, ki jih mora opraviti. Ko bi zmogli vsaj malo globlje pogledati v življenje, bi žalovali ob rojstvu in se radostili ob smrti. Ko bi le vedeli, kako kratko je zemeljsko življenje v pri-

merjavi s celoto, bi nas težave zemeljskega življenja skrbele manj, kot nas zdaj skrbijo težave enega samega dne.

Pogrebna slovesnost bi morala biti radostna poslovilna zabava, na kateri bi se spomnili vsega dobrega, kar je človek naredil, brati njemu najljubše pesmi in prepevati najljubše napeve. Če bi delali tako, potem bi se osvobojeni radostil skupaj z nami.

Kakor sem brez obžalovanja sprejela spremembo svojih mladostnih zlatih las iz otroštva v rdečkastorjave lase svoje mladosti, tako sprejemam tudi svoje srebrne lase – in pripravljena sem sprejeti čas, ko se moji lasje in ostali del mojega prstenega oblačila povrnejo v prah, iz katerega so prišli, medtem ko bo šel moj duh v svobodnejše življenje. Čas je, da imam srebrne lase, in vsak čas nas ima naučiti svoje. Vsako življenjsko obdobje je čudovito, če ste opravili učne ure iz prejšnjega obdobja. Le kadar greste naprej z nedokončanimi učnimi urami, si želite povratka.

O religiji

Religija ni namen sama sebi. Človekova združitev z bogom je najvišji cilj. Toliko religij je zato, ker nezreli ljudje radi poudarjajo malenkostne razlike namesto pomembnih podobnosti. Razlike med njimi so v veroizpovedih in obredih, ne v religioznih načelih.

Kako različne se včasih dozdevajo posamezne poti, toda ali nazadnje ne privedejo vse skupaj na isti gorski vrh? Ali si ne prizadevajo vse za isto stvar?

Če ste vodeni k veri, jo uporabite kot stopinjo na poti k bogu, ne kot prepreko med seboj in drugimi božjimi otroci ali kot stolp, da boste na njem vzvišeni nad drugimi. Če niste vodeni h kakšni veri (ali tudi če ste), iščite boga v tišini – iščite v sebi.

Kadar si prizadevamo osamiti drugega, samo osamimo sebe. Vsi smo božji otroci in ljubljencev ni. Bog je razkrit vsem, ki iščejo; bog govori vsem, ki hočejo poslušati. Bodite v tišini in spoznajte boga.

Sem globoko religiozen človek, vendar ne pripadam nobeni veroizpovedi. Sledim duhu božjega zakona, ne njegovi črki. Človek se lahko tako naveže na zunanje simbole in zgradbo religije, da pozabi na njen prvobitni namen – privedi človeka bližje k bogu. Dostop v božje kraljestvo si lahko pridobimo le tako, da spoznamo, da biva v nas enako kakor v vsem človeštvu. Vedite, da je vsakdo celica v oceanu neskončnosti, vsak prispeva k dobrobiti drugih.

Prebrala sem célo novo zavezo v izdaji kralja Jakoba in nekaj izvlečkov iz stare zaveze in to kmalu po tistem, ko sem se odpravila na svoje romanje. Mnogim ljudem sta ti dve knjigi pomembni in čutila sem potrebo, da raziščem njuno vsebino, da bi mogla bolj popolno doseči druge ljudi. Ja, biblija vsebuje veliko resnic, ampak povečini te resnice v resnici niso razumljene. Ljudje zamenjujejo duha zakona s črko zakona in resnico izmaličijo v potvorbo. Če želite potrditev resnice, je najbolje, da jo iščete *v sebi*, ne na tiskani strani.

Opazili boste, da Jezus pravi: “Zakaj me kličete: ‚Gospod, gospod‘ in ne delate tega, kar vam pravim?” To misel izrazi več kot enkrat. Zato se mi zdi, da bi pravi kristjan živel po božjih zakonih, ki jih je učil Jezus. Jezus tudi pravi: “Ne govorite: ‚Glejte, tukaj je‘ ali ‚Tam je,‘ kajti glejte, božje kraljestvo je med vami.” V tolikih podobah pripoveduje ljudem, česa so sposobni. Pravi kristjani bi dopustili, da bi jim življenje usmerjalo notranje božje kraljestvo – bogocentrična narava – ki je včasih imenovana tudi *v človeku bivajoči Kristus*.

Mnogo ljudi se razglša za kristjane. Le malo jih živi kot kristjani – skoraj nihče. In če živite, potem utegnejo ljudje misliti, da ste malo čez les. Prav je bilo povedano, da se svet prav toliko zgraža nad človekom, ki krščanstvo zavrača, kakor nad tistim, ki ga udejanja.

Verjamem, da bi me Jezus sprejel, saj delam tisto, kar je naročil ljudem, naj počno. To pa ne pomeni, da bi me sprejeli vsi, ki sebe imenujejo kristjani. Seveda ljubim in cenim Jezusa in želim si, da bi se kristjani naučili ubogati njegove zapovedi. To bi bil nadvse čudovit svet.

Pot ljubezni

Zla se ne da premagati s še več zla. Zlo se lahko premaga le z dobroto. To je lekcija s poti ljubezni. Boj v današnjem svetu je boj med starim načinom prizadevanja, da bi zlo premagali z zlom, kar bi s sodobnimi orožji pripeljalo do popolnega kaosa, in premagovanjem zla z dobroto, kar bi vodilo v veličastno in zrelo življenje.

Ni se nam treba naprezati, da bi podrli tisto, kar je zlo, kajti kar je nasprotno božjim zakonom, se ne more obdržati. Vse stvari na svetu, ki niso dobre, so minljive, v sebi nosijo kal svojega propada. Lahko pa jim pomagamo, da izginejo prej, a le tako, da ostajamo poslušni božjemu zakonu, da je treba zlo premagati z dobrim. Kdor ustvari nekaj zlega, da bi premagal zlo, samo pomnožuje zlo.

Božji zakoni se udejanjajo konstantno, saj je vse, kar ni v harmoniji, že na poti izginotja. Kako lahko kdo dvomi, da bo nazadnje bog prevladal? *Le to, kako zgodaj*, je odvisno od nas. In s koliko nasilja bo minilo, to je prav tako odvisno od nas. Čim bolj bomo pri volji, da ga pustimo oditi, toliko manj nasilja bo – čim bolj bomo sposobni graditi novo znotraj starega, toliko manj nasilja bo; zato delajmo na tem. Pomagajmo feniksu, da se vzdigne iz

pepela, pomagajmo postaviti temelj za nov preporod, pomagajmo pospešiti duhovno prebuditev, da nas bo povzdignila v zlato dobo, ki bo prišla!”

Zato da pomagamo odpreti vrata zlati dobi, moramo videti dobro v ljudeh. Vedeti moramo, da je, pa naj bo še tako globoko zakopano. Res imamo apatičnost in sebičnost – toda imamo tudi dobro. Do dobrega pa se ne pride z obsojanjem, temveč skozi ljubezen in vero.

Čista ljubezen je voljnost dajati, ne da bi pomislili, da bi karkoli prejeli v zameno. Ljubezen lahko reši svet pred jedrskim uničenjem. *Ljubite boga*: obrnite se k bogu s sprejemljivostjo in odzivnostjo. *Ljubite ljudi*: obračajte s k njim s prijaznostjo in darežljivostjo. Naredite se vrednega, da se vam reče božji otrok, s tem da živite z ljubeznijo.

Ali poznate boga? Ali veste, da obstaja moč, ki je večja od nas, ki se izraža v nas in tudi vsepovsod drugje v vesolju? Temu pravim jaz bog. Ali veste, kaj pomeni poznati boga, imeti stalno božje vodstvo, stalno zavedanje božje prisotnosti? Poznati boga pomeni odsevati ljubezen na vse ljudi in vse stvarstvo. Poznati boga pomeni čutiti notranji mir – mirnost, vedrino, neomajnost, ki vam omogoča, da se soočite z vsako situacijo. Poznati boga pomeni, biti tako prepoln radosti, da se preлива in teče naprej, da blagoslovi svet.

Samo eno željo imam zdaj: da bi ravnala po božji volji. Nobe-nega konflikta ni. Ko me bog vodi, da se odpravim na romanje, to storim rade volje. Ko me bog vodi, da počnem kaj drugega, naredim tisto ravno tako rade volje. Če sem za storjeno deležna kritike, jo sprejemem, ne da bi sklonila glavo. Če mi moje početje prinese hvalo, jo nemudoma predam bogu, saj sem samo pripomoček, s katerim opravlja svoje delo. Ko me bog vodi, naj kaj storim, mi je dana moč, mi je dano, kar potrebujem, se mi pokaže pot. Dane so mi besede, da govorim. Naj bo pot lahka ali težka, jaz hodim v luči božje ljubezni in miru in radosti in obračam se k

bogu s psalmi zahvale in hvale. To pomeni poznati boga. In poznati boga ni nekaj, kar je pridržano velikim. Je za male ljudi, kakršni smo vi in jaz. Bog vas vselej išče – vsakega od nas.

Boga lahko najdete, če ga le hočete iskati – z uboganjem božanskih zakonov, s tem, da ljubite ljudi, z odpovedjo samovoljnosti, navezanosti, negativnim mislim in čustvom. In ko boste našli boga, ga boste našli v tišini. Boga boste našli v sebi.

Misli v razmislek

Foto: Carla Anette

Misli v razmislek

LUČI NI MOČ UZRETI, ne da bi stopali po poti. Od nikogar je ne morete dobiti, nikomur je ne morete dati. Storite korake, ki se vam zdijo najlažji in ko boste naredili par korakov, vam jih bo lažje narediti še nekaj.

Ko spoznate svojo vlogo v velikem načrtu, v božanskem načrtu, potem nimate nikoli občutka nezmožnosti. Vselej so vam dani pripomočki za kakršnokoli situacijo, za kakršnokoli oviro. Ni nobenega naprezanja; vselej imate občutek varnosti.

Kadar imate konstanten stik z bogom, kadar konstantno sprejemate od znotraj, potem ni nikdar nobenega dvoma; poznate svojo pot. Postanete pripomoček, prek katerega se opravlja neka naloga, zato nimate nikakršnega občutka samozadovoljnosti.

Duhovno življenje je pravo življenje; vse drugo je iluzija in slepilo. Samo kdor je navezan le na boga, je resnično svoboden. Samo kdor živi po svoji najvišji luči, živi v harmoniji. Vsak, kdor ravna po svojih najvišjih motivacijah, postane sila za dobro. Ni pomembno, da ima to opazen vpliv na druge; nikdar ne iščite in si ne želite rezultatov: vedite, da ima vsaka prava stvar, ki jo naredite – vsaka dobra beseda, ki jo izrečete – vsaka pozitivna misel, ki jo mislite – dober učinek.

*To sem jaz in to je vse moje imetje. Pomislite, kako svobodna sem!
Če hočem kam iti, samo vstanem in grem.*

Le malo je ljudi, ki najdejo notranji mir, ampak tako ni zato, ker bi poskusili in bi jim spodletelo, temveč zato, ker sploh ne poskusijo.

V veselju se nič ne zgodi po naključju. Vse se razgrinja v skladu z višjimi zakoni – vse je urejeno z božanskim redom.

Presojanje drugih ljudi vam ne bo prineslo ničesar in vas bo duhovno prizadelo. Le če lahko navdihnete druge, da se presojujejo sami, bo doseženo kaj vrednega.

Uvidela sem, da popolnoma egocentričnega življenja ni vredno živeti. Če tisto, kar počnete, ni v korist tudi drugim, potem tega ni vredno delati.

Božanska pot je pot po peščici preprostih pravil, ki jih lahko razume celo otrok. Resnica je preprosta – samo ni je tako preprosto živeti. Nezreli ljudje se radi skrivajo za zapletenimi razlagami zato, da jim ne bi bilo treba živeti preproste resnice.

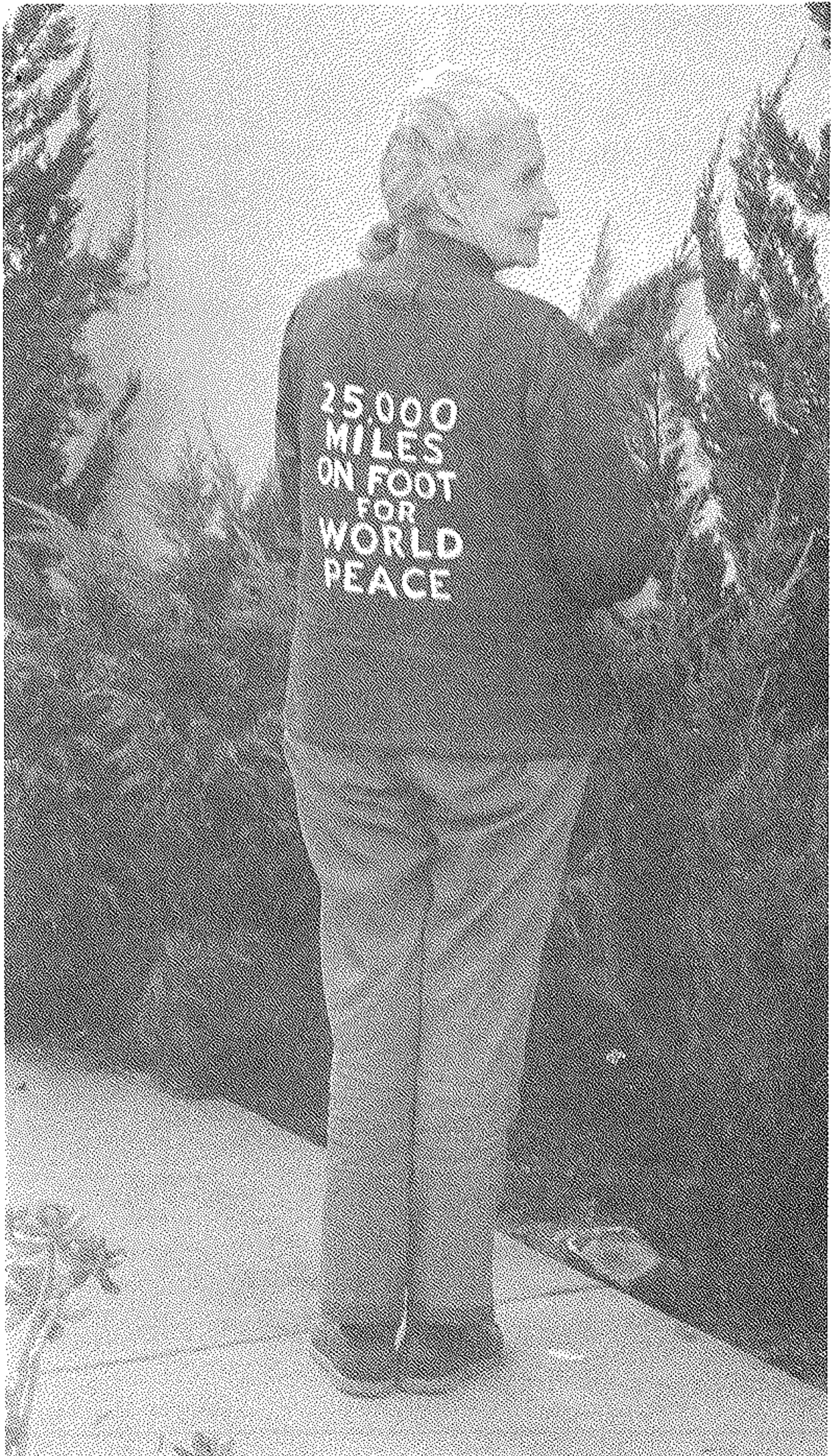

Človeštvo se je dotaknilo zgolj površja svojih resničnih zmožnosti. Vsakdo se lahko priključi božanskemu toku z odkritjem resnice o Jezusu in drugih prerokih, ki so učili, da je božje Kraljestvo v človeku.

Če hočete učiti ljudi, najsi bodo mladi ali stari, morate začeti tam, kjer so: na njihovem nivoju razumevanja – in rabiti takšne besede, ki jih razumejo. Ko pritegnete njihovo pozornost, jih lahko odpeljete tako daleč, kolikor so zmožni iti. Če opazite, da so že nad vašim nivojem razumevanja, pa se učite od njih. Ker se koraki k duhovnemu napredovanju delajo v zelo različnem zaporedju, se lahko večinoma učimo drug od drugega.

25000
MILES
ON FOOT
FOR
WORLD
PEACE

Življenje je mešanica uspehov in neuspehov. Naj vas uspehi opogumljajo in neuspehi krepijo. Dokler ne izgubite vere v boga, boste obvladali vsak položaj, v katerem se boste znašli.

Kadar gledate na stvari čustveno, jih ne vidite jasno; ko boste gledali na stvari duhovno, boste razumeli.

Živite v sedanjosti. Opravite stvari, ki morajo biti narejene. Vsak dan naredite toliko dobrega, kolikor morete. Prihodnost se bo razgrinjala.

Predelati je treba veliko učnih ur in uravnovesiti veliko tehtnic. Zakoni vesolja se ne morejo spremeniti, ker bi tako komu ustrezalo. Človeštvo se mora naučiti sprejemati vse, kar ponuja življenje, kot učno izkušnjo. To je razlog, zakaj duhovno nezrelih ljudi ne more nihče hraniti po žlički. Iskalec mora hoditi sam – z bogom.

Če daste svoje življenje kot molitev, molitev neizmerno okrepite.

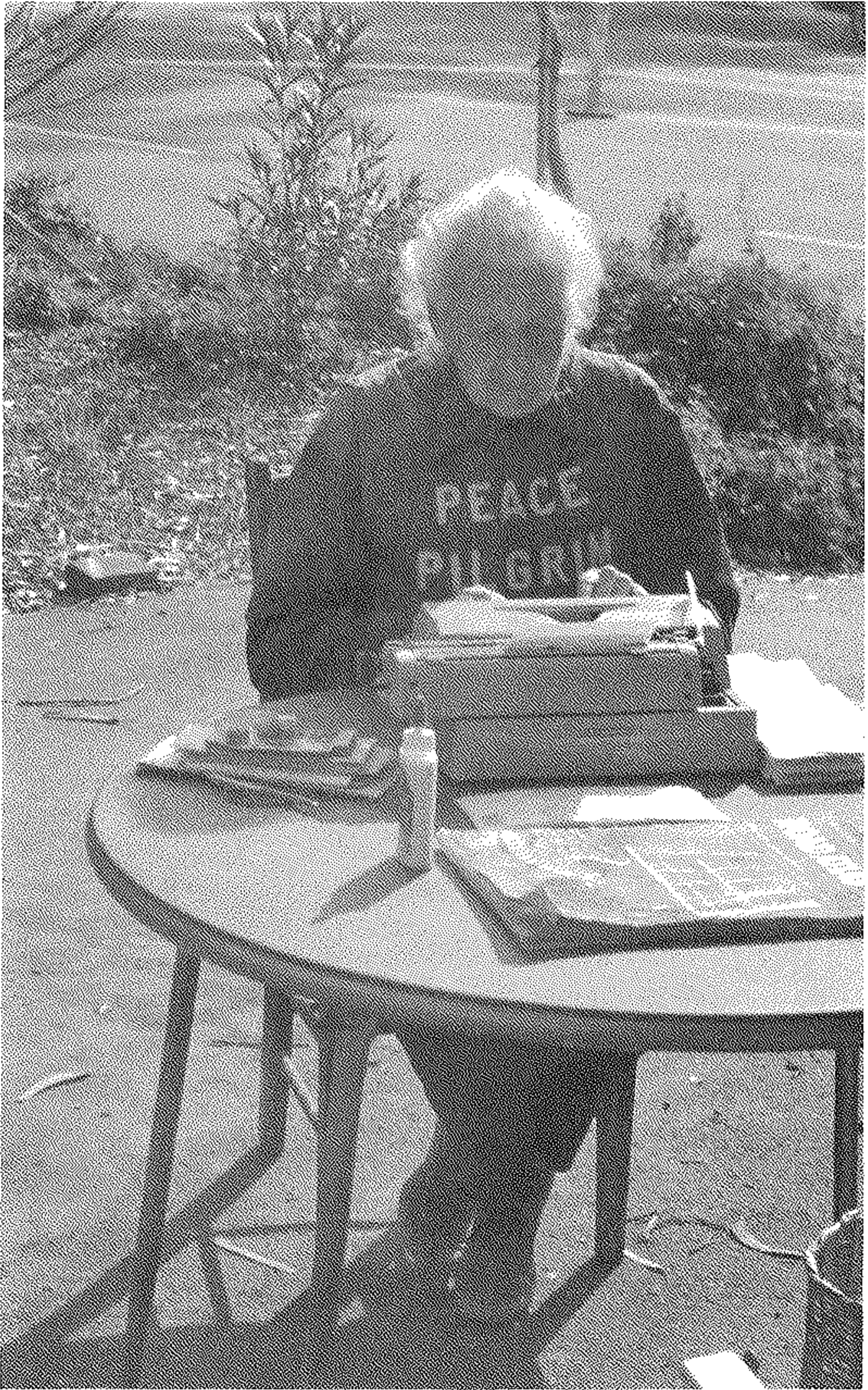
Čeprav se morda smilite drugim, se nikdar ne smilite samemu sebi: to ima smrtonosne posledice za duhovni blagor. Prepoznajte vse težave, ne glede na to, kako težke so, kot priložnosti za duhovno rast in te priložnosti čim boljje izkoristite.

Da bi dosegli notranji mir, morate dejansko dati svoje življenje, ne le svoje lastnine. Ko nazadnje daste svoje življenje – ko uskladite svoja prepričanja s svojim življenjem – tedaj, in šele tedaj, najdete notranji mir.

Foto: Martin Beck, z dovoljenjem J. in A. Rush

Osmo poglavje

Pot miru

TAKŠNA JE POT MIRU: *Premagujte zlo z dobroto, laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo.*

Ljudje težko razumejo, da je vsaka vojna slaba in izguba sama po sebi. Ljudje si v svoji nezrelosti prizadevajo premagati zlo s še več zla in tako se zlo le še pomnoži. Samo dobro lahko premaga zlo.

Moje preprosto mirovno sporočilo zadošča – dejansko sporoča samo to, da je pot miru pot ljubezni. Ljubezen je najmočnejša sila na svetu. Premaga vse.

Kdor je v harmoniji z božjim zakonom ljubezni, ima več moči kakor vojska, saj mu ni treba podvreči nasprotnika; nasprotnika se da preobraziti.

Ko sem nekega dne hodila po cesti, sem začela prepevati besede miru na znano melodijo, ki po mojem jedrnato opisuje sedanji položaj na svetu:

*Ves svet mrzlično dela, da si orožje naredi,
Svet si uničenje pripravlja, ki ga še videl ni.
Vse bolj preklinjajo sovražnike, vse hujši sliši se prepir,
Svet pa koprni in hrepeni
in moli za mir – oh, za mir!*

Atomska bomba nam govori: "Mir ali smrt!" Spoznavamo, da ne moremo več razmišljati o vojaški zmagi, da bi atomska vojna pomenila obojestransko uničenje. Mnogi ljudje se na ta kritični

položaj odzivajo z apatijo, nekateri z razočaranjem, a le zelo malo se jih z njim sooča konstruktivno.

Potreba po konstruktivni mirovni akciji je velika. Živimo v kritičnem obdobju človeških odnosov in vsi, ki živimo danes, se soočamo z odločitvijo velikanskega pomena: z izbiro med uničevalno jedrsko vojno in zlato dobo miru. Vsi, ki živijo danes, bodo pripomogli pri tej izbiri, saj se zdaj svetovne razmere obračajo v smer vojne in uničenja. Vsi, ki v teh kriznih razmerah ne naredijo nič, se torej odločajo, naj stvari tečejo po svoje. Tisti, ki želijo izbrati mir, morajo torej *smiselno delovati* za mir. In se udeležiti gibanja in prebujanja, ki se je začelo in se krepi. In ga pomagati toliko okrepiti, da se bo tok obrnil. V tej krizni situaciji je mir zagotovo skrb vsakogar! Če mislite kdaj delati za mir, delajte *zdaj*.

Najvišji mir se začne znotraj; ko najdemo mir v sebi, potem ni več sporov, ni nobene priložnosti za vojno. Če iščete ta mir, potem očistite svoje telo s pametnimi življenjskimi navadami, očistite svoj um tako, da preženete vse negativne misli, čistite svoje motive tako, da odvržete vsako pohlepno ali koristoljubno misel in s prizadevanjem, služiti soljudem, čistite svoje želje, tako da odstranite vse želje po materialni posesti ali samopovelečevanju in da si želite spoznati in izvajati tisto, kar bog hoče od vas. Navdihujte druge, naj še oni storijo enako.

Nekateri bodo raje delali za začasen mir – za vzpostavitev mehanizmov za reševanje konfliktov v svetu, v katerem konflikti še zmeraj obstajajo – tako da ne bo več fizičnega nasilja, čeprav bo duševno nasilje morda še zmeraj obstajalo. Če je to mir, ki ga iščete, delajte v svetovnem merilu za svetovno razorožitev in obnovo, za svetovno vlado, ki bo vključevala vse ljudi, za svetovno mišljenje: da se postavi dobrobit človeške družine nad dobrobitjo kateregakoli naroda. Delajte na nacionalni ravni za spremembo funkcije takoimenovanega ministrstva za obrambo iz uničevanja v izgradnjo. Toliko je treba zgraditi med manj srečnimi ljudstvi sveta in za prilagoditev našega gospodarstva za delovanje v razmerah miru. Tukaj je veliko problemov, ki jih je treba rešiti. Pridobite druge, da bodo delali z vami.

Obenem lahko delamo za notranji mir in za svetovni mir. Po eni plati najdejo ljudje notranji mir tako, da se izgubijo v delu za stvar, ki je večja od njih, na primer za dosego svetovnega miru, kajti najti notranji mir pomeni priti iz egocentričnega življenja v življenje, ki je osrediščeno v tistem, kar je dobro za celoto. Po drugi plati je eden od načinov dela za svetovni mir delo za več notranjega miru, saj svetovni mir ne bo nikdar čvrst, dokler ne bo zadosti ljudi našlo notranjega miru, da ga učvrstimo.

Moj notranji mir ostaja navzlic vsem zunanjim stvarjem. Le v kolikor ostajam v harmoniji, lahko v harmonijo potegnem še druge in toliko harmonije je potrebno, preden bo svet našel mir. To ne pomeni, da mi ni nič mar, kaj se dogaja po svetu. Čas, kakršen je naš, terja veliko molitev za mir in mirovni prizadevanj. Vse pravo delo in vsaka prava molitev ima svoj učinek, vsako pravo prizadevanje obrodi dober sad, pa najsi bodo rezultati vidni ali ne. Navzlic temi v današnjem svetovnem položaju ne izgubljam poguma. Vem, da kakor napreduje človekovo življenje k harmoniji skozi zaporedje viškov in spustov, vzponov in padcev, ima tudi družba svoje vzpone in padce na poti iskanja miru.

V srcih ljudi je globoka želja za mir na zemlji in spregovorili bi za mir, če jih ne bi dušili apatija, nevednost, strah. Mirovniki imajo nalogo, da jih z navdihom zbudijo iz apatije, da preženejo njihovo nevednost z resnico, da pomirijo njihov strah z vero, da božji zakoni delujejo – in delujejo v dobro.

Vedoč, da so vse stvari, ki so nasprotne božjim zakonom, prehodne, se izogibajmo obupu in izžarevajmo upanje v svet brez vojn. Mir je možen, kajti misli imajo neznansko moč.

Peščica resnično predanih ljudi lahko izravna slabe posledice velikih množic disharmoničnih ljudi, zato mi, ki delamo za mir, ne smemo omahovati. Še naprej moramo moliti za mir in delati za mir na vse možne načine, še naprej moramo govoriti za mir in živeti pot miru; da bi navdihnili druge, moramo misliti na mir in vedeti, da je mir možen. S čemer se ukvarjamo v mislih, tisto po-

magamo udejaniti. En sam majhen človek, ki da ves svoj čas za mir, postane novica dneva. Veliko ljudi, ki dajo del svojega življenja, lahko postanejo zgodovina.

Nekoč mi je rekla neka gospa: "Peace, s teboj molim za mir, ampak seveda ne verjamem, da je to možno." Rekla sem: "Ali ne verjameš, da je mir božja volja?" "Oja, seveda," je rekla, "vem, da je." Rekla sem: "Kako mi potem lahko rečeš, da je tisto, kar je božja volja, nemogoče? Ni le mogoče, je neogibno, *a kako kmalu*, to je odvisno od nas."

Nikdar ne podcenjujte moči ohlapno povezane skupine, ki dela za dobro stvar. Vsi, ki skupaj delamo za mir, vsi, ki skupaj molimo za mir, smo majhna manjšina, toda mogočna duhovna bratovščina. Naša moč je večja od našega števila.

Ljudje, ki jim na videz spodleti, utirajo pot in pogostoma prispevajo več kot tisti, ki na koncu uspejo. Hvaležna moram biti tistim mirovnim pionirjem, ki so delali za mir, ko je bilo treba še krčiti pot in ni bilo nobenih vidnih rezultatov.

Eno najbolj običajnih vprašanj, ki mi jih zastavljajo, je: "Ali ste videli kakšne rezultate svojega romanja?" Odgovorim jim, da nisem nikdar prosila, da bi videla rezultate – rezultate puščam v božjih rokah. Morda se niti ne bodo pokazali za časa mojega življenja, toda nazadnje se bodo pokazali. In, če verjamete ali ne, videla sem rezultate: veliko pisem od ljudi, ki kažejo, da so dobili navdih, da storijo kaj za mir na svoj način – od tega, da so napisali pismo kongresu, do tega, da so se pobotali s kakšnim prijateljem ali sorodnikom. In vse to se sešteva.

Ko se zdaj oziram nazaj po celotnih prizadevanjih vseh mirovnikov, vidim rezultate. Ko sem začela svoje romanje, so ljudje sprejemali vojno kot nujen del življenja. Zdaj so mirovniki prilju-

bljeni. Ko sem se odpravljala na pot, je bilo le malo zanimanja za notranje iskanje. Dejansko sem imela priložnost narediti anketo na državnih kolidžih in odkrila, da sta se dve tretjini do tri četrtine študentov v tistem času imeli za agnostične, če že ne za ateistične. Zdaj pa le stežka najdem kakšnega študenta ali človeka, ki nima nobenega zanimanja za najglobljo vrsto iskanja. Zame je to najbolj obetavno znamenje.

Po eni plati lahko rečemo: *kako tragično, da naš materialni napredek toliko prehiteva duhovni napredek, da stojimo na samem robu uničenja vsega živega na zemlji.* Po drugi plati pa lahko rečemo: *kako dobro, da smo nazadnje le spoznali, da je vojaška zmaga nemogoča, in da imajo zdaj nezreli ljudje in celo ljudje, ki niso dobri, vzpodbudo, da odložijo orožje.* Obe izjavi sta resnični.

Ni večje prepreke za svetovni mir ali notranji mir od strahu. Ta nas je pripravil do tega, da izdelujemo sredstva za množično uničevanje. Do tistega, česar se bojimo, radi razvijemo nerazumno sovraštvo – tako pridemo do sovraštva in strahu. To ne le, da nas duševno rani in stopnjuje svetovne napetosti, temveč s takšno negativno koncentracijo pritegujemo ravno tiste stvari, ki se jih bojimo. Če se ne bojimo ničesar in izžarevamo ljubezen, lahko pričakujemo dobre stvari. Kako zelo potrebuje ta svet sporočilo in zgled ljubezni in vere.

Mir in svoboda! To bo prišlo! Kako hitro bo prišlo – ali zdaj ali po velikem uničenju in novih začetkih in dolgih časovnih dobah – to je odvisno od nas.

Veliko raziskovanja in poskusov mirnih načinov reševanja konfliktov bo treba opraviti. Delamo lahko v skupinah ali kot

posamezniki prav tam, kjer smo, se lotevamo določenih mirovniških projektov, priporočamo in krepimo dobro, kjerkoli ga najdemo.

Spremenite lahko le en narod – svojega. Potem ko se bo spremenil vaš narod, bo zgled morda vzpodbudil k spremembi še druge narode. Če bi imel katerikoli vpliven narod tolikšno duhovno moč, da odloži orožje in stopi čistih rok pred svet, bi se svet spremenil. Ne vidim nobenega dokaza, da bi imel katerikoli vpliven narod tolikšno duhovno moč in pogum. Zato bo razoroževanje počasen proces, motiviran z željo po preživetju.

Tema, ki jo vidimo v današnjem svetu, nastopa zaradi propadanja stvari, ki niso v harmoniji z božjimi zakoni. Temeljni konflikt ni konflikt med narodi, temveč med nasprotujočimi si prepričanji.

Prvo je, da se da zlo premagati s še več zla, da namen posvečuje sredstva. To prepričanje močno prevladuje v našem današnjem svetu. To je *vojaški način*. To je uradno stališče vseh večjih narodov.

Potem je še način, ki so ga učili pred dva tisoč leti – premaganje zla z dobrim, kar je moja pot, kar je pot, ki jo je učil Jezus. Nikdar ne izgubite vere: božja pot bo na koncu prevladala.

Da bi svet postal miroljuben, morajo ljudje postati bolj miroljubni. Pri zrelih ljudeh vojna ne bi bila problem – bila bi nemogoča. Ljudje hočejo v svoji nezrelosti obenem mir in stvari, ki povzročajo vojno. Vendar, kakor odrastejo otroci, lahko ljudje dozori. Ja, naše ustanove in naši voditelji odražajo našo nezrelost, toda ko bomo dozoreli, bomo izvolili boljše voditelje in vzpostavili boljše ustanove. Zmeraj pridemo do tistega, čemur se marsikdo med nami želi izogniti: do prizadevanja, da bi se izboljšali.

Svetišče miru je v nas. Poiščite ga in vse stvari vam bodo dane. Vse bližje in bližje prihajamo času, ko nas bo zadostno število našlo notranji mir, da bomo s svojim vplivom izboljšali svoje ustanove. In čim se bo to zgodilo, bodo ustanove s svojim zgledom dobro vplivale na tiste, ki so še zmeraj nezreli.

Mir bo verjetno prišel na svet tako, kakor je prišel v našo deželo. Iz zmešnjave državljanske vojne, indijanskih vojn in dvobojevanja v prejšnjem stoletju, je prišel red. Vzpostavljeni so bili mehanizmi za preprečevanje fizičnega nasilja, medtem ko duševno nasilje še zmeraj ostaja. Manjše enote, države, so večji enoti, Združenim državam, predale pravico do vojskovanja. Ja, mislim, da bo prišel čas, ko bodo manjše enote, narodi, predali večji enoti, Združenim narodom, eno pravico: pravico do vojskovanja.

Ne verjamem, da se bodo narodi odrekli in da bi se morali odreči drugim pravicam. Ljudje imajo največ nadzora nad svojimi zadevami na nivoju baze. Vse, kar se lahko pošteno in učinkovito uredi na nivoju baze, bi se moralo urejati na tak način in predati višji oblasti le tedaj, kadar je to potrebno.

Naloga Združenih narodov bi bila ohranjati mir na svetu. Dokler bomo še nezreli, bi Združeni narodi imeli policijo, ki bi se ukvarjala s posameznimi kršitelji svetovnega miru – tako, da bi jih odstranila, in upam, da bi se potem rehabilitirali. Prav tako bi imeli neoborožene mirovne enote, ki bi skrbele za preprečevanje vojn. Medtem ko bi se naša država ukvarjala na primer z nezadostno pridelavo hrane, bi se Združeni narodi ukvarjali z deželami, ki si prizadevajo za osvoboditev – in svoboda je zdaj želja vseh človeških src.

Nekoč sem rekla neki ženi, ki je verjela v vojno in krščanske vrednote: "Po eni plati govorite o krščanskih vrednotah, po drugi pa pravite: „Ali ni sila edino sredstvo, ki ga razumejo?" To je bila

naša težava v vseh dobah – krščanske vrednote smo imeli samo v ustih, živeli pa smo po zakonu džungle, zob za zob. Citirali smo: *„Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj hudo z dobrim“* in nato smo hoteli hudo premagati s hudim in smo ga s tem še pomnožili. Častimo boga, vendar pa nimamo nobene vere v delovanje božjih zakonov ljubezni. Svet čaka, da bomo začeli živeti po zakonu ljubezni, ki bo dosegla božansko v vseh ljudeh in jih preobrazila.”

Pastor velike kanadske cerkve, ki se je pred kratkim vrnil z obiska na vzhodu, mi je povedal, da budisti pošiljajo dva tisoč misijonarjev, da bodo spreobrnil kristjane na pot nenasilja!

Med 2. svetovno vojno je ameriški učitelj nedeljske šole na Pacifiku ujel japonskega vojaka. Ko ga je peljal v taborišče, je odkril, da zna ujetnik angleško. “Veste,” je rekel japonski vojak, “včasih sem bil kristjan.” Američan je za trenutek premišljeval, nato pa rekel: “Zakaj pa ste se odrekli krščanstvu?” Na obrazu japonskega vojaka se je pokazalo presenečenje in odgovoril mu je z zbeganim izrazom: “Kako pa naj bom vojak in kristjan obenem?”

Ljudje se ne zavedajo, da se da nenasilje uporabiti v vseh situacijah, vključno z 2. svetovno vojno. Srečala sem štiri Dancce, ki so hodili po poti nenasilja in ljubezni v 2. svetovni vojni in to je bila čudovita zgodba.

Torej, ko so Nemci okupirali Francijo, so Francozi pogostoma ubili kakšnega nemškega vojaka, ki je patroljiral, in nato so Nemci za povračilo zbrisali celo ulico. Ko so Nemci vkorakali na Dansko, je dansko ljudstvo začelo s programom nesodelovanja. Veste, pravijo, da pot k človekovemu srcu vodi skozi želodec – in mnogi Danci so dejansko ravnali tako. Nemškemu vojaku, ki je patroljiral, so denimo dejali: “Kot predstavnik nacistične vlade nimate prav nič več pravice biti tukaj, kakor imamo mi pravico

biti v vaši deželi, vendar ste mladenič, ki je daleč od doma. Morda vas teži domotožje in če bi si kot človek hoteli odpeti pas z orožjem in vstopiti ter večerjati z nami, ste dobrodošli." Ponavadi jim ni bilo treba dvakrat reči. Po tistem je nemški vojak pre-mišljeval: "Hej, saj to so prijetni ljudje. Le kaj delamo tukaj?"

Danci so uporabljali nenasilne načine tudi za varovanje Židov na Danskem.

Spoznala sem Židinjjo, ki je bila poročena in je živela s svojimi starši v Hitlerjevi Nemčiji za časa 2. svetovne vojne. Poročila se je bila s šestnajstim leti. Prvi otrok se ji je rodil, ko ji je bilo sedemnajst let, drugi pa pri osemnajstih. Ko je bila stara devetnajst let, so se ji zgodile tri stvari. Prva: angleška bomba ji je uničila dom in ubila starše. Verjetno so mislili, da jo osvobajajo. Druga stvar, ki se ji je zgodila: moža so ji odpeljali nacisti in sklepala je, da so ga ubili, saj se ji ni nikoli več oglasil. Tretja stvar, ki se ji je zgodila: ameriška bomba jo je ranila in ji ubila oba otroka. Ko sem jo spoznala, je še zmeraj trpela za posledicami poškodbe. In spet smo jo "osvobajali".

Tako prizadeta je potovala sem ter tja z begunci. Včasih slabe okoliščine pripravijo človeka, da naredi duhovni skok. Začela je razmišljati. *Prizadeli so nas, celo naša telesa so ugonobili, toda sami so ranili svojo dušo, in to je še huje.* Začutila je sočutje in molila je za vse, ki so bili vpleteni v situacijo, ubite in ubijalce. Bila je sposobna ohraniti tako dobre odnose, da so se z njo spoprijateljili Nemci, ki so tvegali svoje življenje, da so jo spravili na Angleško, kjer se je spoprijateljila z Angleži in nazadnje prišla v Združene države.

Povsem očitno je torej, da je to najbolj osupljiva zmaga duha v najtežjih razmerah, kar si jih lahko zamislite. Prav tako pa ilustrira nekaj drugega. Kdo ali kaj je bilo sovražnik te ženske? Ali so bili to Angleži, ki so ji uničili dom in ubili starše, ali Nemci, ki so ji ubili moža, ali Američani, ki so jo ranili in ji ubili dva majhna otroka? Odgovor je presenetljivo preprost: njen res-

nični sovražnik je bila *vojna*. Lažno prepričanje, da se bo dalo z nasiljem kaj doseči, da se da zlo premagati s še več zla. *To* je bil njen resnični sovražnik in to je resnični sovražnik vsega človeštva.

Kakor se človekova duša, soočena s hudimi težavami, sooča tudi z velikimi priložnostmi za duhovno rast, tako je človeška družba, ki se sooča z uničenjem, soočena tudi s priložnostjo za vstop v obdobje preporoda. Mislim da nas bo, razen v primeru nezgode, želja po preživetju obvarovala pred jedrsko vojno. In mislim, da se bosta obe strani spremenili. Mi bomo šli k večji gospodarski in družbeni demokraciji, oni pa bodo šli k večji politični in individualni demokraciji. Idealno družbo je treba še le zgraditi – družbo, ki bo lepo uravnovešala kolektivno in individualno blaginjo.

Zgodbe o nenasilju

Nekega dne, ko sem premišljevala poleg neke stare trdnjave, sem se vprašala, kaj neki bi povedala ljudem, če bi mogla govoriti in napisala sem tale sestavek:

STARA TRDNJAVA GOVORI

“Ko so me gradili, so zame zapravili veliko časa in denarja, misleč, da bom obvarovala mesto pred vsemi osvajalci. Zdaj sem zapuščena, saj ni treba kaj veliko modrosti, da ugotoviš, da sem zastarela. Vendar pa nisem edina materialna obramba, ki je zastarela. Celo najsodobnejše so zdaj zastarele, čeprav se jih v svojem strahu in zbeganosti še zmeraj oklepate. A medtem ko v svoji nezrelosti zanje zapravljate svoj čas in denar, v svojem srcu veste, da vas ne morejo obvarovati pred ničemer.

Veste, da stojite, na videz nemočni, pred novo dobo, medtem ko vam atomska bomba govori: "Izberite mir ali smrt!" Toda ali ste resnično nebogljeni, ker so se sesule vse materialne utrdbe, saj jim je bilo usojeno, da se sesujejo? Ali ste pozabili na obrambo, ki se ne more sesuti, obrambo, ki jo imate v poslušnosti do višjega zakona? V vseh časih so vam najboljši nauki in najboljši med vami govorili, da se da hudo premagati le z dobrim in izkušnje so pokazale, da morate biti, če se hočete spoprijateljiti, prijateljski. Kdaj boste imeli zadosti pameti, da boste zapustili pot uničenja in se obrnili k obrambi, ki je večna, brezčasna in nespremenljiva? Zemljani, odločitev je pred vami! Še zmeraj lahko izberete življenje, vendar morate izbrati hitro!"

ČUDNO BITJE, IMENOVANO ČLOVEK

Tujec bi videl čudno bitje, ki se mu reče človek, takole:

Bitje z drugega sveta je parkiralo svojo vesoljsko ladjo na odmaknjenem kraju. Naslednje jutro je šlo mimo vojaškega vežbališča, kjer je videlo ljudi, kako zabadajo nože, pritrjene na palice čudnega videza, v vreče s slamo. "Kaj pa je to?" je vprašalo uniformiranega mladeniča. "Vaja z bajonetom," je odvrnil mladenič. Vadimo na lutkah. Naučiti se moramo pravilno uporabljati bajonet za ubijanje ljudi. Seveda z bajonetom ne pobijemo veliko ljudi. Večino jih pobijemo z bombami." "Ampak zakaj pa se jih hočete naučiti pobijati?" je zgroženo vzkliknilo bitje. "Saj se nočemo," je zagrenjeno rekel mladenič. "Sem smo bili poslani proti svoji volji in ne vemo si pomagati."

Tisto popoldne je šlo bitje skozi veliko mesto. Opazilo je množico, ki se je zbrala na trgu, da bi videla uniformiranega mladeniča, ki so ga odlikovali z medaljo. "Zakaj pa ga odlikujejo z medaljo?" je vprašalo. "Zato, ker je v boju ubil sto ljudi," je rekel človek poleg njega. Bitje je z grozo pogledalo mladeniča, ki je ubil sto ljudi in šlo proč.

V drugem delu mesta je slišalo radijski sprejemnik, ki je glasno najavljal, da bodo v kratkem usmrtili nekega človeka. "Zakaj pa ga bodo usmrtili?" je vprašalo bitje. "Zato ker je ubil dva človeka," je rekel možak, ki je stal ob njem. Bitje je osuplo odšlo proč.

Tisti večer je bitje, potem ko je stvari premislilo, odprlo svojo beležko in si zapisalo: *"Zdi se, da vse mladeniče prisilijo, da se naučijo učinkovito ubijati. Tisti, ki jim uspe ubiti veliko ljudi, prejmejo odlikovanja. Tiste, za katere se izkaže, da so slabi ubijalci in katerim uspe ubiti le malo ljudi, pa za kazen usmrtijo."* Bitje je žalostno zmajalo z glavo in dodalo še pripis: *"Kaže, da se bo to čudno bitje, imenovano človek, kaj hitro samo iztrebilo."*

Vizija upanja na mir

Ob koncu petinštiridesetdnevnega obdobja molitev in posta, ko sem ležala v stanju med spanjem in budnim stanjem, mi je prišla čudovita vizija... vizija upanja. Videla sem ljudstva sveta, kako se oborožujejo na vojno. Spregovorila sem jim, pa me niso poslušala. Jokala sem nad njimi, pa se niso zmenila. Molila sem zanje in ko sem se potem ozrla, sem videla, da ljudje sveta molijo z menoj. Nato sem opazila svetlečo se meglico, ki se je dvigala nad nami, medtem ko smo molili, in postopoma je privzemala obliko. Prikazala se je bleščeča postava, katere bela oblačila so bila polna luči in katere obličje je bilo tako svetlo, da sem komaj mogla pogledati vanj. Ko je postava spregovorila, je imel blagi glas moč groma. "Odvrzite meče!" je dejala. "Vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem pokončani!" In ljudstva sveta so se zdrznila, se ozrla kvišku in odvrгла orožje in ljudje vsega sveta so se veselili.

Še nekaj misli o miru in razorožitvi

Znova bi rada poudarila, da prava molitev vodi k pravemu dejanju, da "je vera brez del mrtva." Odličen način, da spravite misli v delo, je, napisati pismo za mir.

Razorožitev se udejanja počasi – deloma zato, ker strah tako močno prevladuje, deloma zato, ker obstaja prazno upanje, da utegne orožje vendarle doseči kakšen zaželeni cilj, deloma zato, ker nekatera gospodarstva v stanju priprave na vojno navidez poslujejo kar dobičkonosno.

Nova doba terja višjih vrednot. Tiste, ki so govorili za mir, so nekdam imenovali idealisti, toda v naši jedrski dobi so idealisti postali edini realisti. Vselej smo mislili, da imamo visoke ideale. Dajmo, uporabimo jih v tej krizni situaciji.

Prepričana, da je vojna nasprotna božji volji in zdravi pameti, čuteč, da je pot miru pot ljubezni, bom delala za mir z ljubeznijo, pomagala bom vsaki skupini, v kateri bom, da bo delala z ljubeznijo, pomagala bom državi, katere državljanica sem, da bo delala z ljubeznijo, pomagala bom Združenim narodom, da bodo delali z ljubeznijo, in molila, da se bo pot ljubezni uporabljala povsod po svetu.

Vojski bi dejala: da, potrebni smo obrambe; da, potrebujemo vas. Letalstvo lahko očisti zrak, marinci lahko poskrbijo za oplenjene gozdove, mornarica lahko očisti morja, obalna straža lahko poskrbi za reke, pehota pa se lahko uporabi za to, da bo zgradila potrebne vodne projekte, da se preprečijo uničevalne poplave in naredijo druge koristne stvari za človeštvo.

S tem, ko mislimo, da se česa ne da narediti, se sami omejujemo. Mnogi mislijo, da je mir na svetu nemogoč – mnogi mislijo, da se notranjega miru ne da doseči. A uspe tistemu, ki ne ve, da se česa ne da storiti!

Temeljni vzrok vseh naših težav je nezrelost. Zato toliko govorim o miru v nas kot koraku k miru v našem svetu. Če bi bili zreli, bi vojna ne bila mogoča in mir bi bil zagotovljen. V svoji nezrelosti ne poznamo zakonov vesolja in si mislimo, da se da hudo premagati s še več hudega. Eden od simptomov naše nezrelosti je pohlep, ki nam otežkoča, da bi se naučili preprostega nauka, kako deliti tisto, kar imamo, z drugimi...

Seveda se zavedam, da postanejo včasih simptomi tako akutni, da ne bi preživeli in mogli delati za stvar, če ne bi delali na njih, zato sem se med vojno v Vietnamu udeležila nekaterih mirnih demonstracij za mir. To je bil neverjeten čas. Ljudje naše dežele so ustavili vojno v Vietnamu, vladi navkljub. In to kaže moč ljudi v tej deželi.

Potem so simptomi simptomov, na primer splošno pomanjkanje hrane. Jaz bi vsakomur rada priskrbela čisto hrano, čisto vodo, čist zrak. Želim si, da bi mogla vsem zadovoljiti vse materialne potrebe in jim omogočiti dostop do dobre hrane za misli in lepega okolja in vseh stvari, ki človeka navdihujejo. Ni treba biti zelo dober matematik, da izračunaš, da bi, če bi narodi sveta nehali izdelovati pripomočke za uničevanje, lahko vsem ljudem omogočili razmere za zelo dobro življenje.

Stopajmo po svoji poti v skladu z najvišjo lučjo, ki jo imamo, ljubeče srečujmo ljudi, ki niso v harmoniji in jih poskušajmo navdihniti za boljšo pot. Kadarkoli prinesete harmonijo v nemirno situacijo, prispevate k stvari miru. Kadar storite kaj za svetovni mir, za mir med skupinami, mir med posamezniki, za svoj lasten notranji mir, izboljšujete celotno mirovno sliko.

Nikoli ne smemo pozabiti, da neupoštevanje božjih zakonov prinaša nesrečo, čeprav se ljudje konec koncev le kaj naučijo na svojih napakah.

Ozrimo se po našem svetu. Tem nesrečnem, od vojn izmučenem svetu. Kaj je narobe z nami? Tako daleč na materialni strani smo: tudi če česa nimamo, si to želimo. Veliko nam manjka na duhovni strani: kadar odkrijemo kaj tehnološko novega, iz tega najprej naredimo orožje in uporabimo za ubijanje. Tako je zato, ker je naše duhovna blaginja v tolikšnem zaostanku. Tehtne raziskave za prihodnost morajo potekati na duhovni strani. Obe strani moramo spraviti v ravnovesje, da bomo znali prav uporabljati materialno blagostanje, ki ga že imamo.

Med vojno v Vietnamu smo imeli intenzivno mirovno dejavnost. Ko je bilo vojne konec, je upadla in nastopilo je obdobje apatije. Mislím, da je bilo to neizogibno. To se zgodi po vsaki vojni.

Po vsaki vojni pa nastopi tudi obdobje nasilja. To sem videla tako po prvi kot po drugi svetovni vojni. Spominjam se, da je po drugi svetovni vojni v Camdenu v New Jerseyu nekdo kar tako ubil pet ljudi na ulici in ko so ga prijeli, je rekel: "Vi ste me naučili ubijati." Naučil se je ubijati v vojski. Človek, ki je streljal s stolpa Teksaške univerze in ubil petnajst ljudi, druge pa ranil, se je naučil ubijati, ko je služil vojsko v Vietnamu.

Cena miru

Kaže, da smo zmeraj pripravljeni plačati ceno vojne. Prav rade volje dajemo svoj čas in denar – svoje zdravje in celo svoje življenje – za vojno. Mir pa bi radi imeli zastonj. Radi bi flagrantno

kršili božje zakone in za nagrado dobili mir. Ampak, miru *ne bomo* dobili zastonj – miru ne bomo dobili z neupoštevanjem božjih zakonov. Mir bomo dobili le tedaj, ko bomo pripravljeni plačati *ceno* za mir. In svetu, ki je pijan od moči, pokvarjen od pohlepa, zaslepljen od lažnih prerokov, se cena za mir morda res zdi visoka. Kajti cena za mir je poslušnost višjim zakonom; hudo se da premagati samo z dobrim in sovraštvo z ljubeznijo; samo z dobrim sredstvom se pride do dobrega namena.

Cena za mir je opustiti strah in ga nadomestiti z vero – z vero, da bomo prejeli božje blagoslove, če bomo ubogali božje zakone. Cena za mir je opustiti sovraštvo in dovoliti ljubezni, da zavlada v srcih – ljubezen do vseh ljudi na vsem svetu. Cena za mir je opustiti aroganco in jo nadomestiti s kesanjem in skromnostjo, spominjajoč se, da je pot miru pot ljubezni. Cena za mir je opustiti pohlep in ga nadomestiti z darežljivostjo, tako da ne bo nihče duhovno prizadet, ker ima več, kot potrebuje, medtem ko imajo drugi na svetu še zmeraj manj, kot potrebujejo.

Dragi ljudje, časa za odločitev je malo. Merimo ga v par letih. Na izbiro imamo, ali hočemo plačati ceno za mir ali ne. Če je nismo pripravljeni plačati, potem bodo vse, kar nam je drago, požrli plameni vojne. Tema v našem današnjem svetu ima svoj vzrok v razpadanju stvari, ki so nasprotne božjim zakonom. Nikoli ne recimo v obupu, da je to tema pred viharjem; raje recimo z vero, da je to tema pred zoro zlate dobe miru, ki si je zdaj ne znamo niti zamisliti. Za to upajmo, delajmo in molimo.

Deveto poglavje

Širitev pacifizma

MNOGI LJUDJE POZNAJO preprost duhovni zakon, da se da hudo premagati le z dobrim. Pacifisti pa ne le da to vedo, temveč tudi hočejo živeti. V prizadevanju, da bi tako živeli, zavračajo uporabo oziroma odobravanje uporabe fizične sile. Tiste, ki nasprotujejo vojni, vendar uporabljajo telesno nasilje v svojem osebnem življenju, bi jaz imenovala *vojne protestnike*, ne pacifiste. Tiste, ki uporabljajo nenasilno metodo samo zato, ker so prepričani, da je najučinkovitejša metoda, bi imenovala *nenasilne protestnike*, ne pacifiste. Pacifisti uporabljajo nenasilen način zato, ker so prepričani, da je to pravilen način in niso v nobenem primeru pripravljene uporabljati ali odobravati uporabe kateregakoli drugega načina.

Živalska narava razmišlja v pojmih uporabe "džungelskega zakona zob za zob in oko za oko", da bi na ta način odpravila vsakršen odpor. Toda ta zakon ne rešuje nobenih človeških problemov; rešitve lahko samo preloži na kasnejši čas in na dolgi rok stvari samo poslabša.

Nekateri narodi celo tedaj, ko v ravnanju z drugimi narodi uporabljajo zakon džungle – ko so v vojni – priznavajo, da pacifisti ne morejo ravnati na ta način in jih oprostijo vojaške službe. Namesto tega ponavadi služijo na nevojaške načine ali pa prebijejo nekaj časa v zaporu. Pogostoma jim pravijo ugovorniki vesti. Seveda je ugovornikov vesti malo, saj jih le peščica doseže zado-
stno notranjo prebuditev v tako zgodnji dobi.

Kadar govorim o dosegu pacifizma, se zavedam, da govorim

samo pacifistom, čisto majhni skupini v katerikoli sodobni družbi. S to majhno skupino, skupino, ki jo občudujem in zelo spoštujem, bi se rada pogovarjala o treh dosekih mirovništva, ki sem jih udejanila.

Svoj pacifizem sem razširila, da vključuje neuporabo psihološkega nasilja enako kot neuporabo fizičnega nasilja. Zato se nič več ne razjezim. Ne le da ne govorim jeznih besed, temveč ne mislim niti jeznih misli! Če mi kdo stori kaj neprijaznega, čutim samo sočutje namesto zamere. Celo na tiste, ki povzročajo trpljenje, gledam z globokim sočutjem, saj poznam žetev žalosti, ki jih čaka. Če bi me kdo sovražil, bi ga v povračilo ljubila, saj vem, da se da sovraštvo premagati le z ljubeznijo, in vem, da je dobro v vseh ljudeh, ki ga lahko dosežemo, če k njim pristopimo z ljubeznijo. Kdor ravna po nenasilni metodi brez ljubezni, ima lahko težave. Če prisilite ljudi, da ravnajo po vaše, ne da bi jim pomagali k preobrazbi, potem problema v resnici ne rešite. Če se morete spomniti, *da v resnici nismo ločeni drug od drugega*, potem bo to morda okrepilo vašo željo, da bi preobražali, ne premagovali. In razširili svoj pacifizem, da bo vključil tudi neuporabo psihološkega nasilja enako kot fizičnega nasilja.

Državlanske neposlušnosti ne bi priporočala, razen v skrajni sili. Na splošno lahko ljudje dosežejo veliko več zunaj zapora kakor za rešetkami. Prav tako ne bi podžigala nikakršnih groženj, dejanj, ki zagovarjajo psihološko nasilje kot rešitev pri reševanju problemov. Kar je storjeno enemu samemu človeku, vpliva na vse.

Pacifizem sem razširila, da poleg nesodelovanja v vojni vključuje tudi neplačevanje za vojno. Zato vede ne plačujem zveznih davkov. Več kot štirideset let že živim pod dohodninsko mejo. Priznam pa, da je za to še en razlog: ne morem sprejeti več kot potrebujem, medtem ko imajo drugi na svetu manj kot potrebujejo. Seveda nisem nikoli plačala davka na alkohol ali tobak, ker nisem nikoli uporabljala teh stvari, prav tako pa ne plačujem davka na luksuz, zato ker ne uporabljam luksuznih predmetov, in ne plačujem davka na zabavo, ker nisem porabnica zabave.

Torej, zvezna vlada morda podpira nekatere stvari, ki jih odobravamo, toda žal za zdaj ni mogoče plačevati zanje in ne za vojno. Pacifist bi odgovoril: "Ne," če bi zvezna vlada dejala: "Če boste porabili pol svojega časa za vojaške dejavnosti, lahko porabite drugo polovico svojega časa za dobra dela." Vendar pa so pacifisti, ki odgovarjajo: "Da," če gre za denar namesto za čas. Zavedam se, da smo ljudje nagnjeni k nedoslednosti na ta ali oni način, ampak ker čutim, da moram biti tako dosledna kakor znam biti, sem razširila svoj pacifizem, da vključuje tudi neplačevanje za vojno poleg nesodelovanja v vojni.

Svoj pacifizem sem razširila, da vključuje neškodovanje živalim enako kot neškodovanje ljudem. Zato že mnogo let ne jem mesa – ne mesa, ne perutnine, ne rib. Prav tako ne uporabljam krzna, perja, usnja ali kosti. Zavedam se, da so nekateri ljudje vegetarijanci samo iz zdravstvenih razlogov in niso nujno proti vojni. Nekateri ljudje morda pogrešajo uživanje mesa, jaz ga ne. Do živalskega mesa mi ni nič več kakor je povprečnemu človeku do človeškega mesa. Mislím, da večina pacifistov – pravzaprav večina ljudi današnjih dni – ne bi jedla mesa, če bi morali sami ubijati živali. Mislím, da bi vas, če bi obiskali klavnico, to vzpodbudilo, da bi svoj pacifizem razširili, da bi vključil tudi neškodovanje živalim poleg neškodovanja ljudem.

Dandanes smo priča prebujanju, ki se prav lahko razvije v novo renesanso. Morda nas v to smer potiska želja po preživetju... morda gre za spoznanje, da je treba kaj storiti v naši trenutni stiski, ki nas motivira. Skupine, ki imajo tradicijo v uporabi nasilja, govorijo o nenasilnem odporu. Ljudje, ki so navdušeno sodelovali v vojaških aktivnostih, postajajo vojni protestniki. Vse več ljudi je, ki postajajo pacifisti. Zato pričakujem, da bodo tudi pacifisti stopili naprej in naredili kaj za razširitev svojega pacifizma.

Spodaj navedeni citati so bili med maloštevilnimi zapiski, ki jih je Peace Pilgrim nosila v žepih svoje tunike:

General Omar Bradley: "Vojne se dajo prepričati z ravno tolikšno gotovostjo, kakor se dajo izzvati, in če nam jih ne uspe prepričati, moramo prevzeti svoj del krivde za mrtve."

General Douglas MacArthur: "Vojno poznam, kakor jo pozna le malo danes živih ljudi. Ravno njena uničevalnost za oboje, za svoje in sovražne sile, jo je onesposobila kot sredstvo za reševanje mednarodnih sporov."

Papež Janez XXIII: "Če civilne oblasti sprejmejo zakone ali dovolijo karkoli, kar je nasprotno božji volji, potem niti sprejeti zakoni niti dana pooblastila ne morejo zavezovati vesti državljanov, saj ima bog več pravice do poslušnosti kakor ljudje."

Dwight D. Eisenhower: "Vsaka izdelana puška, vsaka splavljena vojna ladja, vsaka izstreljena raketa pomeni konec koncev, da so okradeni tisti, ki so lačni in nimajo kaj jesti, tisti, ki jih zebe in nimajo kaj obleči." Govorec "kot človek, ki je bil priča grozotam in dolgotrajni žalosti vojne – kot človek, ki ve, da bi še ena vojna lahko popolnoma uničila civilizacijo," je svaril pred vojaškoindustrijskim kompleksom.

John F. Kennedy: "Človeštvo mora narediti konec vojni, sicer bo vojna naredila konec človeštvu... Vojna bo obstajala vse do tistega daljnega dne, ko bo ugovornik vesti užival enak sloves in ugled kakor ga danes uživa vojak."

Lyndon B. Johnson: "Topovi in bombe, rakete in vojne ladje, vse to so simboli človeškega fiaska."

Papež Janez Pavel II: "Pred nesrečo, kakršna je vsaka vojna, pred tem delom človeških rok, mora človek znova in znova zatrjevati, da vojskovanje ni neizbežno. Človeštvu ni usojeno samouničenje. Spopadi ideologij, teženj in potreb se lahko in se morajo reševati z drugimi sredstvi, namesto z vojno in nasiljem."

Herman Göring na nürnberškem procesu: "No, torej, seveda ljudje nočejo vojne. Le čemu naj bi kakšna uboga para s kakšne kmetije nosila glavo naprodaj v vojni, če pa je največ, kar si lahko v njej obeta, to, da pride v enem kosu nazaj na kmetijo? Seveda navadni ljudje ne marajo vojne: niti v Rusiji niti v Angliji in tudi v Nemčiji ne. To je samoumevno. Konec koncev so voditelji države tisti, ki določajo politiko in zmeraj je silno preprosto potegniti ljudi za sabo, pa najsi bo v demokraciji ali fašistični diktaturi, parlamentu ali komunistični diktaturi. Če imajo kaj besede ali ne, ljudi se da zmeraj pripraviti, da ubogajo ukaze voditeljev. To je lahka stvar. Treba jim je samo reči, da so napadeni, in obtožiti pacifiste za pomanjkanje domoljubja in izpostavljanje države nevarnosti. To deluje enako v vsaki državi."

Še nikoli nisem srečala nikogar, ki bi si bil zgradil zaklonišče proti bombam in se potem v njem počutil varnega. Nisem še srečala sodobnega vojaka, ki se še ne bi zavedel, da je vojaška zmaga pojem, ki je postal zastarel s prihodom jedrske dobe, in to je spoznala tudi večina civilistov. Modrost terja od nas, da ustavimo priprave na vojno, ki bi uničila človeštvo – in se začnemo pripravljati, da odstranimo semena vojne.

Deseto poglavje

Otroci in pot miru

SREČALA SEM PAR, KI JE BIL ODLOČEN, da bo vzgajal svoje štiri otroke za pot miru. Vsak večer sta ob večerji povedala običajno pridigo za mir. Toda nekega večera sem slišala očeta, ki je zavpil na starejšega sina. Naslednjega večera sem slišala starejšega sina kričati na mlajšega sina z enakim tonom v glasu. Kar sta starša povedala, ni naredilo nobenega vtisa – otroka sta se ravnala po tistem, kar sta starša *delala*. Vsajevanje duhovnih idej v otroke je zelo pomembno. Mnogi ljudje živijo vse življenje v skladu s pojmi, ki so jim bili vsajeni v otroštvu. Ko otroci spoznajo, da dobijo največ pozornosti in ljubezni, kadar delajo konstruktivne stvari, potem raje prenehajo delati destruktivne stvari. Najpomembnejše pa je, pomnite, da se otroci učijo na zgledih. Vseeno kaj pravite, nanje bo vplivalo tisto, kar *delate*.

To je za starše zelo zahtevno področje. Ali vzgajate svoje otroke za pot ljubezni, ki je pot prihodnosti?

Skrbi me, kadar vidim majhnega otroka, ki gleda, kako junak na televiziji ustrelji hudobneža. S tem se majhnega otroka uči verjeti, da je streljanje ljudi junaško. Junak je to ravnokar naredil in bilo je učinkovito. Bilo je sprejemljivo in kasneje so ga močno cenili.

Če nas bo zadosti, ki bomo našli notranji mir, da bomo vplivali na televizijo, bo otrok videl junaka, ki bo preobrazil hudobneža in ga pripravil do poštenega življenja. Videl bo, da je ju-

nak storil nekaj pomembnega za služenje soljudem. Tako bodo otroci pridobili misel, da moraš pomagati ljudem, če hočeš biti junak.

Poznam duhovnika, ki je nekaj časa živel v Rusiji. Ni videl, da bi se ruski otroci igrali s puškami. Šel je v velike trgovine z igračami v Moskvi in ugotovil, da nimajo naprodaj nobenih otroških pušk ali drugih igrač za uničevanje.

Mirovno vzgojo ima nekaj majhnih kultur znotraj naše širše kulture. Poznam par, ki je živel deset ali dvanajst let med Indijanci plemena Hopi. Povedala sta mi: "Peace, to je neverjetno – nikoli nikogar ne prizadenejo."

Sama sem hodila med Amiši. Njihove skupnosti so kar velike. Mirne, varne skupnosti, brez nasilja. Pogovarjala sem se z njimi in spoznala, da je tako zato, ker se že od majhnega učijo, da bi bilo neverjetno storiti človeku kaj hudega. Zato tega nikoli ne storijo. To se da doseči, če ste vzgojeni na tak način.

Nekoč je neka žena pripeljala k meni svojo štiri ali pet let staro hčerko in mi rekla: "Peace, ali bi, prosim, razložila moji hčerki, kaj je dobro in kaj je slabo? Deklici sem rekla: "Slabo je tisto, kar koga prizadene. Kadar ješ "smetiščno hrano", ti to škodi, zato je to slabo." Razumela je. "Dobro je tisto, kar človeku pomaga. Kadar pobereš svoje igrače in jih spraviš nazaj v škatlo za igrače, to pomaga tvoji materi, zato je to dobro." Razumela je. Včasih je najpreprostejša razlaga najboljša.

Ko so me starši dajali spat, so mi silno modro govorili: "Stemnilo se je, v spanju si boš odpočila. Zdaj zaspi v tej prijetni, prijazni, spokojni temi." In zato se mi je tema zmeraj zdela prijazna in spokojna. In kadar hodim vso noč, da se ogrejem, ali pa spim ob cesti, potem sem v prijetni, prijazno spokojni temi.

Otroci morajo, takrat ko odraščajo, nekje imeti korenine, in starši storijo prav, če izberejo kraj, kjer jih bodo vzredili, preden jih imajo.

Enajsto poglavje:

Preobražanje družbe

VPRAŠALI STE ME, če imam kakšne ideje za miroljubno rešitev nekaterih svetovnih in nacionalnih problemov. Sama mislim, da bi bil zelo velik korak k svetovnemu miru vzpostavitev svetovnega jezika.

Prvikrat sem naletela na jezikovno pregrado v špansko govoreči Mehiki, kjer sem se z ljudmi lahko pogovarjala le s prevodi svojih sporočil in nasmehom. Potem sem spet naletela nanjo v provinci Quebec v Kanadi. Kanada je dvojezična dežela. Pouk v šolah v Quebecu poteka v francoščini in veliko ljudi v Quebecu ne zna angleško. S seboj sem imela prevedeno sporočilo in ponudili so mi hrano in streho nad glavo s pomočjo znamenj. Toda tam se je pogovor tudi nehal. Takrat sem se spet zavedela velike potrebe po svetovnem jeziku.

Mislim, da bi odbor strokovnjakov, imenovanih od Združenih narodov, moral čim prej odločiti, kateri jezik bi bil najboljši. Ko bi izbrali svetovni jezik, bi ga učili v vseh šolah skupaj z narodnim jezikom, tako da bi se zelo kmalu vsak šolan človek na svetu lahko pogovarjal z vsakim drugim šolanim človekom. Mislim, da bi bil to eden največjih posamičnih korakov, ki bi ga lahko storili za svetovno razumevanje in velik korak k svetovnemu miru. Ko se bomo znali pogovarjati, bomo spoznali, da je podobnost med nami mnogo večja od razlik, pa naj se zdijo še tako velike.

O demokraciji in družbi

Moja definicija demokracije je, da je nadzor, ki ga izvajajo ljudje. Sužnji so tisti, ki dovoljujejo drugim, da nadzorujejo njihovo življenje. Kolikor uspeva ljudem reševati svoje probleme pravično in učinkovito na nivoju baze, toliko nadzora nad svojim življenjem imajo. Kolikor prenesejo reševanje svojih problemov na višjo oblast, v tolikšni meri izgubijo nadzor nad svojim življenjem.

Imamo dobršno mero individualne demokracije – na primer pravico posameznika, ki je v manjšini, do izražanja svojega mnenja. In imamo precej politične demokracije. Napredujemo v *družbeni* demokraciji. Če bi imeli družbeno demokracijo, potem bi bil vsak človek cenjen po svojih zaslugah, ne po skupini, ki ji pripada. Sprejeli smo zakone v tej smeri; pred sabo imamo še dolgo pot, vendar gremo v pravo smer.

Največ pa nam manjka v ekonomski demokraciji. Tukaj nimamo toliko nadzora in to me skrbi. Pomnite, če hočemo dati svetu dober zgled, moramo to izboljšati.

Povedala vam bom žalostno zgodbo:

Šla sem skozi dnevno sobo nekih ljudi. Na televiziji sta dva komika zbijala šale pred občinstvom in eden od njiju je rekel: "Prejel sem odlikovanje od svojega podjetja." "Zakaj?" "Pogruntal sem, kako narediti izdelek tako, da se bo čim prej obrabil!" In publika se je smejala.

To ni smešno. Surovin primanjkuje; zalog energije je vse manj. Prihodnji rodovi nas bodo imeli za norce, ker smo proizvajali za metanje stran. Ja, vsi vemo, kaj delamo, in temu se celo smejimo. Očitno je, da je to treba spremeniti.

Druga stvar, ki jo je treba popraviti, je nezaposlenost. To me strašno skrbi. Kakšnih sedem ali osem milijonov ljudi v tej deželi je brez dela. Kako to vpliva na ljudi? Duševno propadajo, ker jim družba govori, da so odveč, da zanje ni prostora. Nezaposlenost je strašna stvar. To moramo popraviti in sicer pri priči.

Moj predlog je, da naj bi po določenem času vsi delazmožni nezaposleni imeli možnost zaprositi za javno delo, ki bi ga financirali tako, kot financiramo socialno pomoč. Saj ni treba, da bi

bilo delo s polnim delovnim časom, toda ljudje bi zaslužili tisto, kar prejemajo.

Ni ga duševno zdravega človeka, ki si ne bi želel, da bi se ukvarjal z nečim smiselnim. Vem, da je peščica duševno obolelih ljudi – zlasti tistih, ki so bili nezaposleni dolgo časa in ki so strašno propadli. Vendar pa to za večino ljudi ne velja. Večina ljudi bi poskočila ob priložnosti, da lahko nekaj naredi.

Z duhovnega gledišča je najboljši način soočenja s čemerkoli neharmoničnim, na primer s komunizmom, kakršen je danes udejanjen v praksi, da se ga nikdar ne smete bati – to mu daje moč. Delujte nanj z dobrimi vplivi; postanite dober zgled. Nikdar ga ne poskušajte premagati s privzemanjem njegove napačne filozofije. Na primer, pravijo, da je del filozofije komunističnih vlad “*namen posvečuje sredstva*” – to je dejansko filozofija vseh držav, ki kot sredstvo uporabljajo vojno. Raje privzemite duhovno filozofijo “*sredstvo določa izid,*” in se spominjajte, da lahko samo dobro sredstvo privede do dobrega izida.

Spremenimo se lahko le s pomočjo zgledov. Če bi torej imela moč, da bi to storila v tej državi, bi dala nadvse imeniten, dober zgled. V naši vladi bi ustanovila mirovno ministrstvo. Imelo bi zelo koristno delo. Raziskovalo bi miroljubne načine reševanja sporov, ukrepe za preprečevanje vojne in gospodarske ukrepe za prilagoditev gospodarstva mirnodobnim razmeram. Ustanovljeno bi bilo z vsem pompom in pozvali bi vse druge države, naj ustanovijo podobna ministrstva in pridejo in delajo z nami za mir. Mislím, da bi bile mnoge države to pripravljene storiti. Stiki med ministrstvi za mir bi bili korak k miru na našem svetu.

Med vietnamsko vojno sem vsem ljudem, s katerimi sem si dopisovala po vsem svetu, zastavila isto vprašanje: “Katero deže-

lo imajo vaši sonarodnjaki za največjo grožnjo miru na svetu?" Odgovor je bil enodušen. Ni bila Rusija in ni bila Kitajska. Bili smo mi! Vprašala sem: "Zakaj?" Odgovori so se malce razlikovali. Vzhodnjaki so odgovarjali: "Zato ker ste edina država, ki je uporabila jedrsko bombo za ubijanje ljudi in nobenega dokaza ni, da tega ne bi spet storili." V Južni Ameriki in Srednji Ameriki so odgovarjali predvsem: "Danes Vietnam – jutri mi." V Evropi in nekaterih drugih krajih so odgovarjali predvsem: "Vaše gospodarstvo teče najbolj gladko v časih vojne ali priprave na vojno," ali "v vaši državi se služijo veliki denarji z vojno in pripravami nanjo." Nerada govorim o tem, to je negativna stvar, vendar pa mislim, da morate vedeti, da druge države sveta ne vidijo vselej našega blagega srca, kadar se ozrejo prek morja. Nasprotno, zaskrbljene so zaradi naših dejanj.

Želim si videti le to, da bi storili vse korake, kar jih moremo, v smeri razorožitve in miru na svetu. Prav tako si želim videti, da bi svetu dajali vse boljši in boljši zgled.

V zadnjih nekaj letih mi je veliko prijateljev iz tujine reklo: "Rusija je podpisala sporazum Salt II, zakaj ga niste podpisali vi? Ali vam je manj do razorožitve kot Rusom?" Nisem jim mogla odgovoriti. Želim si, da bi ga bili podpisali. To bi bil majhen korak, niti približno zadosten, toda morali bi ga podpisati, nato pa si močno prizadevati za Salt III in vsak drug dogovor, ki bi ga lahko dobili.

Na romanju prek Kanade so me povabili, naj spregovorim na koncertu mladinskega zbora Zveze Kristusovih duhovnih skupnosti, ki so med ljudmi znani kot duhoborci, pacifistična skupnost, ki je v prejšnjem stoletju emigrirala iz Rusije. Rekla sem jim: "Vi imate posebno sporočilo za ta svet, še zlasti v Rusiji. Ker mnogi med vami govorijo rusko, zakaj ne pošljete mirovnega odposlanstva v Rusijo? Tale zbor, na primer. Imate edinstveno pri-

ložnost, da jim spregovorite v njihovem jeziku, boljše kot običajna delegacija, ki se pogostoma ne more pogovarjati z njimi. Ta vrsta izmenjave je nujna v sedanji zgodovinski krizi.”

Združene narode je treba izpopolniti. Mi, ljudje sveta, se moramo naučiti postavljati blagodat celotne človeške družine nad blagodat katerekoli posamezne skupine. Pomanjkanje hrane in trpljenje je treba ublažiti. Obsežna izmenjava ljudi med ljudstvi sveta bi veliko pripomogla.

Imamo nekaj nacionalnih problemov, povezanih z mirom – delati moramo za mir med skupinami. Naš poglobitni nacionalni problem pa je prilagoditev gospodarstva mirnodobnim razmeram.

Mirovne skupine

V tem kriznem obdobju bi moral biti v vsakem mestu krajevni mirovni odbor. Tak odbor lahko začne peščica zavzetih ljudi.

Že večkrat sem predlagala, da bi društva za mir začela z *mirovnimi molitvenimi skupinami* za iskanje poti miru. Na prvem srečanju se posvetite notranjemu miru. Molite zanj in se pogovarjajte o njem. Če se zaveste kakšne notranje blokade, ki zavira vaše duhovno napredovanje, se med posameznimi srečanji osredotočite na odstranjevanje te blokade. Na naslednjem srečanju se posvetite harmoniji med posamezniki. Če ugotovite, da s kakšnim človekom niste v harmoniji, do naslednjega srečanja naredite kaj, da to popravite. Na tretjem srečanju se posvetite harmoniji med skupinami. Do naslednjega srečanja naredite kaj kot skupina, da pokažete svojo prijateljskost ali da pomagate kakšni drugi skupini. Na četrtem srečanju se posvetite miru med narodi. Med srečanji delujte tako, da pohvalite koga, ki je naredil kaj dobrega za mir. Na naslednjem srečanju začnite spet z začetka.

V nekaterih krajih so v molitvenih skupinah uporabljali mojo literaturo, ker se ukvarja z mirom z duhovnega gledišča. Preberite odstavek, kontemplirajte o njem v sprejemajoči tišini, nato pa se pogovarjajte o njem. Imejte toliko srečanj, kolikor je potrebno, da pridete skozi sestavke. Vsak kdor razume in čuti duhovne resnice, vsebovane v njej, je duhovno pripravljen za delo za mir.

Potem bi prišla na vrsto *mirovna študijska skupina*. Pridobiti si moramo jasno sliko o tem, kakšna je sedanja situacija na svetu in kaj bo treba storiti, da jo spremenimo v stanje svetovnega miru. Gotovo je, da se morajo vse sedanje vojne nehati. Očitno je, da moramo najti način, da skupaj odložimo orožje. Vzpostaviti moramo mehanizme, da se izognemo fizičnemu nasilju v svetu, v katerem še zmeraj obstaja duševno nasilje.

Potem ko vam svetovni problemi in koraki k njihovi rešitvi postanejo dodobra jasni, ste vi in vaši prijatelji pripravljeni, da postanete *mirovna skupina*. Mirovna skupina lahko postanete postopoma in pri tem ste dejavni v vseh problemih, ki ste se jih naučili razumeti. Mirovne akcije morajo zmeraj imeti obliko življenja na poti miru. Lahko pa privzamejo tudi obliko pisanja pisem: zakonodajalcem o mirovni zakonodaji, ki vas zanima, urednikom o mirovnih temah, prijateljem o tem, kar ste spoznali o miru. Lahko privzame obliko javnih srečanj z govorniki o mirovnih temah, razdeljevanja mirovniške literature, pogovarjanja z ljudmi o miru, mirovnega tedna, mirovnega semnja, mirovnega pohoda, mirovne parade ali mirovnega splavarjenja. Lahko privzame obliko voljenja tistih, ki so zavezani poti miru.

Veliko več moči imate, kadar delate za pravo stvar, kakor kadar delate zoper napačno stvar. In, seveda, če se prava stvar uveljavi, napačna stvar izgine sama od sebe. Delo za mir v bazi je vitalnega pomena. Vsi, ki delajo za mir, pripadajo posebni mirovni skupnosti – bodisi da delamo skupaj ali posamično.

Nekateri od korakov k miru, o katerih sem govorila, ko sem se odpravila na pot, so bili do zdaj že narejeni ali pa so se vsaj

začeli. Lepo poteka obširna izmenjava informacij med posamezniki, imamo izmenjave študentov in kulturne izmenjave. Raziskovanje miroljubnih načinov reševanja konfliktov poteka zdaj na številnih kolidžih, študijske smeri pa nudi tudi naša soseda, Kanada.

Prepričana sem, da je mogoče doseči zunanji mir že v sedanjem času. Zgodovinsko rečeno, kadar so ljudje soočeni z izbiro med uničenjem in spremembo, potem so nagnjeni k izbiri spremembe in to je pravzaprav tudi edina stvar, ki jih lahko pripravi, da jo izberejo. Torej imamo v sedanjem času možnost, da v svetu izberemo drugo smer – ta možnost obstaja!

Mali ljudje vsega sveta, nikoli več se ne smemo čutiti nemočni. Spomnimo se, če nas bo zadosti, ki bomo skupaj postavili svojo zahtevo, potem nam bodo dane celo velike stvari, kakršni sta svetovna razorožitev in svetovni mir. *Zahtevajmo jih skupaj!*

Dvanajsto poglavje

Pot romarke za mir

NEKOČ SO ME VPRAŠALI: "Kaj dela romarka za mir?" Romarka za mir moli in dela za notranji in zunanji mir. Romarka za mir sprejme pot ljubezni kot pot miru in stopiti s poti ljubezni pomeni stopiti s poti romarke za mir. Romarka za mir uboga božje zakone in išče božje vodstvo za svoje življenje tako, da je v sprejemajoči tišini. Romarka za mir se iz oči v oči sooča z življenjem, rešuje njegove probleme in se potaplja pod njegovo gladino, da odkrije njegove resnice in danosti. Romarka za mir ne išče množice materialnih stvari, temveč poenostavitev materialne blagodati, pri čemer ji je najvišji cilj življenje na ravni potreb. Romarka za mir očiščuje tempelj svojega telesa, svoje misli, želje, motive. Romarka za mir se, čimprej je mogoče, odpove samovolji, občutku ločenosti, vseh navezanosti, vseh negativnih čustev.

Torej, po tradiciji hodi romarka z vero brez kakršnekoli vidne podpore. Hodim, dokler mi ne ponudijo strehe nad glavo. Postim se, dokler mi ne dajo hrane. Mora mi biti dana, nikdar ne prosim zanjo. In dana mi je!

Vse mi je dano in jaz dajem naprej. Dajati morate, če hočete prejemati. Naj bo središče vašega bitja dajanje, dajanje, dajanje. Ne morete dati preveč in odkrili boste, da ne morete dati, ne da bi vam bilo dano. Takšno življenje ni pridržano za svetnike, temveč je na voljo malim ljudem, na primer vam in meni – če se potrudimo dajati vsem.

Moje romarsko poslanstvo je delovati kot sel, ki prinaša duhovne resnice. To je naloga, ki jo sprejemam z radostjo in v po-

vračilo si ne želim ničesar, ne pohvale ne slave ne lesketanja srebra in zlata. Jaz se samo radostim, da lahko sledim prišepetavanju višje volje.

Marsikaj imam ponuditi: v glavnem se ukvarjam z božjimi zakoni. Ljudem poklanjam mistični pristop do boga, kraljestvo notranjega miru. Je zastonj, zanj ni treba plačati.

Bil je čas – ko sem dosegla notranji mir – ko sem umrla, popolnoma umrla za sebe. Takrat sem se odpovedala svoji prejšnji identiteti. Nobenega razloga ne vidim, da bi se ukvarjala s svojo preteklostjo, je mrtva in ni je treba obujati. Ne sprašujte me o meni – sprašujte o mojem sporočilu. Ni se treba spominjati sporočitelja, zadosti je, da se spominjate sporočila.

Kdo sem? Saj ni važno, da veste, kdo sem; to je nepomembno. To prsteno oblačilo je oblačilo romarke, ki brez beliča popotuje v imenu miru. Pomembno pa je tisto, česar ne morete videti. Sem človek, ki ga poganja moč vere; kopljem se v luči večne modrosti; pokonci me drži neskončna energija vesolja; to sem v resnici!

Vselej imam občutje spoštovanja in čudenja ob tem, kaj zmore bog – ko me uporablja kot orodje. Verjamem, da je vsak, kdor se popolnoma preda božji volji, uporabljen veličastno – in da bo resnično spoznal nekatere reči – in da bo verjetno razglašen za človeka, zaverovanega v svoj prav. Tako vam pravijo, če ste toliko egocentrični, da mislite, da veste vse – toda nezreli ljudje vas imajo lahko za takega človeka tudi takrat, kadar ste toliko bogocentrični, da resnično veste nekatere reči.

Moja želja je stremeti k popolnosti; biti tako zelo v sozvočju z božjo voljo, kot je le mogoče; živeti po najvišji luči, ki jo imam. Še zmeraj nisem popolna, seveda ne, toda vsak dan rastem. Če bi bila popolna, bi vedela vse in bi lahko naredila vse; bila bi kot bog. Vendar pa sem zmožna narediti vse, k čemur sem poklicana in vem, kar moram vedeti, da opravi svoj del v božanskem načrtu. In doživljam srečo življenja v harmoniji z božjo voljo do mene.

Nobena pohvala, ki sem je deležna, me ne spremeni, saj jo takoj podam naprej bogu. Hodim, ker mi bog daje moč za hojo, živim, ker mi bog daje hrano za življenje, govorim, ker mi bog daje besede. Jaz sem predala svojo voljo božji volji. Vse življenje me je pripravljalo na ta korak. K temu sem bila poklicana. To je moja poklicanost. To je tisto, kar moram delati. Ne bi bila srečna, če bi delala karkoli drugega.

Ko sem šla na romanje, sem zapustila Los Angeles brez centa v žepu, z vero, da mi bo bog priskrbel vse, kar potrebujem. Čeprav nisem nikdar prosila za karkoli, me je bog vso pot oskrboval z vsem. Ne da bi karkoli prosila, sem bila preskrbljena. Verjamem, da bo bog skrbel zame in bog mi priskrbi, kar potrebujem. Čisto nič se ne čutim negotova, ker ne vem, kje bom ponoči spala, kje ali kdaj bom naslednjič jedla. Kadar imate duhovno varnost, nimate več občutka potrebe po materialni varnosti. Nikogar ne poznam, ki bi se počutil bolj varnega od mene – in, seveda, ljudje mislijo, da sem največji revež med reveži. Jaz pa vem, kako je, jaz sem najbogatejša med bogatimi. Imam zdravje, srečo, notranji mir – tega si ne morete kupiti, pa če ste milijarder.

Svoje delo delam z lahkoto in radostjo. Čutim lepoto vsenao-krog in vidim lepoto v vsakem, kogar srečam, zato ker v vsem vidim boga. Prepoznavam svoj del v vzorcu življenja in najdevam harmonijo, ko ga veselo in radostno živim. Prepoznavam svojo enost z vsem človeštvom in svojo enost z bogom. Moja sreča se preliva v ljubezen in dajanje do vsakega in vsega.

Po luč grem naravnost k viru luči, ne h kateremukoli odsevu. Prav tako pa omogočam, da pride k meni več luči, s tem, da živim po najvišji luči, ki jo imam. *Luči, ki prihaja iz vira, ne morete zamenjati za kaj drugega, saj prihaja s celovitim razumevanjem, tako da jo lahko razložite in o njej razpravljate.* To pot priporočam vsakemu, ki je sposoben iti po njej. In veliki blagoslovi čakajo tiste, ki so toliko modri, da hitro prenesejo v prakso najvišjo luč, ki jo prejemaajo.

Tisto, kar sprejemate od zunaj, se da primerjati z znanjem. Vodi k prepričanju, ki pa je le poredkoma zadosti močno, da motivira k dejanjem. Kar je potrjeno od znotraj, potem ko ste od zunaj dobili stik z njim, ali kar neposredno uzrete od znotraj (kar je moja pot), lahko primerjate z modrostjo. To vodi k vedenju, dejanje pa gre skupaj z njim.

Kadar sem z ljudmi, jih ne grajam, jim ne ukazujem, jim ne predložim načrtov. Meni določeno delo je prebuditi božansko naravo, ki je v človeku. To je moj poklic, odpirati vrata resnici in dati ljudem misliti, jih zbuditi iz apatičnega in letargičnega stanja, jih pripraviti, da poiščejo svoj notranji mir, ki biva v njih. Do sem seže moje početje, več ne morem storiti. Drugo prepuščam višji sili.

Vera je verovanje v stvari, ki jih s čutili niste doživeli in ki jih vaš um ne razume, toda ki ste se jih dotaknili na druge načine

in jih sprejeli. Lahko je govoriti o veri; druga stvar pa jo je živeti. Po mojem je *vera* to, da ljudje lahko s svojo lastno svobodno voljo navežemo stik z bogom, *milost* pa je, da bog vselej navezuje stik z ljudmi. Meni je izredno pomembno, da ostajam v trajnem stiku z bogom oziroma božanskim namenom.

Ljudje morajo nadoknadi svojo duhovno osiromašenje s kopičenjem materialnih stvari. Ko pridejo duhovni blagoslovi, so materialne stvari videti brez pomena. Toda duhovni blagoslovi ne pridejo, dokler si jih ne zaželimo in dokler se ne odrečemo želji po materialnih stvareh. Dokler si želimo materialne stvari, ne prejmemo nič drugega in ostajamo duhovno osiromašeni.

Tisti, ki so premagali svojevoljnost in postali orodje za opravljanje božjega dela, lahko opravijo naloge, ki so na videz nemogoče, pa vendar ne doživljajo občutka samopoveličevanja. Zdaj vem, da sem del neskončnega vesolja, nisem ločena od drugih duš ali boga. Moj iluzorni jaz je mrtev; resnični jaz nadzoruje prsteno oblačilo in ga uporablja za božje delo.

Ko sem se odpravila na pot, sem dobivala prve sive lase. Moje prijateljice so mislile, da se mi je zmešalo. Od njih ni bilo niti ene same vzpodbudne besede. Mislile so, da se bom zagotovo pogubila, hodeč sem in tja. Vendar mi tega ni bilo mar. Šla sem naprej in naredila, kar sem morala narediti. Niso vedele, da sem se z notranjim mirom čutila priključeno na vir univerzalne energije, ki je nikoli ne zmanjka. Veliko pritiskov je bilo, naj popustim pri svojih prepričanjih, vendar se nisem dala odvrniti. Ljubeče sem seznanila svoje dobronamerne prijateljice z obstojem dveh poti v življenju, ki sta si na široko vsaksebi, in o svobodni volji, ki je v vsakem od nas, da izbira sam.

Obstaja dobro izhojena pot, ki je čutom prijetna in ki zadovoljuje posvetne želje, vendar ne vodi nikamor. Potem pa je še manj

izhojena pot, ki terja očiščevanje in odpovedi, vendar pa se izteče v nešteti duhovnih blagoslovih.

Iskra dobrote je v vsakomur, pa naj bo še tako globoko zakopana. *To ste pravi vi.* Ko rečem "vi", na kaj v resnici mislim? Ali mislim na prsteno oblačilo, na telo? Ne, to ni pravi vi. Ali mislim na egocentrično naravo? Ne, ta ni pravi vi. Pravi vi je božanska iskra. Nekateri ji pravijo bogocentrična narava, drugi božanska narava ali notranje božje kraljestvo. Hindujci jo poznajo kot nirvano; budisti jo imenujejo prebujena duša; kvekerji jo vidijo kot notranjo luč. Drugje je znana kot Kristus v človeku, Kristusova zavest, up slave, ali duh, ki biva v človeku. Celotni nekateri psihologi imajo ime zanjo, nadzavest. A vse to je ista stvar, oblečena v različne besede. Bistveno je, spominjati se, da biva znotraj vas!

Vseeno je, kakšno ime ji daste, toda vaša zavest se mora dvigniti do točke, s katere gledate vesolje s svojo bogocentrično naravo. Občutje, ki spremlja to doživetje, je občutje popolne enosti z vesoljno celoto. Človek se zlije v evforijo popolne enosti z vsem življenjem: s človeštvom, z vsemi živalmi na zemlji, drevesi in rastlinami, zrakom, vodo in celo samo zemljo. Bogocentrična narava ves čas čaka, da bo v veličastju zavlada vašemu življenju. Imate svobodno voljo, da ji dovolite, da zavlada vašemu življenju ali pa, da ji ne dovolite, da vpliva na vas. Izbira je zmeraj vaša!

Iz vsega, kar preberete, od vseh ljudi, ki jih srečate, vzemite, kar je dobro in pustite ostalo. Za vodstvo in za resnico pa je mnogo boljše iskati vir prek svojega lastnega notranjega učitelja, kakor pa iskati jo pri ljudeh ali v knjigah. Le če vam nekaj v vas reče: "*To je resnica. To je zame,*" potem postane del vašega izkustva. Ko ste prebrali vse knjige in slišali vsa predavanja, morate še zmeraj presoditi, kaj je za vas. Knjige in ljudje vam lahko samo

dajo navdih. Če v vas česa ne prebudijo, potem se ni zgodilo nič pomembnega. Ampak če morate brati knjige, preberite veliko knjig, tako da boste naleteli na toliko nasprotujočih si mnenj, kot je le mogoče. Na ta način boste nazadnje prisiljeni oblikovati svoja lastna mnenja.

Pomislite na vse dobre stvari v svojem življenju. Nikoli ne mislite na svoje težave. Pozabite nase in glejte na to, da boste čim bolj služili v tem svetu, kolikor le morete, potem pa, ko boste svoj nižji jaz izgubili v nečem, kar je večje od vas, boste našli svoj višji jaz: svoj pravi jaz.

To, o čemer govorim, ni lahka stvar, ampak lahko vam zagotovim, da bo vaše duhovno popotovanje vredno cene, ki jo boste plačali. Pred vami je mnogo vzponov in padcev. Napor je takšen kakor pri plezanju, vsak vrh je malo višji od prejšnjega.

Nekateri so me vprašali, če sprejemam "učence". Seveda jih ne. Ni zdravo slediti drugemu človeku. Vsak človek mora najti svojo lastno zrelost. Proces terja svoj čas, doba rasti je pri vsakem posamezniku različna.

Zakaj gledate mene? Glejte svoj jaz. Zakaj poslušate mene? Poslušajte svoj lastni jaz. Zakaj verjamete mojim besedam? Ne verjemite ne vame ne v kateregakoli drugega učitelja, raje zaupajte svojemu notranjemu glasu. *Ta* je vaš vodnik, ta je vaš učitelj. Vaš učitelj je znotraj, ne zunaj. Spoznajte sebe, ne mene!

Hodite z menoj, vendar mi nikar slepo ne sledite. Dobro se držite resnice, ne moje obleke. Moje telo je le zgradba iz prsti; danes je tukaj, jutri ga ne bo več. Če se danes navežete name, kaj boste počeli jutri, ko ne bom več z vami? Navežite se na boga, navežite se na človeštvo, le tedaj mi boste bližje.

Pot iskalca je polna pasti in skušnjav, iskalec mora hoditi po njej sam z bogom. Priporočala bi vam, imejte noge na tleh in misli na vzvišenih višavah, tako da boste privlačili samo dobro.

Glejte na to, da boste dajali in se tako odpirali za sprejemanje; glejte na to, da boste živeli v skladu z lučjo, ki jo imate, da se boste odprli za še več luči; kolikor luči je le mogoče dobite po notranji poti. Če se vam zdi takšno sprejemanje težavno, potem se po navdihu ozrite po čudovitih cvetlicah ali čudoviti pokrajini ali čudovitih besedah. Vendar pa mora biti tisto, s čemer stopite v stik zunaj, potrjeno od znotraj, da bo postalo vaše.

Pomnite, da je človek, ki stori nevredno dejanje, v resnici duševno bolan in da bi morali nanj gledati z ravno tolikšnim sočutjem kakor na človeka, ki ima telesno bolezen. Pomnite, da vas ne more raniti nihče razen vas samih. Če vam kdo stori kaj nizkotnega, je prizadel sebe. Vi v resnici niste prizadeti, razen če ne postanete zagrenjeni ali če se ne razjezite in morda za povračilo storite kaj nizkotnega še sami.

Samo sebe imam za služabnico, ki dela na *vzroku* težav: *naši nezrelosti*. Ampak le majhna manjšina je pripravljena delati na vzrokih. Na vsakega človeka, ki dela na vzrokih, jih je tisoč, ki delajo na simptomih. Blagoslavljam tiste, ki delajo na drugi ravni, na odstranjevanju simptomov, toda jaz prvenstveno delam na notranji ravni za odstranitev vzrokov.

Zato ker večina ljudi ni našla svojega namena in naloge, v sebi doživlja bolečo disharmonijo in tako je večina človeštva na poti v kaos. Večina nas zagreši veliko več z opustitvijo kot s storitvijo: *“Medtem ko gre svet v pogubo, hodimo svojo pot: brez cilja, brez strasti, iz dneva v dan.”*

Pri svojem delu sem izbrala pozitiven pristop. Nikdar ne razmišljam o sebi kot o protestnici proti čemu, temveč kot o *pričevalki* za harmonično življenje. Kdor pričuje *za* nekaj, predstavlja rešitve. Kdor pričuje *proti* čemu, jih ponavadi ne predstavlja –

vrti se okrog tistega, kar je narobe, zateka se k obsojanju in kritiki in včasih celo zmerjanju. Naravno je, da ima negativen pristop škodljive posledice na človeka, ki se ga poslužuje, medtem ko ima pozitiven pristop dobre posledice. Kadar napadate zlo, se zlo mobilizira, čeprav je bilo prej morda šibko in neorganizirano, napad mu torej da tehtnost in moč. Kadar napada ni, temveč namesto tega v situacijo vnesete dobre vplive, potem zlo ne le da oslabi, temveč je tudi tisti, ki ga dela, nagnjen k preobrazbi. Pozitiven pristop navdihuje; negativen pristop vzbuja jezo. Kadar vzbujate jezo v ljudeh, se ravnaajo po svojih temeljnih instinktih, pogostoma nasilno in iracionalno. Kadar navdihujete ljudi, ravnaajo po svojih višjih instinktih, pametno in racionalno. Pa še to, jeza je prehodna, medtem ko ima navdih včasih vpliv za vse življenje.

Obstaja kriterij, s pomočjo katerega lahko presodite, ali je vaše razmišljanje in početje pravšnje za vas. Ta kriterij je: *ali vam je prineslo notranji mir?* Če vam ga ni, potem je z njim nekaj narobe – zato iščite naprej! Če vam je tisto, kar počnete, prineslo notranji mir, ostanite pri tistem, kar mislite, da je prav.

Ko najdete mir v sebi, postanete takšen človek, da lahko živite v miru z drugimi. Notranjega miru ne najdemo z ostajanjem na površini življenja ali tako, da poskušamo s kakršnimikoli sredstvi zbežati pred življenjem. Notranji mir najdemo, ko se soočimo z življenjem iz oči v oči, ko rešujemo njegove probleme, ko se potopimo pod njegovo površje, kolikor se le da, da odkrijemo njegove resnice in danosti. Notranji mir pride s strogim izpolnjevanjem dobro znanih zakonov človeškega vedenja, na primer zakona, da sredstvo določa cilj: da lahko samo dobra sredstva privedejo k dobremu cilju. Notranji mir pride z odpovedjo samovolji, navezanosti, negativnim mislim in čustvom. Notranji mir pride z delom za dobro vseh. Vsi smo celice v telesu človeštva – vsi mi,

po vsem svetu. Vsakdo od nas ima kaj prispevati in sam ve, kaj lahko prispeva, toda nihče ne more najti notranjega miru, razen z delom, ne na egocentričen način, temveč za vso človeško družino.

Dodatki

DODATEK I:

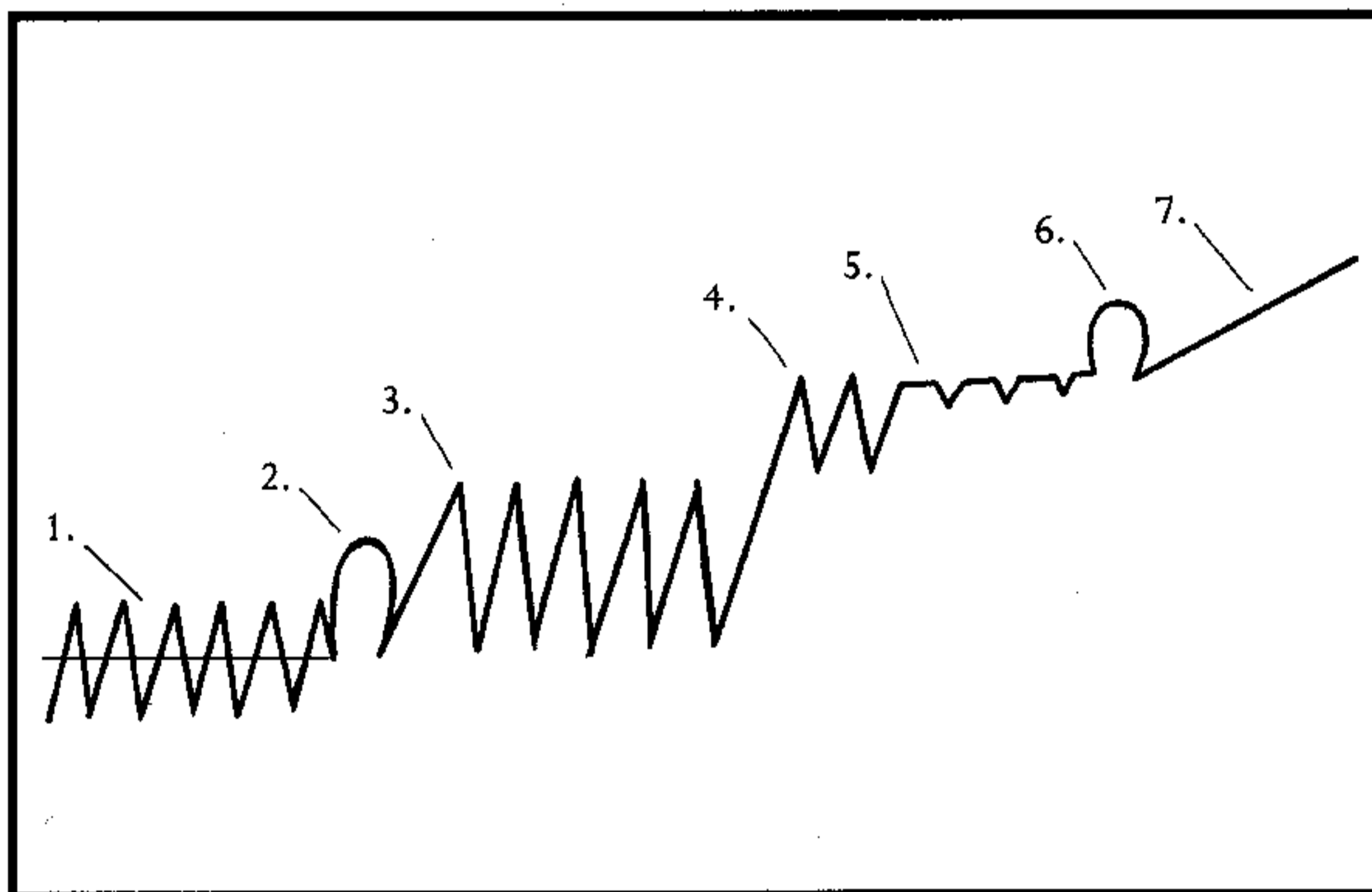
Zgoščen povzetek življenja Peace Pilgrim

- 190?: Rojena na vzhodu ZDA.
- 1938: Prve priprave. "Živeti za to, da daješ, ne za to, da do-
bivaš."
- 1953: 1. januar: Privzame ime *Peace Pilgrim*. Začne prvo ro-
manje prek celine iz Pasadene v Kaliforniji.
17. december: Konča prvo romanje pred zgradbo
Združenih narodov v New Yorku.
- 1954: Petinštiridesetdnevni post.
- 1955: Odpravi se na drugo romanje iz San Francisca v Kali-
forniji. Prehodi vsaj 100 milj v vsaki državi, obišče vsa
glavna mesta. Prav tako hodi v Mehiki in Kanadi.
- 1957: Prehodi 1000 milj v Kanadi – po 100 milj v vsaki od ka-
nadskih provinc.
- 1964: Dopolni 25.000 milj prehojenih za mir v Washingtonu,
D.C. Neha šteti milje, vendar še naprej hodi po romar-
skih poteh križem kražem po deželi.
- 1969: Odpravi se na peto romanje.
- 1973: Odpravi se na šesto romanje.
- 1976: Prvikrat obišče Aljasko in Havaje.
- 1979: Junij: Vzgojni in inspirativni pohod po Aljaski.
- 1980: Avgust: Izobraževalno in inspirativno potovanje po Ha-
vajih.
- 1981: 7. julij: prehod v "svobodnejše življenje" v bližini Knoxa
v Indiani na sedmem pohodu poprek čez celino.

DODATEK II:

Diagram duhovne rasti Peace Pilgrim

1. Čustveni vzponi in padci znotraj egocentrične narave
2. Prvi holmec, s katerega ni vrnitve: popolna pripravljenost, brez pridržkov, dati svoje življenje za služenje višji volji
3. Spopad med bogocentrično naravo in egocentrično naravo
4. Prvo vrhunsko doživetje: preblisk notranjega miru
5. Vse daljši in daljši platoji notranjega miru
6. Popoln notranji mir
7. Nadaljevanje rasti na vzpenjajoči se stezi

DODATEK III:

Vprašanja in odgovori iz korespondence

Peace Pilgrim je menila, da sodi v njeno delo tudi odgovarjanje tisočem ljudem, ki so ji v mnogih letih pisali. Svojo pošto je pobirala po poštah po vsej deželi – pošiljala ji jo je prijateljica iz mesteca Cologne v New Jerseyu. Jedrnato in premišljeno je odgovarjala na vprašanja, komentirala dogajanja, govorila o svojih potovanjih in popotnih načrtih. Njena pisma so se skoraj zmeraj začinjala s: “Pozdravi iz Južne Dakote! (ali Iowe ali New Orleansa...)”

V: Kako naj se človek čuti bližjega bogu?

O: bog je ljubezen in vselej kadar si ljubeč, izražaš boga. Bog je resnica in vselej kadar iščeš resnico, iščeš boga. Bog je lepota in vselej kadar se dotakneš lepote cvetlice ali sončnega zahoda, se dotikaš boga. Bog je inteligenca, ki ustvarja vse in ohranja vse in vse povezuje med sabo in vsemu daje življenje. Ja, bog je esenca vsega – zato ste v bogu in bog je v vas – ne morete biti nikjer, kjer ni boga. Vse preveva božji zakon – fizični zakon in duhovni zakon. Če se mu ne pokoravate, se boste čutili nesrečne: čutite se ločene od boga. Če se mu pokoravate, boste čutili harmonijo: čutite se bližjega bogu. Ko živite v harmoniji z božanskim zakonom, se čutite bližje bogu in imate več ljubezni do boga.

V: Kaj je bistvo uspešnih medčloveških razmerij?

O: Ljubiti ljudi, videti dobro v njih, vedeti, da je vsakdo pomemben in da ima vsakdo svojo nalogo v božanskem načrtu, ki jo mora opraviti.

V: Ali se da duhovno rast dovršiti hitro ali zahteva čas?

O: Duhovna rast je proces, enako kot telesna rast ali duševna rast. Petleten otrok ne pričakuje, da bo ob naslednjem rojstnem dnevu tako

velik kakor njegovi starši; prvček ne pričakuje, da se bo ob koncu polletja vpisal na visoko šolo; proučevalec resnice naj ne pričakuje, da bo prek noči dosegel notranji mir. Pri meni je to trajalo petnajst let. Duhovno odraščanje je nadvse zanimiv in prijeten proces. Nobene želje ne bi smelo biti, da bi ga pospešili ali upočasnili. Doživljajte ga, delajte korake k notranjemu miru in dovolite, da se razkriva.

V: Kako najde človek notranji mir?

O: Da bi našli notranji mir ali srečo, morate iti skozi duhovno odraščanje, morate zapustiti egocentrično življenje in vstopiti v bogocentrično življenje – v življenje, v katerem vidite sebe kot del celote in delate za dobro celote.

V: Rekli ste, da je popolna ljubezen ključ do sreče. Zdi se mi, da je Buda dejal, da je to stvar nadzorovanja uma – “da bi bil dobrega zdravja, da bi prinesel resnično srečo svoji družini, da bi prinesel mir vsem, mora človek najprej disciplinirati in nadzorovati svoj um. Če človek zmore nadzorovati svoj um, lahko najde pot k razsvetljenju in po naravni poti bosta prišla k njemu vsa modrost in vrlina.”

O: Popolna ljubezen je voljnost dajati brez misli na prejemanje česar koli v povračilo. Ko boste dosegli to duhovno stanje, boste imeli popoln nadzor nad svojim umom – tako kot tudi nad telesom in svojimi čustvi.

V: Rekli ste, da ste poklicani. Ali so vsi ljudje poklicani?

O: Da, vsi ljudje imajo svojo poklicanost, ki se jim razkrije skozi prebuditev njihove bogocentrične narave.

V: Ali smo tukaj zato, da služimo človeštvu in da se obenem naučimo, kar se moramo naučiti?

O: Da, in služiti moramo v skladu s svojo poklicanostjo. Naučiti se moramo tudi živeti v harmoniji z božanskim zakonom – ampak to je del našega učenja. Ko živite harmonično in odprto, duhovno rastete.

V: Kakšen je cilj in namen človeštva?

O: Naš cilj in namen je privedi svoje življenje v harmonijo z božjo voljo.

V: *Kaj je bog?*

O: Vse, kar presega skupno zmožnost razumevanja vseh nas, zmečemo skupaj – in eno od imen, ki jih damo vsemu temu skupaj, je bog. Torej je bog ustvarjalna sila, moč, ki ohranja, ki vzpodbuja nenehno spreminjanje, celotna inteligenca, ki vlada vesolju s fizikalnimi in duhovnimi zakoni, resnico, ljubeznijo, dobroto, srčnostjo, lepoto, vseprisotna, vseprevevajoča esenca ali duh, ki veže skupaj vse v vesolju in daje življenje vsemu v vesolju.

V: *Zakaj so ljudje nesrečni?*

O: Ljudje so nesrečni zato, ker niso v harmoniji z božjo voljo.

V: *Ali je temelj problemov v napačnem pojmovanju samega sebe?*

O: Problemi nastopijo, kadar naše življenje ni v harmoniji z božanskim namenom – pridejo zato, da nas potiskajo k harmoniji.

V: *Kaj je po vašem mnenju poglavitni svetovni problem?*

O: Poglavitni svetovni problem je nezrelost. Odločili smo se, da bomo živeli le z drobcenim delom svojega dejanskega potenciala. V svoji nezrelosti smo požrešni: nekateri nagrabiijo več kot jim gre, tako da drugi stradajo. V svoji nezrelosti nas je strah: oborožujemo se drug proti drugemu in to vodi v vojno. Če delamo na svetovnih problemih, potem ponavadi delamo na nivoju simptomov. Jaz sem se odločila, da bom delala predvsem na nivoju odstranjevanja vzroka.

V: *Ali je cilj samospoznanja spoznati boga?*

O: Če resnično spoznate sebe, boste vedeli, da ste božji otrok in zavedali se boste boga.

V: *Kaj je mistika?*

O: Kdor izbere mistični pristop, prejema neposredne zaznave od znotraj. To je vir, iz katerega je nasploh prišla vsa resnica.

V: Kako dobi človek odgovore od znotraj, od svoje duše?

O: Kadar rečete "duša", imate v mislih božansko naravo, medtem ko bi nekateri pomislili na egocentrično naravo, nekateri pa na oboje. Vaša božanska narava – božja kapljica – se lahko prebudi, ko se resnice dotaknete od zunaj, in da potrditev tej resnici. Resnica pa lahko pride neposredno od znotraj. Vzemite si čas za navdih in si napolnite življenje s stvarmi, ki vas navdihujejo, da prebudite svojo božansko naravo.

V: Kje ste se naučili meditacije?

O: Nisem se učila meditacije. Samo hodila sem, dovzetna in tiha, sredi lepot narave – in v praksi udeleževala čudovite uvide, ki so prihajali.

V: Ali bi iskalcu predlagali meditacijske ali dihalne vaje?

O: Predlagam čas zase ali čas za biti sam z bogom, ko v dovzetni tišini hodite sredi lepot božje narave. Iz naravnih lepot boste prejeli navdih, iz tihe dovzetnosti boste dobili meditacijo, od hoje ne boste imeli le telesnih vaj, temveč tudi dihanje – vse v enem samem očarljivem doživetju.

V: Ali človek lahko prebudi božansko naravo z meditacijo?

O: Če res meditirate, je vašemu telesu tako udobno, da se ga ne zavedate. Vaša čustva so vedro mirna. Um miruje – čaka, vendar ne nečakano. Zdaj ste dovzetni in tihi in lahko se dogodi božansko sprejemanje prek vaše božanske narave. Zelo pomembno je, da prejete uvide udeležate v praksi.

V: Kaj je kundalini?

O: Prebuditev kundalinija je prvotno lahko pomenila prebuditev božanske narave – toda poznam nekatere, ki besedo uporabljajo za priključitev na vir univerzalne energije.

V: Kaj pomeni prebuditi kundalini?

O: Tisti, ki jim gre za forsiranje duhovne rasti, razmišljajo o prebujanju kundalini. Kdor ima zdravo pamet, živi duhovno življenje in čaka

na duhovni razvoj.

V: Kako bi opisali intuicijo?

O: Prava intuicija je duhovno sprejemanje skozi božansko naravo – vem pa, da se tudi o duševnem sprejemanju včasih govori kot o intuiciji.

V: Ali ljubite človeštvo ali ljudi?

O: V božjih očeh smo vsi enako vredni in z vsemi nenehno stopam v stik v mislih, besedah in dejanjih – z ljubeznijo in najboljšimi željami – z molitvami in blagoslovi. To pomeni ljubiti človeštvo. Toda, ljudje so celice v telesu človeštva in s tem, ko opravljam svoj del božanskega načrta, prihajam v stik z nekaterimi celicami. Kadar se njihova življenja dotaknejo mojega, sem jim zmeraj pripravljena služiti in jim včasih tudi lahko služim. Kadar sem s kom ali si s kom dopisujem, osredinim svojo ljubezen in svoje dobre želje na tisto posamezno celico, ki se je dotikam, in jo potem z molitvami in blagoslovi pustim v božjih rokah. To pomeni ljubiti ljudi. Nekateri ljubijo človeštvo, ne da bi ljubili ljudi; nekateri ljubijo ljudi, ne da bi ljubili človeštvo. Jaz ljubim oboje.

V: Kaj je dobro in kaj je zlo?

O: Na preprosti ravni je dobro tisto, kar pomaga ljudem. Na višji ravni je dobro tisto, kar je v harmoniji z božanskim namenom; zlo je tisto, kar ni v harmoniji z božanskim namenom.

V: Velikokrat si govorim, da je dobro močnejše od zla, ljubezen močnejša od sovraštva, da mora dobro zmagati, toda ali bo res zmagalo na tem svetu?

O: Ja, dobro bo zmagalo na svetu. Tema, ki jo vidimo v današnjem svetu, je zaradi razpadanja stvari, ki niso dobre. Samo stvari, ki so dobre, so trajne. Ja, na svetu bo zmagala ljubezen. Tisti, ki so polni sovraštva, so obupno nesrečni in obupno – čeravno nezavedno – iščejo boljšo pot. Samo tisti, ki so polni ljubezni, so vedri in mirni.

V: Kako naj človek pretrga slabe navade v mislih in dejanjih?

O: Slabe navade v mislih in dejanjih upadajo z napredovanjem du-

hovne rasti. Delajte na zamenjavi negativnih misli s pozitivnimi mislimi. Če gre za negativno misel o kakšnem človeku, poudarite kakšno dobro stvar pri njem. Če gre za negativno misel o razmerah na svetu, poudarite najboljše, kar bi se v takšnih razmerah lahko zgodilo. Lahko se namenoma odpoveste slabemu dejanju – in energijo uporabite za dobro dejanje.

V: Ali ste pripravljeni odpustiti ljudem, ki delajo slabe stvari, celo preden jih obžalujejo.

O: Sploh mi ni treba odpuščati ljudem, saj v srcu ne nosim sovraštva. Če storijo kaj hudega, čutim sočutje do njih, saj vem, da so prizadeli sebe. Upam, da bodo obžalovali, saj hočem, da ozdravijo.

V: Ali imate kakšne misli, kako izboljšati zdravstvo?

O: Potrebni so in postopoma se že manifestirajo zdravstveni domovi, ki poudarjajo pridobivanje in ohranjanje dobrega zdravja na ta način, da pridemo in ostanemo v harmoniji s fizikalnimi in duhovnimi zakoni. To je zdravljenje prihodnosti. Mislim, da smo bili preveč nagnjeni k temu, da smo kar pustili ljudi, da zbolijo, nato pa smo gledali, kako bi jim pomagali. Prepričana sem, da mora biti poudarek na tem, da ohranimo ljudi zdrave, zato razmišljam o raziskovanju zdravja. Predolgo smo blažili simptome – lotimo se že enkrat odstranjevanja vzroka.

V: Ali je cilj duhovne narave osvoboditi se telesa ali fizične narave, zato da bi jasno videli resnico?

O: Duhovna narava jasno vidi resnico. Če ji dovolite, da vlada vašemu življenju, boste jasno videli resnico. Lahko bi dejali, da vas duhovna narava poskuša osvoboditi egocentrične narave, da boste postali bitje, ki živi v harmoniji z božanskim namenom.

V: Če izhajamo iz predpostavke, da ima vsakdo duhovno naravo, zakaj se je potem zaveda tako malo ljudi? Ali so kaznovani zaradi slabih dejanj v nekem prejšnjem življenju ali so samo nerazsvetljeni v tem življenju.

O: Zato ker imajo svobodno voljo. Samega sebe kaznujejo z napačno izbiro. Ves čas se jim ponuja razsvetljenje, vendar ga nočejo sprejeti.

Zato jih učijo problemi, ki se jim zastavljajo, ker nočejo prostovoljno pravilno izbrati.

V: Zakaj je ta svet včasih tako zmeden?

O: Ljudje ne poslušajo božanskega zakona, zato jih problemi potiskajo k harmoniji. Ko bi vi vedeli, kako kratko je zemeljsko življenje v primerjavi s celoto, potem bi vas težave zemeljskega življenja motile manj, kakor vas zdaj motijo težave enega samega dne.

V: Kdaj pride razsvetljenje?

O: Čas, ko se v zavesti zadosti dvignete, da gledate skozi oči bogocentrične narave, pogostoma imenujemo doživetje razsvetljenja.

V: Ali bog govori skozi vas?

O: V nekem smislu govori bog skozi vsakogar, čigar življenju vlada.

V: Ali ste kdaj doživeli božansko razodetje? In če, zakaj ste bili izbrani kot oseba, kateri je bog mogel razodeti svoje duhovno znanje?

O: Imela sem zelo močno notranjo motivacijo, oziroma klic, naj se odpravim na romanje in šla sem navkljub nasvetom vseh mojih prijateljic. Izbrala sem se, da bom sprejemnica duhovne resnice, ko sem svojo voljo predala božji volji. To lahko storite tudi vi. Vsi imamo isti potencial, bog se razodene vsem, ki iščejo, bog govori vsem, ki hočejo poslušati. Ko predate svojo voljo božji volji, vstopite v zelo živahno življenje – in zelo čudovito življenje.

V: Ali je egocentrična narava iluzija?

O: Egocentrična narava je minljiva, tako kot je minljivo telo – toda od nas je odvisno, kako kmalu bo nehala vladati našemu življenju.

V: Ali obstaja zakon samoodgovornosti?

O: Odgovorni ste za svoja dejanja, odzive ali nedejavnost, kadar je potrebno dejanje. Pravega življenja niste dolžni le človeštvu, temveč tudi samemu sebi.

V: Kakšna je vaša utopija? Ali bo sploh kdaj možna utopija v našem zemeljskem življenju?

O: Zunanja utopija bo prišla, ko se bomo naučili deliti z drugimi in ne ubijati drug drugega. Notranja utopija bo prišla, ko bomo vsi našli notranji mir. Veliko nas bo moralo najti mnogo več notranjega miru, preden bo možna zunanja utopija. Zunanjo se da predvideti – notranja pa bo vzela veliko več časa.

V: Ali obstaja bog, ki me bo vselej presegal?

O: Mislite o bogu kot o božanskem oceanu in o sebi kot o kapljici s svobodno voljo. Lahko se odločite, da boste ločeni od oceana – vendar ne boste srečni. Lahko se odločite, da boste del oceana in v takšnem primeru se boste odrekli svoji svobodni volji, vendar pa boste čudovito srečni v udejstvovanju v harmoniji z božjo voljo. Tedaj boste nase gledali kot na del boga in kot na zelo močno eno z bogom.

V: Kaj je duhovno življenje?

O: Tisto, česar se ne da zaznati s petimi čutili. Duhovne stvari trajajo, telesne stvari pa ne.

V: Kaj je resnica?

O: Resnica je tisto, kar je v harmoniji z božjim zakonom. Resnica je bog in bog je resnica. Moja osebna molitev je, naj postanem instrument, skozi katerega bo govorila samo resnica.

V: Kam naj se obrnem, da bom našel duhovno resnico?

O: V končni instanci boste našli duhovno resnico skozi svojo lastno višjo naravo. Vaša višja narava je kapljica v božjem oceanu – in ima dostop do oceana. Včasih se vaša višja narava prebudi zaradi navdiha ob čudovitem okolju ali čudoviti glasbi, ki vam prinaša uvide resnice. Včasih vidite resnico zapisano ali slišite resnico povedano in vaša višja narava jo potrdi. Ali pa neposredno zrete resnico od znotraj skozi prebuditev višje narave, kar je moja pot. Vsi navdahnjeni spisi so prišli iz notranjega vira in tudi vi lahko sprejemate iz tega vira. Bodite tiho in spoznajte.

V: Ali je vselej boleče, ko človek postaja lepši?

O: V vaši duhovni rasti bo bolečina, dokler ne boste hoteli delati po božji volji in vas ne bo nič več treba potiskati vanjo. Kadar niste v harmoniji z božjo voljo, pridejo problemi. Njihov namen je, potisniti vas v harmonijo. Če bi rade volje delali po božji volji, bi se izognili problemom.

V: Ali bom kdaj prišla do stanja, v katerem čutiš mir, brez potrebe, da moraš kaj postati?

O: Ko boste našli notranji mir, ne boste več imeli občutka potrebe, da kaj postanete – zadovoljni boste, da ste, in to vključuje poslušanje svojega božanskega vodstva. Vseeno pa še naprej rastete – vendar harmonično.

V: Tako sem osamljena. Kaj naj storim?

O: Nikdar niste resnično sami. Bog je zmeraj z vami. Obrnite se k bogu za najboljšo možno družbo. Obrnite se h knjigam in glasbi za navdih. Obrnite se k telefonu in izrecite besede vzpodbude bolniku ali pa obiščite osamljenega človeka. V dajanju sprejemamo in naša osamljenost se porazgubi.

V: Kaj delate, da ste tako zdravi in srečni?

O: Tako zdrava in srečna sem zato, ker sem vselej obrnjena k bogu. To pomeni, da ubogam božje duhovne zakone: živim zato, da služim, ne mislim negativnih misli itd. To pomeni, da ubogam božje fizične zakone: ne delam stvari, za katere vem, da so slabe za zdravje, in delam stvari, za katere vem, da so dobre za zdravje. Poplačana sem z dobrim zdravjem in srečnim umskim stanjem.

V: Kako naj navadna gospodinja in mati najde tisto, kar se zdi, da imate vi?

O: Kdor je v družinskem vzorcu, in takih je večina ljudi, najde notranji mir na enak način, na kakršnega sem ga našla jaz. Ubogajte božje zakone, ki so enaki za vse; ne samo fizikalne zakone, temveč duhovne zakone, ki vladajo človekovemu vedenju. Začnite tako, da živite

vse dobre stvari, v katere verjamete, kakor sem storila jaz. Poiščite in prilagodite se svojemu mestu v božanskem načrtu, ki je edinstven za vsako človeško dušo. Lahko poskusite iskati v sprejemajoči tišini, kakor sem storila jaz. Biti v družinskem vzorcu ni nobena prepreka za duhovno rast in v nekaterih pogledih je celo prednost. Rastemo skozi reševanje problemov in bivanje v družinskem vzorcu nudi obilo problemov, ob katerih lahko rastemo. Ko ljudje vstopijo v družinski vzorec, je to ponavadi njihov prvi izstop iz osredotočenosti nase v osredotočenost na družino. Čista ljubezen pomeni biti voljan dajati brez misli, da morate kaj dobiti v povračilo, in družinski vzorec nudi prvo doživetje čiste ljubezni: materinske in očetovske ljubezni do njunega otroka.

V: Zakaj ste vegetarijanka in kako ste lahko prepričani, da ste dosledni?

O: Kar se tiče mojega vegetarijanstva, naredim, kolikor morem. Nikoli nisem česa, kar sem imela za pravilno, opustila zato, ker ga nisem mogla izvršiti v popolnosti. Mislim, da ni prav, da bi koga drugega prosila, naj zame opravi kakšno "grdo delo". Jaz ne bi mogla ubiti živali in ne bi mogla prositi koga drugega, naj jo ubije namesto mene, zato ne jem mesa živali.

V: Moj mož mora na operacijo, vendar odlaša. Kaj naj naredim?

O: Če mora vaš mož na operacijo, potem je pomembno to, da gre nanjo s čim manj zaskrbljenosti. Poznala sem neko gospo, ki je imela podobno težavo. Pogovorila se je z možem in uspelo ji je, da ga je prepričala, da bog terja od nas, da zase storimo vse, kar moremo. Zato sta si izbrala takšne prehranjevalne in življenjske navade, za kakršne sta menila, da bodo za njiju najboljše. Naredila sta načrt, da bosta v času rehabilitacije odpotovala v čudovit in miren kraj, potem pa sta naredila še načrt za lepo potovanje. Komaj je čakal, da bo operacija za njim, da se bo spet počutil zadosti dobro, da bo lahko užival v rečeh, ki sta jih načrtovala. Zadeva se je izkazala za lažjo, kot je prej kazalo, čas rehabilitacije je postal čas počitnic, potovanje pa drugi medeni mesec.

V: Z drugimi nekadilci vred sem bila hvaležna, ko ste zaprosili

ljudi, naj na vaših srečanjih ne kadijo, vendar sem se spraševala, če ste bili s tem prijazni do kadilcev?

O: Naloga romarja za mir je zbuditi ljudi iz apatije in jih pripraviti, da mislijo, in včasih se zdi, da prihaja v nasprotje z ljubečim odnosom do ljudi. Vendar, če bi videla majhnega otroka, ki se hoče dotakniti razbeljenega štedilnika, bi mu, če bi mogla, to prav gotovo preprečila – in bi s tem naredila nekaj ljubečega, čeprav bi otroku ne bilo všeč in bi morda celo zakričal. Zadnjič mi je pisala neka ženska in mi povedala, da potem, ko nisem hotela sedeti zraven nje, zato ker je kadila, ure dolgo ni zaspala in je premišljevala o tem – in naslednjega dne je nehala kaditi.

V: Moj mož kadi, jaz pa ne prenašam cigaretne dima. Povejte mi, kaj naj storim?

O: Očitno ste alergični na tobačni dim in zato ne smete biti nikdar v prostoru, kjer kdo kadi. Nekateri vrste dima, na primer dim od gorečega lesa, niso strupene. Tobačni dim pa je strupen in prav gotovo nikomur ne dene dobro. Seveda bi bilo dobro zanj in za vas, če bi nehali kaditi, vendar če tega noče narediti, potem naj ne kadi v sobi, v kateri ste vi. Mogoče bi lahko kadil zunaj ali pa v kakšnem koncu hiše, ki bi ga imel samo zase ali pa v kakšnem prostoru zunaj hiše? Škoda pa se je jeziti zaradi tega. Najbolje je porabiti energijo, da se najde rešitev.

V: Kako človek preobrazi željo, na primer po kajenju ali pijači, namesto da bi jo potlačil?

O: Kadar gre za takšne reči, kakršni sta kajenje ali alkohol, bi ju jaz pustila kar naenkrat, kakor sem pred dolgim časom pustila kavo, ko sem se ji kar na hitro odrekla. Vendar imajo nekateri raje nadomestke. Ravno kar sem spoznala neko gospo, ki s čajem, ki ga skuha iz mete, nadomešča kavo. Poznam neko drugo gospo, ki je s sadnimi sokovi nadomestila koktajle, in pravi, da njeni prijatelji tega niti opazili niso. Poznam nekega moža, ki si je v žep, kjer je prej imel cigarete, dajal zavojček rozin in oreščkov. To se da narediti.

V: Ali naj se obračamo navzven ali navzgor?

O: Zmeraj bi se morali obračati navzgor po luč – medtem ko se obračamo navzven v ljubezni do tistih, ki so potrebni naše pomoči. Da, ko človek hodi po duhovni poti, se ozira navzgor po vodstvu in obračava ven v dajanju. Zato nam tovariši niso le tisti, ki so bolj razviti od nas, od katerih se učimo, temveč tudi manj razviti, ki prihajajo po pomoč.

V: *Zakaj obstaja bog?*

O: Bog je življenjska sila, brez katere bi veselje ne obstajalo. Bog se izraža skozi fizično in duhovno veselje.

V: *Kakšno je človekovo razmerje do boga?*

O: Z bogom lahko vzpostavite razmerje tako, da svoje življenje spravite v harmonijo z božjimi zakoni, ki so enaki za vse. In s tem, da poiščete in prilagodite svoj del v božanskem načrtu, ki je edinstven za vsako človeško dušo.

V: *Kdo je Jezus?*

O: Jezus je bil velik duhovni učitelj, ki je hodil po zemlji. Njegovo življenje je vodil v človeku bivajoči Kristus. Učil je, da lahko on vodi tudi naše življenje.

V: *Kaj poveste ljudem, ki vas vprašajo, če ste kristjanka?*

O: Nisem in nikdar nisem bila v nobeni verski skupnosti. Sem globoko religiozen človek, ki je izbral notranjo pot k religioznemu življenju, ne poti učenosti ali poti zgodnje vzgoje. Nikoli ne bom rekla, da je to edina pot. Je pa, vsekakor, odlična pot. In ljudje lahko svobodno izbirajo in se razvijajo na svoj način.

V: *Ali verjamete, da je Jezus Kristus odrešenik človeštva oziroma ali verjamete, da ni bil drugačen od drugih, temveč da je bil le bolj duhovno razvit?*

O: Jezus je bil zelo razvito bitje, daleč pred svojim časom. Kristus je božanska narava, ki lahko vlada vašemu življenju, kakor je vladala njegovemu. V človeku bivajoči Kristus je "odrešenik človeštva". Le tedaj, ko bo vodil vaše življenje, boste srečni.

V: *Ali verjamete v drugi prihod Jezusa Kristusa?*

O: Vsi, ki verjamejo v kontinuiteto življenja (in nekateri, ki ne verjamejo vanjo), verjamejo, da bi se Jezus lahko vrnil. Jaz verjamem, da bi morali dovoliti v človeku bivajočemu Kristusu oziroma božanski naravi, da vodi naše življenje.

V: *Kaj je imel Jezus v mislih, ko je učil o kraljestvu, ki "ni od tega sveta"?*

O: Učil je o božjem kraljestvu v človeku, o bogocentrični naravi, o božanski naravi – o v človeku bivajočem Kristusu.

V: *Kaj je najbolj nujna stvar v življenju?*

O: Jezus je rekel: "Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo navrženo." To je res. Vsi blagoslovi daleč presegajo vse, kar se da opisati z besedami. Zdravje, sreča, notranji mir in zavedanje božje navzočnosti, ki je vselej z vami. Popolnoma ustaljeno stanje brez hlastanja. Iz vašega življenja izgine ves strah. Ne morete čutiti strahu, kajti kadar veste, da je bog prav tu, potem ste seveda z bogom.

V: *Če ste duhovno odrasli, kako to, da niste slavni?*

O: Večina ljudi, ki so dosegli notranji mir, ni slavni.

V: *Ali ste avatar, božanska inkarnacija?*

O: Sem Romarka Za Mir, notranji mir in zunanji mir. Hodim v molitvi za mir. Skušam navdihniti druge, da bi tudi oni molili in delali za mir. Z veseljem sem "služabnica"; človek, ki se spet in spet vrača, da pomaga ljudem k bolj duhovnemu življenju.

V: *Ali je pojem Mesije nezrel? Ali je bil Jezus Mesija? Ali ste vi Mesija?*

O: Ja, pojem Mesije je nezrel. Nezreli ljudje se ozirajo po Mesiji, namesto da bi se ozrli po Kristusu v sebi. Jezus je bil velik duhovni učitelj. Jaz učim, kako živeti po božjih zakonih. V vsakem bitju je božanska narava, ki so ji ljudje dajali najrazličnejša imena. Po zadost-

nem številu življenj zavlada bitju. Takšno bitje izstopa iz množice. Kar nekaj takšnih je bilo. Pomembno je, da vam lahko vlada.

V: Zakaj si je človek izmislil dogmo?

O: Ni nujno, da je dogma izmišljena; porodi se iz nevednosti in strahu in nezrelosti. Včasih jo brezvestneži uporabljajo v odnosu do nezrelih ljudi. Ljudje verjamejo v dogmo, zato ker so vzgajani, da verjamejo vanjo.

V: Zakaj ljudje verjamejo v dogmatično religijo?

O: Nezreli ljudje verjamejo v nezrelo religijo, ker bi jih bilo strah, če ne bi verjeli vanjo. Ko toliko dozori, da vedo, da je nezrela, potem se ponavadi oddaljijo od nje.

V: Kako bi opisali dogmo?

O: Vzemite jedro duhovne resnice iz katerekoli vere in kar ostane, je dogma.

V: Kakšen pa je pogovor z bogom?

O: Pogovor z bogom je globoko notranje vedenje, da je bog v vas in okrog vas. Bog "govori" s še zmeraj drobnim in tihim glasom v vas.

V: Ali sta znanost in religija nezdružljiva?

O: Lahko bi rekli, da znanost deluje pragmatično, religija pa po božanskem vodstvu. Če sta tehtni, prideta obe do enakih sklepov, vendar znanost potrebuje precej več časa.

V: Prosim, opišite duhovno evolucijo.

O: Duhovna evolucija se dogodi, ko zaživite v harmoniji z božanskim namenom: poslušni ste božanskim zakonom, ki so enaki za vse, in opravljate svoje edinstveno delo v božanskem načrtu.

V: Ateisti pravijo, da se na noben način ne da dokazati, da bog je. Ali lahko vi dokažete, da bog je?

O: V resnici ateistov sploh ni, saj je tudi v takšnem človeku božan-

ska narava, ki se, ko se prebudi, čuti blizu bogu. So ljudje, ki si pravijo ateisti. Za nekatere od njih sem definirala boga *intelektualno* kot ustvarjalno silo, ohranjujočo moč, motivacijo k spremembi, celostno inteligenco, resnico; *čustveno* kot ljubezen, dobroto, lepoto; *duhovno* kot vseprisotno, vseprevevajočo esenco ali duh, ki veže skupaj vse v vesolju in daje življenje vsemu v vesolju.

V: Ali je lahko stvarjenje vesolja kakšno veličastno naključje?

O: Vesolje je stvaritev inteligence, ki si je ne moremo niti predstavljati – in imamo čudovito priložnost, da se v njej učimo in rastemo.

V: Kakšna je narava vesolja?

O: Narava vesolja je razvijanje k izboljševanju oziroma izpopolnjevanju.

V: Kdaj je bilo ustvarjeno fizično vesolje in kdaj bo uničeno?

O: Ne poznamo natančnega časa začetka vesolja, čeprav si prizadevamo, da bi ga ugotovili. Seveda ne poznamo niti časa konca in o tem je manj razglabljanj. Vse kar v resnici lahko rečemo, je: začelo se je, ko ga je bilo nujno ustvariti, končalo se bo, ko ne bo več potrebno. Zdaj je zelo močno potrebno in ena od učnih ur, ki se jih moramo naučiti, je, živeti v sedanosti, namesto da skušamo živeti v preteklosti ali prihodnosti. Seveda, ena od učnih ur, ki se jih moramo naučiti, je, da smo v resnici duhovna bitja, dejansko je to naša najpomembnejša lekcija. Lahko rečete, da je to naš cilj in cilj evolucije. Vendar je naš neposredni cilj privedi svoje življenje v harmonijo z božanskim zakonom in opraviti delo, ki smo ga prišli opraviti.

V: Ali verjamate, da obstajajo nebesa in pekel?

O: Nebesa in pekel so stanja bitja. Nebesa so biti v harmoniji z božjo voljo; pekel je biti v neharmoniji z božjo voljo. Lahko ste v tem ali onem stanju na obeh straneh življenja. Ni nobenega trajnega pekla.

V: Ali imamo doživetja pred zemeljskim življenjem in po zemeljskem življenju?

O: Obstaja gledišče, ki prepozna doživljanje zemeljskega življenja na tak način, kakor prepoznavate doživljanje vsakega od svojih dni – z dnevi, ki so pred vami in dnevi, ki so za vami. Enako kot veste, da tisto, kar ste storili včeraj, lahko vpliva na jutri, tako gledišče, o katerem govorim, prepozna, da prejšnje doživetje vpliva na sedanje zemeljsko življenje in da bo sedanje zemeljsko življenje vplivalo na prihodnje doživljanje. Za ljudi s takšnim glediščem je svet urejen in pravičen in deluje po zakonu. Kadar so vladajoči zakoni upoštevani, potem obstaja harmonija, kadar niso upoštevani, obstaja razprtija. Tega ne morejo uvideti tisti, katerih obzorje se ne razteza onstran zemeljskega življenja. Njim se mora zdeti zemeljsko življenje izredno nepravično in resnično izredno neurejeno.

V: *Zakaj se ljudje bojijo smrti?*

O: Malone vsak strah je strah pred smrtjo. Ljudje se bojijo smrti, ker jim je tisto, kar se zgodi ob smrti, neznano. Jaz pa sem doživela začetek procesa, imenovanega smrt – neke noči v snežnem viharju, ko sem skoraj zmrznila – in me je ni strah. Doživetje začetka spremembe, imenovane smrt, skozi katero sem šla tisto noč, je bilo čudovito. Z veseljem pričakujem spremembo, imenovano smrt, kot zadnjo veliko pustolovščino in radostim se s svojimi ljubljenimi, kadar opravijo veličasten prehod v svobodnejše življenje. Strah pred čemerkoli premagamo s tem, da se seznanimo s stvarjo, ki se je bojimo.

V: *Če je človeka strah smrti, ali to pomeni, da ima o sebi slabo predstavo?*

O: Strah pred smrtjo ponavadi pomeni, da se identificiramo s telesom namesto z duhom in to je slaba predstava o sebi.

V: *Ali mislite, da duša lahko zapusti telo pred vnaprej določenim časom?*

O: Res je, da vesolje deluje po natančnih zakonih. Res je, da nekateri pridejo v zemeljsko življenje le za kratek čas. Nekateri pridejo samo za toliko, da se dopolnijo nekatere stvari. Nekateri pridejo, da ostanejo toliko časa, dokler zdrži telo. Pridete lahko zato, da se naučite nekaterih

učnih ur, poplačate dolgove, da služite ali pa zaradi kombinacije teh stvari. Pri vsem tem imate svobodno voljo. Če lepo skrbite za svoje telo, ostanete dlje, kot če ga zlorabljate. Misli in čustva tudi igrajo svojo vlogo. Vidite torej, da so stvari samo pogojno vnaprej odrejene – več časa boste ostali, če...

V: Če je duhovna narava nesmrtna, kaj počne po smrti telesa? Ali je duhovna narava vselej dobra v vsakem telesu?

O: Če je bila egocentrična narava popolnoma nadvladana, potem gre vaša duhovna narava – vaš pravi jaz – v duhovno kraljestvo namesto v duševno kraljestvo. Ne bo ji treba več živeti zemeljskih življenj in učila se bo drugih lekcij. Duhovna narava je vselej dobra in vselej skladna z božjo voljo. Egocentrična narava pa je včasih pasivna, včasih dobra, včasih v neharmoniji.

V: Kaj je karma?

O: Karma je zakon vzroka in posledice – “kakor seješ, tako boš žel” – gledano v razponu mnogih življenj. Tisti, ki dobijo čir kot rezultat sovraštva do kakšnega človeka, si dokazujejo (če imajo oči, da vidijo), da zakon karme deluje.

V: Nekatero težavo se zdijo podedovane ali kronične. Ali so te stvari karmične?

O: Vsaka težava, ki vas zadane v življenju, ima neki namen. Skozi reševanje težav se učite in rastete. Pred vas se ne postavi nobena težava, ki je s pravilnim odnosom ne bi mogli rešiti. Če se pred vas postavi velik problem, je to znamenje, da imate veliko notranjo moč, da rešite velik problem. Nekateri problemi, ki ste jih prinesli s seboj, so karmični – podvrženi zakonu vzroka in posledice. Lahko bi se reklo, da ste jih prišli rešiti. Pomembno je, da jih rešite. To je vsaj eden od razlogov, zakaj ste prišli. Nekatero probleme v zemeljskem življenju povzročijo napačne prehranjevalne navade ali napačno mišljenje in čustvovanje. Povzroči jih lahko uživanje “smetiščne hrane” ali mišljenje “smetiščnih misli”, na primer sovražnih misli. Medtem ko so nagnenja k nekaterim težavam lahko podedovana, se spomnite, da ste sami izbrali razmere

svojega rojstva. Vsakomur želim popolno ozdravljenje – ne s potlačevanjem simptomov z zdravili, temveč z odstranitvijo vzroka. Upam, da boste dobili navdih, da se boste spravili na hrano za odlično zdravje. Upam, da boste dobili navdih, da boste poiskali in odstranili vse negativne misli in čustva. Upam, da boste dobili navdih, da boste svoje življenje napolnili s čudovitimi stvarmi – z lepoto narave, s povzdigujočo glasbo, s čudovitimi besedami in smiselnimi dejavnostmi. Izogibajte se vsega, kar vas vleče navzdol in držite se vseh stvari, ki vas dvigajo!

V: Kakšen je najboljši način, da se “odplača” slaba karma?

O: Najboljši način, da se znebite vse slabe karme, je, da se začnete ukvarjati s služenjem, kakorkoli morete in znate. Ko boste dali zadosti, boste spoznali boga in našli notranji mir – saj sprejemamo v dajanju.

V: Ali se lahko spomnim prejšnjih življenj?

O: Prav res se lahko spomnite nekaterih doživetij iz minulih življenj, ko se naučite lekcij, ki ste se jih prišli sem naučit. Pred tem je bolje, da o teh stvareh ne veste nič – manj verjetno je, da boste rešili problem, če že poznate odgovor. V neki stari hvalnici je rečeno: “Ne prosim, da bi videl oddaljene reči, zadosti mi je en korak.” To je nadvse modro.

V: Ali lahko moja božanska narava nadzoruje mojo jezo in bes?

O: Vaša božanska narava lahko nadzoruje vaše telo, vaš um in vaša čustva. Vaša egocentrična narava pa ne, čeprav jih do določene mere lahko obvladuje. Energije jeze ne bi smeli potlačiti, saj bi to povzročilo notranje rane, niti izraziti, saj bi to povzročilo težave v vaši okolici. Morali bi jo preobraziti tako, da jo uporabite za nalogo, ki jo je treba opraviti, ali za kakšno blagodejno obliko telesnih vaj. Če boste spoznali, da je oseba, ki naredi kaj neprijaznega, v določeni meri duševno bolna, se bo jeza spremenila v sočutje.

V: Kako naj človek izboljša svoje samozaupanje?

O: Vaše zaupanje vase bo zraslo, ko boste spoznali, kdo ste. Ste božji otrok in zmožni ste delovati na tak način.

V: Zakaj se v naši premožni deželi toliko ljudi pritožuje zaradi denarnih težav?

O: Mnogi ljudje, ki pravijo, da imajo finančne težave, mislijo s tem, da hočejo imeti več, kot potrebujejo. Tako lahko mi je bilo spraviti svoje življenje na nivo potreb: čutila sem pač, da ne morem prejemati več, kot potrebujem, medtem ko imajo drugi na svetu manj, kot potrebujejo. Ko se ozrem okrog sebe, vidim, da pri večini dolgov ne gre za plačevanje življenjskih potrebščin, temveč za plačevanje stvari, ki jih ljudje ne potrebujejo. Zakaj hočejo imeti ljudje stvari, ki jih ne potrebujejo? Včasih zato, da bi se vdajali užitkom – ko ne bodo nikdar našli tistega, kar iščejo, razen skozi samodisciplino. Včasih, da bi zadovoljili ego z delanjem vtisa na druge – ko ne bodo nikdar našli tistega, kar iščejo, dokler ni ego podrejen in ne prevlada višja narava. Oja, nekateri poskušajo nadomestiti pomanjkanje duhovne varnosti z materialno varnostjo – in tega se ne da narediti. Finančne težave pridejo, da nas poučijo, da se ne smemo osredotočati na materialne stvari, temveč na duhovne stvari. Prepričana sem, da veste, kakšen čudovit namen imajo problemi v življenju, kako nas prihajajo učiti in kako jih lahko z božjo pomočjo zmeraj rešimo.

V: Kakšen naj bo naš odnos do materialnih stvari?

O: Koliko svobodnejši bi bili, ko bi mogli spraviti materialne stvari na svoje mesto in jih uporabljati, ne da bi bili navezani nanje. Potem se ne bi obremenjevali s stvarmi, ki jih ne potrebujemo. Ko bi se le mogli zavesti, da smo vsi celice v istem telesu človeštva – potem bi mislili, da imamo za vse zadosti, ne preveč za nekatere in premalo za druge.

V: Kako pa je s prerokbami o uničenju?

O: Spomnite se, kolikšno moč imajo misli in mislite le na najboljše, kar se lahko zgodi. Premišlujte samo o dobrih stvareh, ki hočete, da se zgodijo. Spomnite se, da z mislijo ustvarjate svoje notranje razmere in pomagajte ustvarjati razmere okrog sebe. Vsi skupaj pomagamo pri sprejetju velike odločitve. Spomnite se tudi, da je tema najgostejša tik pred zoro.

V: *Kaj naj naredim za vnuka, ki prihaja na svet, prepoln nasilja?*

O: Zakaj raje ne mislite, da se vaš vnuk rojeva v svet, prepoln boga? Božji zakon se nenehno udejanja, saj je vse, kar ni v harmoniji, v odhajanju. Tema, ki jo vidimo, je razkroj stvari, ki niso v harmoniji. "Bog ni mrtev in ne spi... slabi bodo pali, pravični zmagovali... in mir na zemlji ljudem dobre volje". Kako more kdorkoli dvomiti, da bo bog nazadnje prevladal? Od nas je odvisno le to, kako kmalu.

V: *Kakšne so vaše rešitve za naslednje probleme?*

Energetska kriza:

O: Imeti bi morali intenzivne raziskave vseh oblik čiste energije – sončne energije, energije vetra, vodne energije, vključno z energijo valov. Na nekaterih krajih je na voljo geotermalna energija. Nekaj časa sem živela na nekem ranču, ki se je s sončnimi celicami in dvema vetrnicama sam oskrboval z energijo.

Terorizem:

O: Teroristi so ekstremno nezreli, običajno napačno vzgojeni ljudje, ki so prepričani, da se da zlo premagati s še več zla. Potrebujejo program zdravljenja, ki jim bo pomagal do rehabilitacije.

Organizirani kriminal:

O: Organizirani kriminal je simptom nezrele družbe, v kateri se uspeh meri z denarjem in predmeti. Tisti, ki so povezani z njim, potrebujejo program zdravljenja za svojo rehabilitacijo.

Mladostniške tolpe in spopadi med njimi:

O: Mladostniške tolpe bi lahko preprečili, če bi imeli zadosti prostora, da bi se otroci igrali v dobrem okolju in imeli smiselno organizirane dejavnosti za mlade.

Izostajanje z dela:

O: Veliko izostajanja z dela je zato, ker delajo ljudje v službah, za katere se ne čutijo poklicane. Ljudje bi morali poiskati delo, ki ga imajo najraje, namesto tistega, ki je najbolje plačano.

Zavist:

O: Nezreli ljudje so zavistni, zato ker ne vedo, da so ravno tako pomembni kot kdorkoli drug in da imajo ravno tolikšen potencial in svojo nalogo v božanskem načrtu.

Sovraštvo in rasizem:

O: Sovraštvo lahko premagate z ljubeznijo. Sovraštvo prizadene tistega, ki sovraži, ne tistega, ki je osovražen. Rasizem prizadene tistega, ki ga izvaja. Diskriminirani imajo na izbiro: lahko so prizadeti zaradi napačne reakcije zagrenjenosti ali jeze, ali pa se dvignejo nad situacijo in se duhovno okrepijo.

Frustracija:

O: Egocentrična narava se čuti frustrirano, kadar ne more uveljaviti svojega. Višja narava je potrpežljiva, saj ve, da se dajo s pravilnim odnosom rešiti vsi problemi.

Trpljenje:

O: Vesolje je urejeno in trpljenje, ki nas zadane, ima v našem življenju neki namen – skuša nas nekaj naučiti. Iskati bi morali njegov nauk.

V: Ali ste liberalni ali konzervativni?

O: Sem konzervativna v hotenju ohraniti dobre stvari – in sem liberalna v hotenju spremeniti stvari, ki jih je treba spremeniti.

V: Kakšna je vaša politična in družbena filozofija?

O: Naš politični in družbeni red je treba spraviti v harmonijo z božanskim namenom.

V: Kaj mislite o kapitalizmu?

O: Če mislite s kapitalizmom naš sedanji gospodarski sistem, ki je pripeljal do nezaposlenosti in proizvodnje za metanje v smeti, je to seveda treba izboljšati. Potrebno je več decentralizacije. Če bi tisti, ki delajo v industriji, imeli industrijo v svoji lasti, bi se lahko izognili mar-

sikakšnemu trenju. Kapitalizem ponavadi pomeni tekmovalnost – delo za prihodnost pa je sodelovanje.

V: Ali mislite, da je demokracija prava oblika vladanja?

O: Če je demokracija nadzor, ki ga izvaja ljudstvo, kakor naj bi bilo, potem je to prava oblika vladavine. Jaz verjamem v popolno demokracijo – individualno, politično, družbeno, ekonomsko. Če bi to v resnici imeli, česar zdaj nimamo, potem bi bila v harmoniji z božanskim namenom.

V: Kaj so levičarji in kaj so desničarji?

O: Tiste, ki hočejo vsiliti družbene spremembe hitreje, kakor gre po naravni poti, pogostoma nazivajo “levičarji”. Tiste, ki hočejo ohraniti stvari, kakor so, ali zavrteti kazalce nazaj, pogostoma nazivajo “desničarji”. Na splošno pa imajo eno skupno stvar: oboji verjamejo v napačno filozofijo, da “cilj posvečuje sredstva.” To je filozofija vojne. Jaz verjamem, da bodo sredstva, ki jih uporabljate, določila cilj, ki ga boste dosegli. To je filozofija miru in filozofija vsake resnične religije. Vaša božanska narava živi po filozofiji miru.

V: Ali verjamete, da bi komunizem lahko zavladal svetu in izbrisal religijo?

O: Seveda bo religija ostala, saj predstavlja globoko notranje hrepenenje po boljšem življenju vseh ljudi. Komunizem na svojem višku predstavlja skupno življenje – delitev z drugimi. V obliki, v kakršni se prakticira v nekaterih manjših družbenih skupnostih, ni sovražen religiji. V resnici ni bil še nikdar prakticiran v kakšni večji družbi in prva velika družba, ki ga je izrazila kot svoj ideal, se je obrnila proti državni religiji, ker je čutila, da so jo uporabljali za zatiranje ljudi. Tedaj je postala diktatura. Stvari, ki so neharmonične v njihovi deželi in v naši deželi in v vseh drugih deželah, so v procesu razkrajanja – v sebi nosijo kali svojega uničenja. Pravi komunizem bi svet lahko naučil kaj o ekonomski demokraciji.

V: Ali mislite, da bi komunisti lahko uničili svet s tem, da bi začeli

jedrsko vojno?

O: Ne in mislim, da nobena dežela v resnici noče začeti jedrske vojne. Vendar bi se to lahko zgodilo po naključju, dokler imamo vsenaokrog vsa ta jedrska orožja.

V: *Ali se je pametno naučiti kakšne samoobrambne veščine, na primer karateja, za svojo obrambo?*

O: Moje orožje je ljubezen in jaz ne bi nikoli pomislila, da bi se učila katerekoli druge obrambne tehnike. Nezreli in boječi ljudje se učijo karateja in drugih obrambnih tehnik.

V: *Ali vam "pasivno" pomeni miroljubno? Ali vam "agresivno" pomeni bojvito?*

O: Lahko bi rekli, da pasiven človek ne uporablja nasilja zaradi šibkosti, miroljuben človek pa ne uporablja nasilja iz principa. Agresiven človek bi morda raje živel v harmoniji, vendar pa njegova dejanja vodijo v spopade.

V: *Moški zagrešijo 88% vseh zločinov in se bojujejo v vseh vojnah. Seveda je nekaj izjem, toda ali mislite, da so na splošno vzeto ženske bolj zrele in da bolj spoštujejo zakone kot moški? Ali so bolj duhovno razvite?*

O: Moške učijo, da morajo biti žilavi in da je znamenje slabosti, če živiš po zakonu ljubezni. Velja, da je povsem v redu, če po zakonu ljubezni živijo ženske; dejansko se od njih to pogostoma pričakuje. Moški imajo ravno toliko duhovnega potenciala kot ženske, toda zaradi svojih bolj agresivnih pristopov velikokrat ne dosežejo tolikšne duhovne rasti. V naši deželi se moški vojskujejo zato, ker je takšna navada, toda v nekaterih deželah se vojskujejo tudi ženske.

V: *Kako naj starši kaznujejo otroke, kadar naredijo kaj napačnega?*

O: Najbolj učinkovit je sistem nagrajevanja; kazen bi bila odrekanje nagrade.

V: *Kaj je nemoralnost?*

O: Kadar ljudje govorijo o nemoralni, včasih mislijo na tisto, kar ni

v harmoniji z ustaljenimi navadami. Ampak resnična nemorala je tisto, kar ni v harmoniji z božanskim namenom.

V: Ali je um "nepopisan list", na katerega se izpisujejo doživetja?

O: Um je orodje, ki ga lahko uporablja ali egocentrična narava ali božanska narava. Ja, seveda, tisto, kar je bilo doživljeno, vpliva nanj.

V: Kakšna je tvoja razlaga sanj?

O: Večina sanj predstavlja ali sprehajanja po duševnem kraljestvu ali utvare, ki jih proizvajajo telesni ali mentalni ali čustveni stresni in bi jih morali pri priči pozabiti. Sem in tja pa so vizije, ki jih ne boste mogli pozabiti.

V: Ali se preživljate s svojim delom?

O: Preživljam se z delom na nenavaden način. Z mislimi in besedami in dejanji dajem, kar morem, tistim, s katerih življenji pridem v stik, in človeštvu. V povračilo sprejemam tisto, kar so ljudje pripravljene dati, vendar ne prosim. Blagoslovljeni so po svojem dajanju in jaz sem blagoslovljena po svojem dajanju.

V: Zakaj ste nezaposleni?

O: Ali sem nezaposlena? Delam 16 ur na dan, sedem dni na teden. Hočete reči, da ne služim denarja. Ni mi treba služiti denarja. Vse, kar potrebujem, mi je dano. V svoji življenjski dobi bi to lahko delala na drug način. Lahko bi zakonito živela na račun davkoplačevalcev (socialno in pokojninsko zavarovanje), če bi hotela, toda ti dajejo zelo neradi. Veliko raje živim od tistega, kar je dano prostovoljno. Ljudje bodo blagoslovljeni po dajanju. Rada imam svoje delo. Imam delo, ki ga moram opraviti. Za govore, kakršne imam, prejemajo nekateri ljudje velike honorarje; jaz jih ne sprejemam. Odgovarjam na mnoga pisma in po pošti dam veliko nasvetov. Mnogi ljudje prejemajo za svetovanje lepo plačilo. Jaz zanj ne sprejemam denarja. Zdaj začnem voditi izobraževalna in inspirativna potovanja, ki so umik v samoto. Na ljudi imajo dober učinek. Spominjam se, kako je bilo, ko smo šli na Aljasko. Udeleženci so se vrnili navdihnjeni in povzdignjeni in videti je bilo, da prav

vsak od njih razmišlja, da bi začel delati za kakšen dober namen ali iti po kakšni poti služenja. Mislim, da se nekateri od ljudi s potovanja po Aljaski zdaj dejansko trudijo, da bi pomagali ljudem.

V: Zakaj ne sprejemate denarja?

O: Zato ker govorim o duhovni resnici in duhovne resnice se ne bi smelo nikdar prodajati – kdor jo prodaja, samega sebe duhovno rani. Sprejemam denar, ki pride s pošto (nenaprošen), vendar ga ne uporabljam zase; porabim ga za tiskanje in poštnino. Kdor hoče kupiti duhovno resnico, jo hoče dobiti, preden je pripravljen zanjo. V tem čudovito dobro urejenem vesolju jim bo dana, ko bodo pripravljeni.

V: Katera teorija stoji za "nekupovanjem duhovne resnice"?

O: Teorija, ki stoji za nekupovanjem duhovne resnice, je: kdor jo ima, je ne prodaja, kdor jo prodaja, je torej nima. To so "biseri, ki so neprecenljivi". Brž ko ste pripravljeni za duhovno resnico, vam bo dana. Po drugi plati pa, kakor dajete, tako se vam daje. Toda plačati ni isto kot dati darilo. In ni vam treba dati tistemu, od kogar prejimate, saj smo vsi celice v istem telesu človeštva.

V: Ali se nikoli ne počutite osamljeni, malodušni, utrujeni?

O: Ne, nikoli nisem ne osamljena ne malodušna ne utrujena. Kadar živite v nenehnem stiku z bogom, ne morete biti osamljeni. Ko dojemate delovanje božjega čudovitega načrta in veste, da vsa dobra prizadevanja obrodijo dober sadl, ne morete postati malodušni. Ko najdete notranji mir, ste v stiku z virom univerzalne energije in ne morete biti utrujeni.

V: Kje ste se naučili reči, o katerih govorite? Očitno ste našli nekaj, kar nas večina še išče in nimate pravice prikrivati vira svojih informacij.

O: Nikdar nisem prikrivala vira svojih informacij. Po luč grem naravnost k viru luči – ne h kateremu njenih odsevov. Obenem tudi omogočam, da prihaja k meni še več luči, s tem ko živim po najvišji luči, ki jo imam. Luči, ki prihaja iz vira, ne morete zamenjati, saj prihaja s popolnim razumevanjem, tako da jo lahko razložite in razpravljate o njej.

V: Koliko ste stari?

O: Na moji romarski poti me je veliko ljudi spraševalo po moji starosti. Povedala sem jim, da ne poznam svoje starosti in da si je ne nameravam izmišljevati. Vem za datum svojega rojstva. Ostaja ob robovih mojega spomina, vendar ga ne bom obelodanila. Čemu bi to služilo? Mnogi so tudi ugibali o mojem starem imenu. Najbolj zanimivo je bilo ugibanje, da sem Amelia Earhart. Zelo sem hvaležna, da mi zdaj starost ne hodi več v misli. Dokler sem štela rojstne dneve in razmišljala o tem, da se staram, sem se starala. Starost je umsko stanje in jaz se imam za človeka brez starosti. In ta nasvet dajem tudi drugim. Postarajte se toliko, kolikor hočete, potem pa nehajte ustvarjati starost.

Nikdar tudi ne povem svojega nebesnega znamenja. Mar res mislite, da se bom dala potiskati naokrog kakšnemu planetu? Sveta nebesa, vaša božanska narava je zmeraj svobodna – samo vaša egocentrična narava ni svobodna. Dvoje razlogov imam, da ne povem svojega znamenja. Eden je ta, da bi si kakšen podjeten astrolog lahko izmislil horoskop zame in to bi bila huda potrata časa. In če bi bil moj rojstni dan znan, bi me zasipavali z voščilnicami za rojstni dan, kakor me zdaj zasipajo z božičnimi čestitkami in spet bi si morala vsako leto vzeti dva tedna, da bi odgovorila nanje.

V: Kakšno je vaše pravo ime in v kakšnih razmerah ste odraščali?

O: Nimam drugega imena razen Peace Pilgrim. Nimam doma, samo poštni naslov: Cologne, New Jersey. O moji mladosti pa bom rekla le tole: prihajam iz revne družine, imam skromno izobrazbo, nobenih posebnih talentov; pravzaprav sem imela vodeno življenje.

V: Ali ste imeli kaj otrok?

O: Nisem bila poklicana v družinski vzorec. Večina ljudi je in sicer preko tistega, čemur pravimo zaljubljenost, in potem delujejo kot družinska skupnost. Nisem bila poklicana k temu. Je nekaj ljudi, ki niso poklicani v družinski vzorec. Nekatero samske ženske so takšne, da bi lahko rekli, da sovražijo moške, toda jaz jih ne in jih nikoli nisem. Zmeraj sem se lepo razumela z moškimi.

V: Kako to, da imate toliko energije?

O: Potem ko najdete notranji mir, imate neskončno energijo – čim več dajete, tem več sprejemate. Potem ko najdete tisto, k čemer ste poklicani, delate z lahkoto in radostjo. Nikoli se ne utrudite.

V: Ali vam generacijska vrzel ne preprečuje navezovanja stikov s študenti?

O: Mislim, da gre bolj za vrednostno kakor za generacijsko vrzel. Študentje se upirajo lažnim vrednotam družbe, to je vojni, predsodkom, materializmu in hinavščini. Ker teh lažnih vrednot prav gotovo ne odobravam, nimam prav nobenih težav pri navezovanju stikov s študenti.

V: Ali verjamete v astrologijo?

O: V kolikor se astrologijo da razlagati, nam pove nekaj o življenju, ki mu vlada egocentrična narava. Tisti, ki se ravnajo po njej, se tako močno zatopijo v egocentrično naravo, da je ne presežejo.

V: Ali lahko intelektualno kaj naredim, kadar sem soočen s kakšnim problemom?

O: Če ste soočeni z zdravstvenim problemom, se vprašajte: “Ali sem slabo ravnal s telesom?” Če ste soočeni z denarnim problemom, se vprašajte: “Ali sem živel v okviru svojih finančnih možnosti?” Če ste soočeni z duševnim problemom, se vprašajte: “Ali sem bil tako ljubeč, kakor hoče bog?” Kar delate v sedanosti, določa vašo prihodnost, zato uporabljajte sedanost za ustvarjanje čudovite prihodnosti.

V: Hudo me mučijo moje napačne reakcije na tisto, kar rečejo ali naredijo drugi.

O: Če bi res razumeli vse, potem bi se vse vaše neprimerne reakcije spremenile v sočutje. Tisti, ki vzbuja neprimerne reakcije v vas, so prišli iz harmonije in so še posebej potrebni ljubezni. Ja, nadvse pomembno je, da ste ljubeči. Soočite se z vsako situacijo z ljubeznijo, pa jo boste sposobni obvladati. Če mi kdo naredi najnižkotnejšo stvar, čutim do tistega človeka najgloblje sočutje in molim zanj – ne ranim sebe z napačno reakcijo zagrenjenosti ali jeze.

V: Ali je samodisciplina res kaj vredna?

O: Morda se vam pot k notranjemu miru ne zdi lahka, ko stopate po njej, ampak ko jo prehodite, se ozrete in pomislite: "Le kako sem si mogla tako zlahka zaslužiti ta veliki blagoslov notranjega miru?"

V: Kaj naj naredi človek, ki ima bulimijo in je napačno hrano?

O: Če človek to že ve in hoče kaj narediti, potem lahko začne tako, da bo imel na razpolago samo dobro, polnovredno hrano. Naredite hrano za čimbolj obrobno stvar v svojem življenju na ta način, da si ga napolnite z drugimi smiselnimi rečmi, tako da boste komaj imeli čas razmišljati o hrani.

V: Kako bi se dalo dramsko uprizoriti mir?

O: Mislím, da bi bil en način dramske uprizoritve lahko s pomočjo potujočega gledališča. Dolgo časa sem razmišljala, da bi morali umetnost uporabiti za stvar miru. Predavanje posluša le omejeno število ljudi. Več ljudi bo prebralo ali delno prebralo preprost in zanimiv pamflet, če jim ga daste v roke. Mnogi bodo prisluhnili ljudem miru, če jim uspe svoje mirovno sporočilo spraviti na radio ali televizijo. Vendar pa si bo vsakdo ogledal gledališko igro ali pa lutkovno predstavo, če bo prišla k njim.

V: Ali smo odgovorni za svoje misli in občutja? Ali je ta odgovornost bistveno drugačna od odgovornosti za svoje vedênje?

O: Povedano duhovno, trpite zaradi svojih negativnih misli in občutij tako kot trpite zaradi napačnega vedenja. Najbolj pa trpite, če to veste in ničesar ne naredite. Ja, odgovorni ste za vse troje.

V: Kaj naj človeku pomeni upokojitev?

O: Upokojitev ne bi smela pomeniti prenehanja aktivnosti, temveč spremembo aktivnosti z bolj popolno predanostjo svojega življenja služanju. Zatorej bi morala biti najlepši čas vašega življenja: čas ko ste najbolj srečno in smiselno zaposleni.

V: Kaj naj naredim, kadar se mi življenje zdi prazno?

O: Če se ti življenje zdi prazno, imaš najčudovitejšo priložnost. Večina življenj je že tako vsaj delno napolnjenih s stvarmi, ki niso tako dobre. Če se ti zdi življenje prazno, imaš čudovito priložnost, da ga napolniš samo z dobrimi stvarmi.

V: *Kaj naj naredim, kadar se čutim prevaranega?*

O: Vprašajte se, ali je tisto, kar se od vas zahteva, nesmiselno ali ne. Če ni, potem boste s služenjem dosegli duhovno rast; če je, potem se morate naučiti ljubeče reči "ne".

V: *Kaj premaga strah?*

O: Dejala bi, da boste strah premagali z religioznim odnosom. Če imate ljubeč odnos do ljudi, potem se jih ne boste bali: "*Popolna ljubezen prežene strah.*" Poslušen odnos do boga vas bo privedel do konstantnega zavedanja božje prisotnosti in potem strah izgine. Ko veste, da samo nosite telo, ki je uničljivo – da ste resničnost, ki ga vodi in ki se je ne da uničiti – kako naj vas bo potem strah?

V: *Kako naj premagam majhne strahove, na primer strah pred temo, kadar sem sama zunaj?*

O: Jaz vselej mislim, da je tema prijazna. Tema ustvari spokojno stanje, v katerem lahko spimo. Predlagala bi vam, opazujte, kako se stemni: opazujte lepoto sončnega zahoda in poiščite prvo zvezdo. Seznanite se s temo – strah je namreč ponavadi strah pred neznanim.

V: *Psihiatri pravijo, da vsi ljudje doživljajo strah, vendar pa vi pravite, da se ne bojite ničesar, niti smrti ne. Kaj ste naredili, da ste tako popolnoma neustrašni? Ali imate več nadzora nad svojim umom kot večina ljudi?*

O: V prvih letih življenja doživimo toliko strahu, kolikor smo se ga na ta ali oni način naučili. Um, pa tudi telo in čustva, lahko primerno nadzoruje le božanska narava, ne pa egocentrična narava. Če resnično ljubite ljudi, se jih ne bojite. Če živite v harmoniji z božansko voljo, strah izgine. Če se poistovetite s tistim v sebi, kar je nesmrtno, se ne bojite smrti. Če se bojite, se bojite zato, ker vašemu življenju še zmeraj

vlada egocentrična narava. Z velikim duševnim trdom ste se zmožni izuriti, da ne pokažete strahu – toda le tedaj, ko vam bo vladala božanska narava, ne boste čutili nobenega strahu.

V: Kaj naj naredim, da bo imelo moje življenje več smisla?

O: Petnajst let pred začetkom svojega romanja sem se čutila popolnoma voljno – brez kakršnihkoli zadržkov – predati svoje življenje in začela sem živeti, da bi dajala, namesto da bi dobivala. Vsako jutro sem mislila na boga in na stvari, ki bi jih lahko tistega dne naredila, da bi služila božjim otrokom. Opazovala sem vsako situacijo, v kateri sem se znašla, da bi videla, ali lahko storim kaj takega, s čemer bi komu pomagala. Vsak dan sem storila toliko dobrih stvari, kolikor sem mogla – in nisem pozabila na pomen dobre besede in veselega nasmeha. Molila sem za stvari, ki so se zdele prevelike zame – in prava molitev vas motivira za pravo dejanje. Moje življenje je vzcvetelo. Poizkusite.

V: Kako naj začnem resnično živeti?

O: Jaz sem začela resnično živeti, ko sem v vsaki situaciji gledala, kako bi v njej lahko pomagala. Spoznala sem, da pomoči ne smem vsiljevati, temveč biti le voljna pomagati. Velikokrat sem lahko komu priskočila na pomoč – ali se ljubeče nasmehnila ali izrekla vzpodbudno besedo. Spoznala sem, da v življenju dobivamo stvari, ki so kaj vredne, z dajanjem.

V: Kako naj človek izboljša svoje življenje?

O: Ozrite se vase po odgovorih. Vaša božanska narava – vaša notranja luč – pozna vse odgovore. Porabite svoje življenje za to, da spravite svoje življenje v harmonijo z božanskim zakonom. Delajte na premagovanju zla z dobrim, laži z resnico, sovraštva z ljubeznijo. Prizadevajte si urediti dober slog življenja. Bodisi da ste v družinskem vzorcu ali ne, pomembne so te reči: (1) preživljanje z delom, ki je družbi v korist; (2) dobre življenske navade, vključno s počitkom in rekreacijo in dobre prehranjevalne navade, predvsem pa dobre miselne navade – ne mislite negativnih misli; (3) stvari, ki vas v življenju navdihujejo, stvari, ki vas bodo povzdignile: berite čudovite besede, poslušajte čudovito glasbo,

doživljajte lepote narave; (4) služite, kolikor le morete, pomagajte drugim, kolikor le morete – kajti v tem svetu vam je dano, kolikor dajete.

V: Kaj bo zaleglo izboljšanje mojega življenja, ko pa toliko ljudi ni v harmoniji?

O: Človeštvo se lahko izboljšuje le z izboljševanjem ljudi. Ko izboljšate svoje življenje, lahko daste navdih drugim okrog vas, da si zaželiyo izboljšati svoje življenje. Pomnite, da je peščica ljudi, ki je v harmoniji z božjo voljo, mnogo močnejša od neharmonične množice.

V: Kaj lahko majhen človek, kakršen sem jaz, naredi za mir?

O: Milijonom, ki živijo v današnjem svetu, želim povedati, da lahko mali ljudje naredijo veliko vrednih stvari, tako individualno kot kolektivno. Ko sem posvetila svoje življenje, da bi pomagala ljudem, kolikor je le mogoče, mi je nekdo zelo sarkastično rekel: “Kaj pa mislite, da lahko naredite?” In odgovorila sem mu: “Vem, da sem majhna in da lahko naredim samo majhne stvari, ampak saj je toliko majhnih stvari, ki jih je treba narediti.” In nikoli nisem imela težav, ko je bilo treba najti majhne stvari, ki jih je bilo vredno in ki jih je bilo treba narediti. Ko sem se odpravila na romanje, sem prosila za zelo velike stvari in nekdo mi je takrat rekel: “Saj to je tako, kakor da hočeš mesec sklatiti z neba.” Pa sem mu odgovorila: “Če nas bo zadosti malih ljudi skupaj zahtevalo, potem nam bodo dane celo zelo zelo velike stvari.”

Lahko vam rečem tole: živite sedanost. Naredite stvari, ki veste, da morajo biti narejene. Vsak dan naredite toliko dobrega, kolikor morete. Prihodnost se bo razgrinjala pred vami.

DODATEK IV:

Pesnitve, molitve in pesmi

Večino navedenih pesmi je Peace Pilgrim napisala na začetku svojega romanja in jih priobčila v letaku, naslovljenem *Pesmi za naše dni*.

Njena verzija *Blagrov* je bila objavljena v enem od poredkoma izhajajočih glasnikov *Romarska pot* in tudi v knjižici *Koraki k notranjemu miru*.

Peace je zelo rada učila ljudi peti svoje pesmi in rada je svoja srečanja končala tako, da so se ji ljudje pridružili v srčni in radostni izvedbi *Izvira ljubezni*.

CERKEV

Kajpak, je dejal, morda se motim,
a nadvse bi presenečen bil,
če to ne bi bila največja cerkev,
kar jih je človek kdaj zgradil.

Naše orgle so najboljše,
naš zbor najbolj ubran,
vitraži so neprecenljivi,
in take prižnice ne vidite vsak dan.

A v njej so dobrodošli le bogati –
dobro slišim njih natolcevanje,
in s toliko hvaljene prižnice –
se povečuje vojskovanje.

“Kaj več bi še hoteli v cerkvi?”
mi reče pridigarsko veličanstvo.
“Samo eno,” mu rečem –
“krščanstvo!”

SVET BREZ ČLOVEKA

Pred mano tiho šumlja spokojna reka.
Za mano se v gozdu pne mogočna gora.
"Človek pravi, da je to njegov svet," pomislim,
"pa vendar, bil je čas, ko človeka ni bilo.
Mar je ta stari svet obstajal tudi brez njega?"
"Tekla sem tedaj," mi reka zamrmra.
"Čvrsto sem stala," mi gora šepeta.

"Človek," sem pomislila, "išče pogubo,
izumlja peklenške stvari –
eno smrtonosnejšo od druge –
če se mu bo uspelo pogubiti,
mar bo ta svet, ki pravi, da je njegov,
obstajal še naprej?"
"Še bom tekla," je zamrmrala reka.
"Čvrsto bom stala," je šepetala gora.

VOJNA MRZLICA

Strašanska slepota –
ki dela iz nasprotnika sovraga
in v njegovih očeh sovraga tebe –
vojna mrzlica!

Grozovita norost –
da je nekaj tebi višek strategije
sovražniku pa nizkotna prevara –
vojna mrzlica!

Strahotna opijanjenost –
ki meša glavo, da postane napačno pravo,
sovraštvo dobro in umor vrlina –
vojna mrzlica!

Strašna bolezen –
ki ji ne iščejo zdravila, temveč gledajo,
kako bi jo še bolj raznesli –
vojna mrzlica!

VPOKLIC

V davnih dneh, ko so bili ljudje pogani,
so izmed sebe izbrali enega ali dva,
da je žrtev dobil bog groma, Thor.

Danes so civilizirani kristjani:
naberejo milijon ljudi ali pa dva
in jih pošljejo mrkemu bogu vojne v pomor.

VOJNA

Na razbrazdanem bojišču, kamor so nas nagnali,
sem ga srečal – rekli so mi bili, da je sovrag –
vanj sem svoj meč zabil!

Izdrem ga, da se ulije vroča kri –
in tedaj me obide kes
in rečem si: “Človeka sem ubil.”

Suh in mladosten, prestrašen kot jaz,
pa nikakršen sovrag –
“Poslan sem bil, tebe ubit,” je zašepetal.

“Daj bog! Ko bi me le!” sem zaklel.
“Saj sploh ne vem, čemu sem tu!”
“Jaz tudi ne,” je izdihnil in za vedno zaspal.

ZMAGOVALEC

Med uničevalnim delom človeških rok
gre narava mirno svojo pot,
med kiki ljudi in grmenjem topov
pride zima in gre od tod.

Kos razdejanega topa
obrašča nežna, mlada trava
v očesu režeče lobanje
se zlatica pozibava.

UGOVORNIKU VESTI

Ko se je Mojster ozrl na svet,
leta devetnajstosedemdeset drugega,
je videl ljudi zblaznele od sovraštva —
sebi zvestih pa komaj kakšnega.

Ljudje so prelivali kri
in si zadajali tisoče ran,
zaslišala šepet sem Mojstrov:
“Njim sem govoril zaman!”

Tedaj je uzrl pogumnega moža,
ki sovražiti, klati ni hotel,
zato preziran, sam, zaničevan,
je v ječi domovanje imel.

Bogastva ni bilo mu mar,
ljudem služiti je hotel;
zaslišala šepet sem Mojstrov:
“V njemu bom živel.”

POHLEP

(Pripoved o ljudeh in ljudstvih)

Med dvema некоč je za mejo
prišlo do spopada.
Eden je rekel: “Ta zemlja je moja!”
Drugi pa: “Ne, meni pripada!”

Spopadla sta se, spopadla kakor zveri,
in tekla je, oh, tekla rdeča kri.
Ko sta nehala, je bil eden hrom,
drugi pa nič več med živimi.

Pohabljenec je živel nesrečno
in v obupu pretočil veliko solza.
“Kako noro pohlepna sva bila!
Saj vsega na pretek bi bilo za oba!”

PRIHODNOST

Na svetu dobiš, kolikor daš
– in kolikor odpustiš, toliko ti je odpuščenega –
ko stopaš po svoji poti
si v slednjem svojih dni
z življenjem krojiš prihodnost.

BLAGRI ROMARKE ZA MIR

Blagor jim, ki dajejo in v povračilo ne pričakujejo zahvale, obilno bodo poplačani.

Blagor jim, ki udejanijo vsako dobro stvar, ki jo poznajo, saj se jim bodo razodele še višje resnice.

Blagor jim, ki delajo po božji volji, ne da bi jim bilo do rezultatov, kajti veliko bo njihovo plačilo.

Blagor jim, ki ljubijo in zaupajo soljudem, saj bodo dosegli dobro v njih in prejeli ljubeč odgovor.

Blagor jim, ki so videli resničnost, saj vedo, da niso prsteno oblačilo, temveč da so tisto, kar ga oživlja, kar je resnično in neuničljivo.

Blagor jim, ki vidijo spremembo, kateri pravimo smrt, kot osvoboditev od omejitev pozemeljskega življenja, kajti radostili se bodo s svojimi ljubljenimi, ko bodo opravili veličasten prehod.

Blagor jim, ki imajo, potem ko posvetijo svoje življenje in s tem prejmejo blagoslov, pogum in vero, da premagujejo težave na poti pred sabo, saj bodo prejeli drugi blagoslov.

Blagor jim, ki napredujejo k duhovni poti brez sebičnega motiva iskanja notranjega miru, kajti našli ga bodo.

Blagor jim, ki ne vdirajo na silo na duri nebeškega kraljestva, temveč pristopajo k njim ponižno in ljubeče in očiščeni, saj bodo šli naravnost skozi nje.

ALOHA OE!

Peace je ljudi, ki so jo spremljali na posebnem inspirativnem popotovanju po Havajskih otokih leta 1980, naučila svojo inačico znane havajske pesmi.

Glej čarobni kraj bisernih voda
čuti toplo sonce južnega morja
ko sprehajaš se po poljih sredi rož
in poslušáš sladko glasbo s Havajev...

Ljubezen dajem ti, aloha o!
v deželi sonca in cvetlic,
in bog te ljubi, aloha o!
povsod te spremlja blagoslova klic.

STUDENEC LJUBEZNI

Studenec ljubezni
ti si moj vir –
ljubim, kar ljubiš
za moj duh ni ovir –
prelep tisti dan
ko vsakdo spozna:
ljubezen
je upanje sveta!

MOLITEV ZA MIR V SVETU, IZMUČENEM OD VOJNE

O prečudoviti duh blagosti, dotakni se nas, pomiri in opogumi nas in vse ljudi. Vzemi iz naših prestrašenih rok bombe in bajonete. Oboroži nas z vero. Oboroži nas z modrostjo in ljubeznijo, da bo, kjerkoli in v katerikoli deželi bomo hodili, prihajalo življenje in ne smrt. Vemo, da je takšna volja princa miru. Amen.

DODATEK V:

Peace Pilgrim v časopisnih vesteh

Peace Pilgrim se je veselila pogostih srečanj z novinarji časopisov, radia in televizije. Vedela je, da so mediji praktičen in koristen način, da spravi svoje sporočilo med ljudi določenega kraja. Ponavadi so se novinarji po začetni poklicni skepsi pozitivno odzvali na njeno duhovitost, iskrenost in pripravljenost, da pozorno odgovori na njihova vprašanja. Nekaj izbranih časopisnih naslovov:

PEACE PILGRIM NA POHODU PREK ZDA – POZIV PROTI VOJNI
(Los Angeles Times, 4. 1. 1953)

PEACE PILGRIM V TOLEDU: 5.000 MILJ DOLGA POT
Neznana ženska bo predložila poziv Eisenhowerju in Združenim narodom
(Toledo Blade, 17. 9. 1953)

**PEACE PILGRIM SE JE USTAVILA V SEDALII NA 10.000 MILJ DOL-
GEM POHODU ZA SVETOVNO RAZOROŽITEV**
(The Sedalia, Missouri Democrat, 7. 11. 1955)

PEACE PILGRIM HODI ZA MIR NA SVETU
(The Clarion-Ledger, Jackson, Missouri, 19. 1. 1956)

ROMARSKA POT JO JE PRIVEDLA V KENTUCKY
(The Courier-Journal, Louisville, 27. 2. 1956)

HODI, DA OPOZORI ZDA NA POTREBO PO MIRU
(Bloomington, Indiana, Daily Herald-Telephone, 8. 3. 1956)

Hodi in govori:
NA NOGE JE SPRAVILA MIROVNO GIBANJE
(The Indianapolis Star, 12. 3. 1956)

ROMARKA NABIRA MILJE NA MIROVNI MISIJI
(Northern Arizona University Student Newspaper, Flagstaff, 4. 10. 1969)

PEACE PILGRIM JE PREHODILA 25.000 MILJ ZA MIR NA SVETU

(St. Louis Post Dispatch, 25. 4. 1971)

Drobna, priletna gospa v športnih copatih:
PEACE PILGRIM HODI... HODI... HODI...

(Los Angeles Times, 3. 12. 1973)

21 let na poti

PRINCESA MIRU HODI ZA ČLOVEŠTVO

(Pasadena, Kalifornija, Star-News, 16. 12. 1973)

25.000 milj v energičnem tempu:

NA DOSMRTNEM ROMANJU ZA MIR

(Progress-Bulletin, Pomona, Kalifornija, 2. 2. 1974)

ANGEL VARUH ROMARKE ZA MIR DELA NADURE

(Star-Ledger, Norfolk, Virginia, 20. 4. 1977)

S seboj ima – zemljevid, svoje sporočilo, glavnik, zložljivo zobno ščetko in
kemični svinčnik

SODOBNA ROMARKA LJUBEZNI IN MIRU

(South Jersey Courier Post, Cherry Hill, N.J., 11. 10. 1977)

PEACE PILGRIM ŠE HODI, MILJ NE ŠTEJE VEČ

(Upper Suncoast News, Florida, 7. 12. 1977)

ROMARKA NA POHODU OB OBALI VZHODNE FLORIDE

(St. Petersburg Times, 5. 1. 1978)

ROMARKA ZA MIR – ČETRTO STOLETJE HOJE ZA MIR

(Whittier, Kalifornija, Daily News, 30. 12. 1978)

ROMARKA POTRJUJE: ZRELOST VODI K MIRU

(Colorado Springs Gazette Telegraph, 28. 4. 1979)

VEČNO MLADA ROMARKA NA STARODAVNEM POSLANSTVU

(The Milwaukee Journal, 22. 6. 1981)

ŠE ZMERAJ NA POTI ZA STVAR MIRU

(Valparaiso, Ind., Post Tribune, 3. 7. 1981)

PEACE PILGRIM PRINAŠA SPOROČILO MIRU V KNOX

(Starke County Leader, Indiana, 7. 7. 1981)

Peace Pilgrim to Start Hike Across U.S. as Antiwar Bid

Peace Pilgrim, as she wants to be known until she has completed her mission, plans to leave Los Angeles tomorrow morning on a cross-country hike in the interest of world peace.

"The world situation is grave," she said. "Unless we awake from our lethargy and push firmly and quickly away from chaos, all that we cherish will be destroyed in the holocaust which will descend."

More or less in preparation for her long hike, she walked about 2500 miles last summer, covering the Appalachian Trail from Maine to Georgia and other routes. She learned, she said, how to live outdoors and expects to sleep out most of the time on her trip.

She believes that the way to peace will be found through overcoming evil with good,

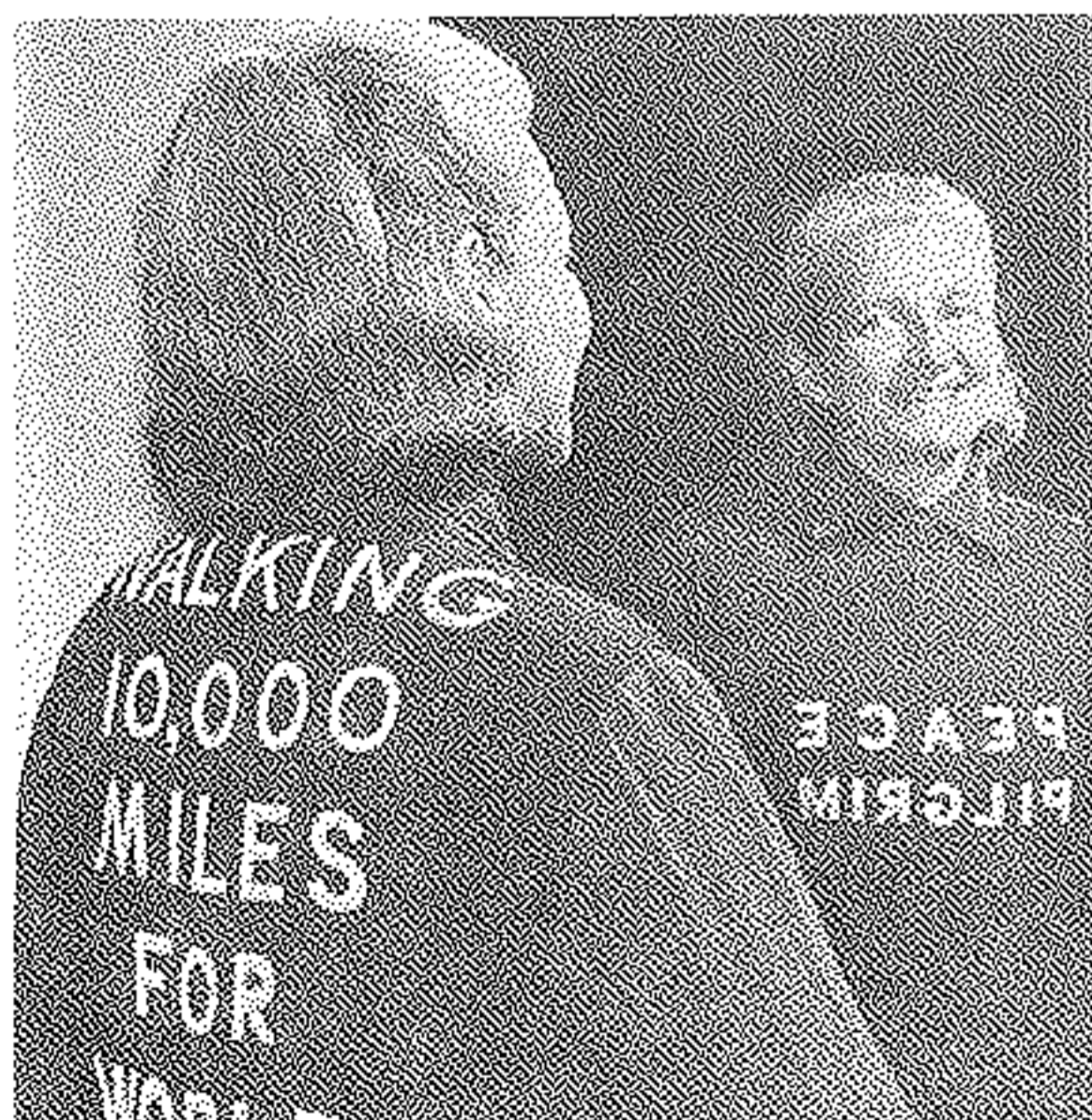
Walker WISHING to be known only as the "Peace Pilgrim," this mystery woman will leave Los Angeles today on a cross-country hiking tour to the east coast in the interests of world peace. —(UP Telephoto.)

(Los Angeles Times, January 4, 1953)

MESSAGE FOR BOSTON—Describing herself as a "peace pilgrim" but refusing to identify herself this woman talked on Boston Common yesterday and says she has walked 8900 miles in 37 states to promote world peace.

(Boston Herald, July 30, 1956)

(Kansas City Star/Times, Nov. 2, 1955)

WALKING FOR PEACE, a woman who has completed 7,100 miles of an intended 10,000-mile trip arrived yesterday in Kansas City. The woman, who prefers to be known only as Peace Pilgrim, travels without money and depends on the charity of individuals to supply shelter and food. She wears blue slacks, blouse and tunic. The tunic has "Walking 10,000 Miles for World Disarmament" across the back and "Peace Pilgrim" across the front—(Kansas City Star photograph).

POŠTENO NAS JE OŠVRKALA – IN KAKO NAM JE BILO VŠEČ!

*(The Harvey County News, Newton, Kansas, 25. 7. 1953
Uvodničar Floyd Geyman)*

Danes deli prostorček z nami bitje v podobi od boga navdihnjene brezdomke, ki si je priborila palmo, ker je ohranila vedrino in veselo zanosnost ter popolnoma miren korak, ko se je izmikala vsem zvijačam nejevernih vohljačev za novicami, ki lajajo na sledu resnice. Dala nam je vetra – in nam pustila nekaj misli, ki človeku ne dajo miru.

Prišla je lahkih korakov, oblečena tako kot jo kaže slika, in sijočega obraza stopila na govorniški podij. Na prvi pogled je človeku vzbudila misel, da je mazač z bencinske črpalke. Drugi pogled pa je razkril, da znak, ki ji krasi prsi, če se lahko tako reče, ni ime petrolejske družbe; na njih je pisalo "Romarka Za Mir."

Če bi nas zanimalo njeno poslanstvo in njeno sporočilo – je tule njena zgodba – nam ponuja snopič papirja z urejeno natipkanimi stranmi. Ko ga nanagloma preletiš, se ti zdi, da manjka pomemben podatek – bržkone je bil spregledan.

"Vaše ime?" s svinčnikom pripravljenim na skok.

In tu se je vnela bitka duhov.

"Moje ime nima nobenega pomena," razglasi. "Jaz nisem nič. Moja stvar je vse. Ne iščem publicitete zase. Kar zadeva vas – vas in z vami vred ves svet – bo moje ime ostalo Romarka Za Mir."

Veste, v časopisnih krogih je zakoreninjena staromodna predstava, da je ime novica. Kadar namenoma zamolčite svoje ime pred izsiljevalcem novic, obenem pa vam je do publicitete v sredstvu javnega obveščanja – no ja, potem, blago rečeno, silite proti vetru. Vohljač za novicami vas bo kaj hitro uvrstil v isto kategorijo s tipom, ki privleče na plan peti amandma, kadar ga vprašajo, če je bil in kdaj je bil rojen.

"Ta je pa prehuda," smo se zavzeli in stopili v svojo najboljšo religiozno pozo. "Recimo, da bi bil Kristus ravnal tako kot vi – in zamolčal svoje ime – saj sploh ne bi nikdar slišali zanj. Imena so nalepke, s katerimi identificiramo osebe in stvari in še marsikaj drugega. Zato le brž,

če hočete, da se bom ukvarjal z vami – sem nepopustljiv, veste.

Nasmehnila se je – in ne v kakšno dajte no dajte grimaso. Bila je bleščeča emanacija, naravna in vedra. S ščepcem domišljije bi lahko okrog nje ugledal svetniški sij.

“Ni me strah,” je povedala – ne bahavo, temveč preprosto, iskreno. “Imam najboljšo možno zaščito.”

“Hočete reči, da imate pihalnik, kakršnega je imela Calamity Jane?” smo jo sladko vprašali. “Dajte, pokažite ga.”

“Bog je moj ščit,” je rekla.

V arizonski puščavi je neke noči – ko si je brusila pete za stvar miru na poti od Los Angelesa na atlantsko obalo, celih 5.000 napornih milj – zagledala avtomobil, ki je stal ob cesti, in velik, čokat robavs jo je povabil, naj prisede in se spravi malo na toplo. In je prisedla. In bilo je toplo. Zvila se je v klobčič na zadnji klopi in spala spanec brez sanj nedolžne, pravične duše. Ko se je prebudila, ji je gorila povedala, da mu pri vsem skupaj nekaj ni jasno. Dvakrat se je dotaknil s slabimi nameni, vendar jih ni mogel izpeljati.

“Kakšen vrag je zdaj to,” je hotel vedeti.

“Bog,” mu je rekla in nadaljevala svojo hojo proti oddaljenemu Atlantiku.

Še zmeraj zbegani uberemo tisto vrsto strategije, ki je nastala v edenskem vrtu pred lepim številom let.

“Daj nam roko,” smo jo zaprosili in iztegnila je desnico brez kančka oklevanja. Majhna, čvrsta dlan, a čisto brez vsakega odziva, ko smo jo pobožali na star, starodaven način.

“Ti se pa kar iskriš, punca,” smo se ji zlagali v tonu, ki redkokdaj odpove. “Povej no, ali si Saloma – dama, ki je plesala za glavo Janeza Krstnika, potem pa se je pridružila množici častilcev, ki je hodila za Jezusom do križa? Ali si morda Marija Magdalena?”

Ni vžgalo – ni nasedla.

“Jaz sem Peace Pilgrim,” je razglasila.

“Ja ja, ti si tista zlobna zapeljivka, ki gleda, kako bi zapeljala slabotne in pogubila svet,” smo ji dali vedeti, v upanju, da vzbudimo kakšno iskro jeze. “Ti si naravnost za v keho in pri nas v Newtonu jo imamo in to še prav dobro.”

Nasmehnila se je, ampak to ni bilo režanje, kakršno odkrije zobe in skrije dušo.

“Bila sem v zaporu,” je povedala. “Obtožena klateštva. Ampak so me zmeraj spustili, ko so razumeli.”

Kaj naj torej človek stori s takšno osebo?

“Bi cigareto?” smo jo pozvali in ji ponudili čudovit litografsko potiskan zavojček. “Kateri viski imaš najraje – samo povej in tvoj bo.”

Ni rekla: “Proč od mene, Satan.” Rekla je: “V vas je dobrotta. Resnično si želim, da bi vam lahko povedala svoje ime. Vendar bi bilo to nepošteno do vseh drugih novinarjev, radijcev in televizijcev od tu pa do Los Angelesa. Saj ne bi hoteli tega, a ne, da ne?”

“Pač,” smo ji rekli, “povej svoje krstno ime, toliko za začetek – kasneje bom poskrbel za ostalo. Pod vprašaj postavljate mojo reportersko integriteto. Tako pač ne gre.” In, a veste, da je malo oklevala, za en sam bežen trenutek. Potem pa je odkimala.

“To ne bi bilo pošteno do drugih.” In pri tem je ostalo.

Lahko bi ji, seveda, povedali, da nam je figo mar za njeno ime ali pa imena vseh njenih prednikov. Da samo uporabljamo orodja, ki so nam pri roki, da z njimi sondiramo globino njene duše – da bi videli ali je pristen komad ali samo še en ponaredek.

Ko smo po njenem odhodu pregledovali kupček propagandnega materiala, smo v njem našli zapisano tole: “Kdo sem? Recite mi kar Peace Pilgrim. Ko se podajam na mirovno romanje, o sebi ne razmišljam kot o posameznici, temveč kot o utelešenju vseh človeških src, ki moledujejo za mir.”

No, bratci in sestrice, tako je torej s tem. To je vse. Ampak nekje, nekje je zapisano, da je nekdo nekoč nevede imel v gosteh pravega angela – ne pa zgolj njegovega perila, kakor je prebral neki deček.* Morda pa smo bili ravno v takšni družbi. Kdo bi vedel?

---

* Neprevedljiva besedna igra, ang. *unaware* - nevede, ang. *underwear* - perilo. Op. p.

Iz časopisnih člankov:

“Skupina bi ne mogla biti bolj navdihnjena, vzpodbujena in razigrana, pa če bi se odru namesto nje pojavila Bostonski simfonični orkester in Mormonski pevski zbor. Človek bi si mislil, da ta starejša ženska, oblečena v mornariško modre hlače in srajco in tuniko iste barve z napisom *Peace Pilgrim* spredaj in *25.000 milj peš za mir* zadaj, ni kaj več kot le čudaški, dobronameren ekscentrik. Nič ne bi moglo biti dlje od resnice. Polno duhovitosti, pa nič nesmislov, prihaja iz te ženske, ki ne mara povedati svojega pravega imena, kraja rojstva ali datuma samo zato, ker se ji zdi, da bi takšni podatki *dali preveč poudarka osebi.*”

“...Na govorniški podij se je povzpela z živahnostjo mladostnega rekreativca. Z eno nogo postavljeno čvrsto na tla in drugo upognjeno naprej, kakor da bo vsak trenutek planila v dir, je govorila več kot eno uro, njen bogat in čvrst glas je množično proizvajal globokoumne misli z najpreprostejšimi in vendar nadvse smiselnimi besedami.” (*Kalifornijski novinar*)

“... Sredi vseh tehnoloških izboljšav... zaskrbljenosti zaradi jedrske vojne... imajo ZDA danes vsaj enega človeka, ki vidi, da pot, ki ugaja čutom in zadovoljuje posvetne želje ne vodi k notranjemu miru. Obstaja pot, ki terja očiščenje in odpoved, vendar pa privede do neizrekljivih duhovnih blagoslovov... Mir lahko zagotovimo le tedaj, kadar smo pripravljeni plačati ceno. Ko razlaga, je kakor da skozi njo govori Gandhijev glas. “Cena za mir je poslušnost višjim zakonom...” (*Neki indijski novinar*)

“Njena skrb in vodstvo prihajata od Kristusa – skoraj ga vidite ob njej. Nobena ženska ne bi mogla varno potovati sama brez božanskega popotnega tovariša...” (“*Popotujoči reporter*” iz *Pittsburgh*)

Pri ljudeh ni naletela na nič drugega kot zgolj na zanimanje, pomoč in vzpodbudo in prepričana je, da lahko narodi, tako kot ljudje, obsta-

jajo na "duhovni ravni" in da lahko resničen mir pride le na ta način." (Urednik za religijo, *Los Angeles Times*)

"...Tistim, ki se jim včasih zazdi, da se svet pogreza v močvirje pohlepa in korupcije... obisk te znamenite ženske veliko pripomore, da spremenijo svoje trpko, cinično stališče."

"Svet je zmeraj imel vedeževalce, vidce, samoimenovane preroke in znanilce usode. Peace Pilgrim pa je drugačna od njih, saj ima njena govorniška mikavnost zdravo pamet."

"Neki Anglež je nekoč dejal Gandhiju: 'Gospod, tako preprosti ste, da nas spravljate v zaprepaščenost, tako iskreni, da nas spravljate v zadrego.' Z vso spoštljivostjo bi želel namigniti, da bi ta izjava lahko veljala tudi drobni in priletni, vendar izredno vitalni ženski, ki je znana kot Peace Pilgrim."

"...v ZDA se je začel pojav mirovništva in to je za nas pravi blagoslov. Država, ki ima vojaško kulturo in vojno gospodarstvo, ki si je drznila vreči prvo atomsko bombo in za katero je znano, da je zagrozila, da bo vrgla vodikovo bombo, je dala tudi to osamljeno žensko srebrnih las, ki s svojim pohodniškim življenjem z vsakim svojim korakom govori, da se da živeti in reševati konflikte tudi na boljši način... S preseganjem svojih duhovnih prepek je Peace Pilgrim razjasnila svojo poslanstvo. Molila je za svojo romarsko pot in odkrila, da je njeno romanje že samo po sebi molitev."

"Srečati 'svetega človeka' je, tako pravijo, v Indiji in drugih deželah Orienta nekaj povsem običajnega – toda srečati človeka, ki po deželi potuje čisto brez denarja v Ameriki, v državi, kjer je denar čaščen kakor nikjer drugje, ob tem se človeku dejansko zvrta v glavi. In ravno takšen človek zdaj potuje po državi in predava o svetovnem miru – ženska, ki si pravi Peace Pilgrim... ne boji se ničesar, ima sončen značaj in je srečna bolj kot katerikoli drugi človek, ki smo ga srečali.

Nihče, ki se ukvarja zgolj s pridobivanjem denarja, ni nikdar dosegel takšnega duševnega miru kot ona.”

“Peace Pilgrim... je bila ženska, katere delo je daleč presegalo tisto, kar si je večina ljudi mogla predstavljati. Bila je romarka v najčistejšem pomenu te besede. Dotaknila se me je na način, ki ga v resnici nisem razumel. Izredno sproščeno je stala pred novinarskim razredom našega kolidža v Kansas Cityju, še malo ji ni bilo mar, da jo reporterji snemajo za TV tednik. Ko je spregovorila, sem se najprej sam pri sebi spraševal, če ni morda nora ali če ne dela reklame za knjigo o svojih popotovanjih, za katero sem bil prepričan, da jo bo napisala. A medtem ko je govorila, se mi je nekaj zgodilo. S svojim sporočilom je bila zelo iskrena. Gledala je vsakega študenta in dala vsakemu čutiti, kakor da se pogovarja samo z njim ali njo. Njene oči so šle k vsakemu v prostoru in izžarevale ljubezen in mir, o katerih je govorila. Kakšna nenavadna ironija, da je bila v tisti učilnici. Nauki Peace Pilgrim so se v okolju kolidža zdeli skoraj neumestni. Navsezadnje je kolidž odskočna deska za bodoče ameriške poslovneže in kapitaliste. Večina študentov, če že ne vsi, so bili na šoli v upanju, da bodo po diplomi dobili dobro službo, v upanju, da bodo dobro zaslužili. Pred njimi pa je stala gospa, ki je zagnala svojo posvetno lastnino v veter, zato da bi mogla živeti tako, kakor se ji je zdelo prav. Le čemu človek stori kaj takega? Edini odgovor, ki mi je prišel na misel, je bil, da je resnično hotela doprinesti svoj delež za mir na tem trpečem svetu. Čutila je, da se mora mir začeti pri posamezniku. To filozofijo je ohranila do svoje smrti.

“Prepoln razred študentov je sedel na svojih stoli kot hipnotiziran, niso mogli verjeti, da je tak človek preživel ne le bridko mrzle noči, ampak tudi potovanja, ki so jo peljala v nekatere od najbolj zloglasnih sosesk v ZDA. Vse do danes mi gre težko v glavo, kako se je ta gospa v stilu “stare mame” mogla ločiti od materialističnega sveta in popotovati, da bi govorila o ljubezni in miru.” *(reporter iz Kansasa)*

She Walks this World Alone -

Story and Pictures by Richard Polese

She walks alone the breadth and width of America carrying a simple message of peace—peace between men and peace with oneself. She carries with her all she actually owns, she does not accept cash donations and seldom accepts a ride. She will talk anywhere, anytime with anyone who is seriously interested in her pilgrimage. She has been walking and talking in this fashion for more than 13 years.

Last week Peace Pilgrim visited Santa Fe and spoke at a public gathering at La Posada, the College of Santa Fe and St. John's College.

Peace Pilgrim is the only name she now carries. And although her hair is now silver and her face appears scored with the miles of her walk, she speaks brightly, with drama and intelligence and conviction. Her physical fitness is astonishing. She wears a navy blue tunic, with "Peace Pilgrim" lettered on the front, and "25,000 Miles for Peace" on the back (even though she passed the 25,000 mile goal years ago and has since stopped counting the miles).

Why does she call it a pilgrimage? "A pilgrimage involves example and prayer. It can't be called a crusade, which uses at least psychological force." What results does she hope for? "My pilgrimage may at least make people think—to have them question themselves. I leave the results in God's hands."

In her public presentation she talks of the things which are preventing peace; of how a person gains peace within himself, and of her pilgrimage.

Why is there war? "The real problem is immaturity. With real maturity war would be impossible. It would never be considered as a solution of problems between men."

INFORMAL CONVERSATION followed Peace Pilgrim's talk at St. John's College. Surrounded by students at dining hall table, she responded to their questions on the problems of war and peace and her pilgrimage.

But She Walks with the Saints

Finding peace within oneself, Peace Pilgrim says, involves a change in attitude toward life. "It meant living all the good things I believed. It took the living quite a while to catch up with the believing, but it did.

"Simplify your life. There is great freedom in simplicity—more possessions than you actually need burden you...our possessions possess us when we keep them after they are no longer of use to us."

"Purify your thoughts and desires and motives. Hate injures the hater, not the hated. Have a true oneness of desire—just to want to do God's will for you."

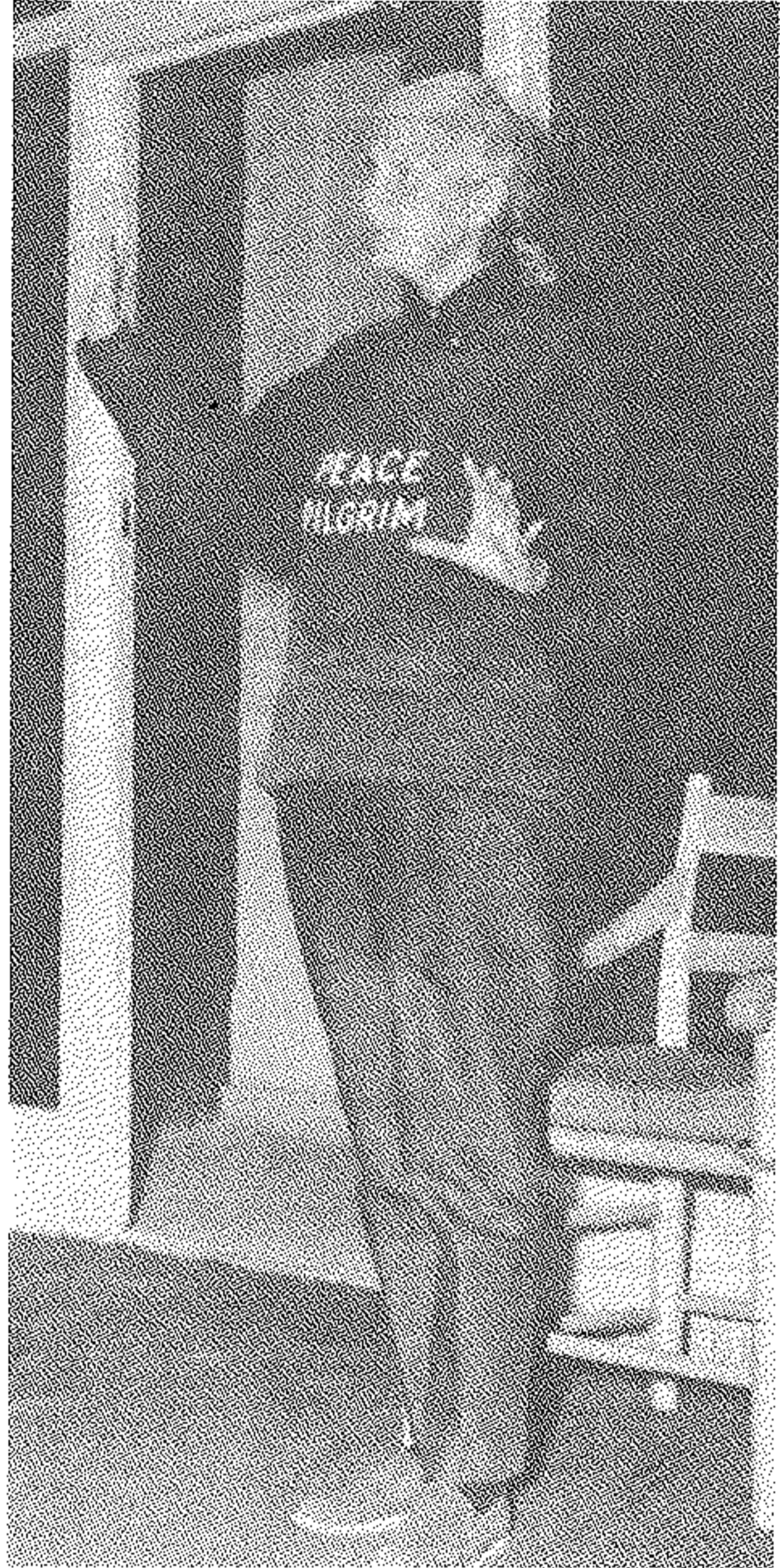
"Whether you call it good religious teaching, or sound psychological practices, these things are not new—they are universally valid."

Peace and getting along with others can be made a simple task. "The key is approaching with love and openness, rather than hatred and mistrust—that's what I mean by maturity." Immature people, she says, have negative mind sets, such as a military mind set which sees only military answers.

A religious person, yet not an orthodox Christian, Peace Pilgrim uses a "receptive silence" approach to prayer.

"I'm an optimist because I believe that the laws of the universe work for good—if we obey them. But the choice is ours..." Evidence of her optimism is her expectation that there will be disarmament in her own lifetime.

Peace Pilgrim related that

A LIVELY and colorful speaker, Peace Pilgrim presents her appeal for a peaceful world, and her guide for finding peace within oneself. She is dressed in the lettered tunic she wears as she hikes across the country—a walk which has continued for more than 13 years. Her gray hair contrasts with her remarkable physical vitality. She is shown as she spoke at St. John's College in Santa Fe last week.

(Santa Fe, N. Mex., News, October 13, 1966)

Equipped only with a toothbrush, comb and the clothes on her back, this Mystery Lady, who calls herself "the Peace Pilgrim," has traveled 30,000 miles (25,000 of them on foot) across the U.S. and Canada since 1953 on a private mission for peace. She told **FAMILY WEEKLY**: "I gave up home, possessions, age and name in 1953 because I found them meaningless. I had inner peace—that was all I needed to survive. At the time I felt like a voice crying out in the wilderness, but now I'm definitely on the popular side because most Americans have overwhelmingly accepted the idea of peace. But world developments have not changed my pilgrimage. Peace is much more than the temporary absence of war; it is the absence of the causes of war. I believe it will take another 10 years for an outer peace to develop and sustain itself, but even after that time I will continue to talk about the inner peace man needs to maintain outer peace." She says her pilgrimage is *not* supported by any group.

MODERN-DAY PILGRIM
She has a mission

Family Weekly Magazine, Dec. 7, 1975

(Continued from previous page)

the new orientation in her life began 28 years ago, with 15 years of "spiritual and psychological preparation" before the pilgrimage began. With no organizational backing, she can be reached only through general delivery in Cologne, N.J.—where a friend forwards her mail to wherever she happens to be at the moment.

When does the pilgrimage end? "The pilgrimage will be over when all nations are like the United States and Canada—

where there are still disagreements, but they would never dream of killing each other."

Until that time, Peace Pilgrim will keep walking. She walked down to Albuquerque Saturday following her stay here. And she plans to be back in Santa Fe in 1970. You may see her walking, dressed in her blue lettered tunic, along a highway anywhere in the country. We saw her walking, as a matter of fact, a few years ago somewhere in the Midwest.

A personal pilgrimage

By PAUL R. JEFFERSON
Capital Journal religion writer

To hear the Peace Pilgrim tell it, walking all over the United States for almost 30 years in order to spread her gospel of religious faith and personal fidelity is one of the most natural things a person can do.

Wearing a lettered tunic describing her religious odyssey, the self-proclaimed "woman with a mission" continued on her seventh pilgrimage across the country when she passed through Topeka this week.

"I just go wherever I'm invited," said the Peace Pilgrim — her professional name — about her local visits to speak with congregations at the Unity Church of Christianity and

the Church of the Brethren. During her week's stay in Topeka, the elderly woman also addressed sociology and psychology classes at Washburn University, and handed out copies of her pamphlet with her "magic formula" for resolving conflicts of all kinds: Have as your objective the resolving of the conflict — not the gaining of advantage.

"Every person is born for a purpose," she said, and added that she gave no mind to being thought "crazy" or "eccentric" by some. Although the Peace Pilgrim was deliberately vague on biographical data, her message shone through her vivid blue eyes.

"You must be living to give instead of to get," she said, "and to promote the causes of peace. Real peace is more than the absence of

war; it is an absence of the causes of war."

Beginning her journeys back in 1953, the 70-plus year-old woman has traveled more than 25,000 miles on foot in her east-west, north-south excursions from her home base in Cologne, N.J. Her only accoutrements on her travels, besides the clothes she wears, consist of a comb, toothbrush and a writing pen.

The Peace Pilgrim described her message as one based on God's laws — as outlined in the Bible — and a humanistic mixture of positive thinking and the wealth of human potential.

"All people have potential, but the choice is yours whether you'll finish the physical and mental growth to be able to live up to it," she said. The well-traveled woman added one other aid to reaching one's full potential: spiritual growth.

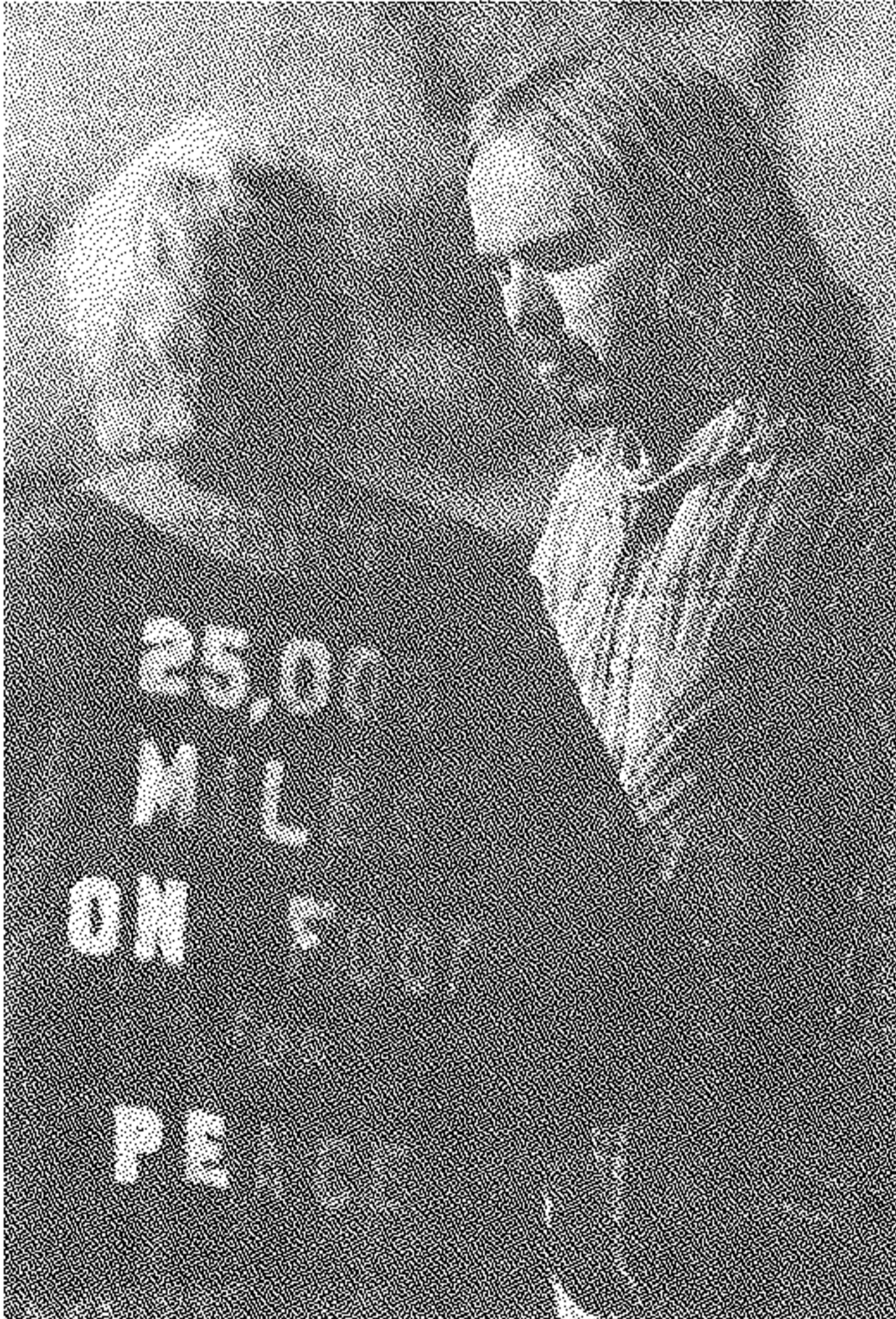
"As a man thinketh in his heart, so is he," she said, quoting one of many Bible verses which crop up in her public conversations. The Peace Pilgrim has taken her peace-promoting message to schools such as Harvard, Yale, the University of Pennsylvania and University of California-Berkeley, and is on her way to Dallas to lecture at a Catholic convent.

"My seventh peace pilgrimage route will take me through the 48 states in about six years," she said, adding that all of her stops are planned from invitations she has received.

After first undertaking the cross-country travels on her own, the Peace Pilgrim now receives funding for a newsletter from anonymous donors, but she is not affiliated with any organization or denomination. All of her mail is forwarded from her mailing address in New Jersey.

"I seem like I have lived three lives," she said, in describing how she started her "gentle crusade." After living what she termed "an empty life of money and things" as a young woman, she said she began living a more austere life in the late 1930s, when she began working among the elderly, pared her lifestyle down to a "need level," subsisting on about \$10 weekly.

It was then that she took her own intimate vow: "I shall remain a wanderer until mankind has learned the way of peace, walking until I am given shelter and fasting until I am given food." She never carries any money. "I fear nothing and expect good, so good things come to me."

Barney Hubert, Topeka, stopped on US-40 east of Topeka to talk to the Peace Pilgrim when he saw her walking.

Pushing world peace

By Beverly Creamer
Advertiser People Editor

She cuts an eccentrically charming figure — the sneakers, the ponytail, the blue walking suit, each piece a gift from a different friend in a different part of the country.

In the expansive pouch pocket around her middle she has stowed all her possessions — a plastic comb missing a tooth, a collapsible toothbrush, a pen, slips of blue paper that bear her message of world peace, and a bundle of letters from friends all over the country.

"I always wear everything I own," she says, reaching into the pouch and digging around for the letters which she has tucked at the back. On cold nights when she's had to curl up on the edge of a highway somewhere and sleep under the stars — her favorite way to sleep she says, sans sleeping bag — she'll tuck her mail under her blouse to keep her back warm.

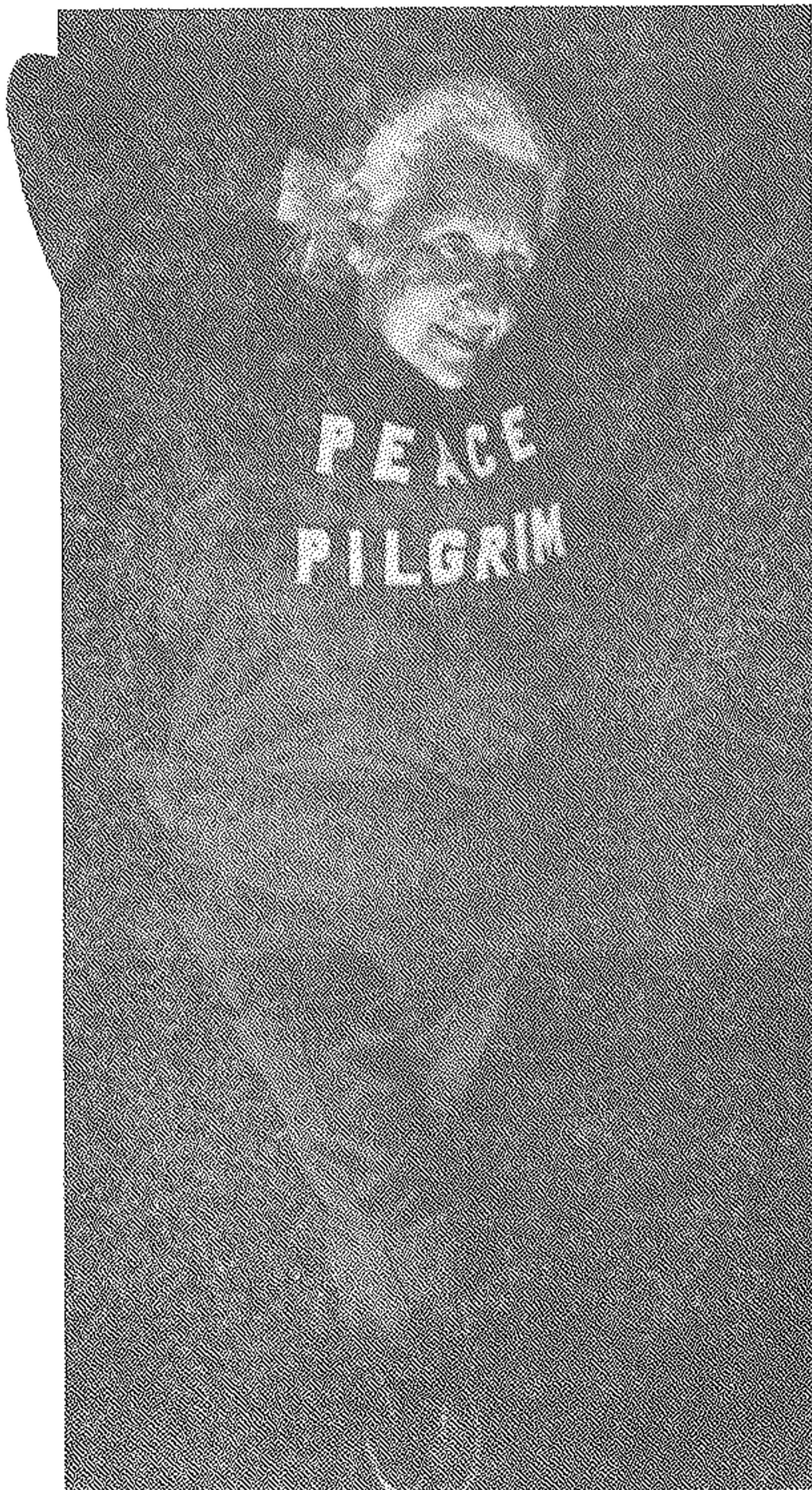
For the past 27½ years this woman who calls herself Peace Pilgrim has been criss-crossing America mostly on foot, spreading the message of peace. For the first 10 years she counted miles, she says, and by 1964 had covered 25,000 on foot. She finally couldn't stand counting anymore but kept walking, turning her major attention to informal speaking engagements — at colleges, at truck stops, in churches.

For all of those years she's had no money, won't accept any and hasn't bought a thing — nothing — since she became a wandering pilgrim.

"I was investigated during the McCarthy era to see if I was a vagrant or a religious pilgrim." McCarthy decided she was the latter and let her go. "I'm a deeply religious woman," says Pilgrim. "I'm just not denominational."

In all of that time no one has harmed her. "Of course not," she says, amused by the question. "I live completely on faith." It's never let her down. The longest she's gone without a gift of food is three days.

She hasn't had a doctor's check-up, doesn't worry about getting sick and says she hasn't had an ache or a pain or a headache or a

Advertiser photo by Roy Ito

Peace Pilgrim: 'This is what I'm doing with my retirement years.'

— it's a living

cold in all the years she's been on the road even though she's been trapped in snowstorms and occasionally has slept in empty packing crates, in parked cars, empty jail cells, on conference tables, and once on the front seat of a fire engine in Tombstone, Ariz.

She won't tell you what her original name was. And she won't tell you how old she is, partially because she's forgotten (although she admits she could figure it out if she really wanted to which she doesn't) and partially because she doesn't relate to things like birthdays and mortgages.

But she's got to be 80, says her good friend, the Rev. William Kautz, a pastor of the United Church of Christ in Honolulu. At least.

At 9:30 Sunday morning Pilgrim will speak at a discussion group at the Church of the Crossroads at 1212 University Ave. An hour and 15 minutes later she'll speak at the Good Shepherd Lutheran Church at 638 N. Kuakini St. She'll talk about the same thing she talks about wherever she goes — the golden rule.

Does she love everyone she meets? Again the amusement. "Of course," she says. "How could I fail to? Within everyone is a spark of God. People look to me like shining lights. . . ."

Pilgrim says she's seen some progress toward peace in her almost three decades of criss-crossing her mission, America. "A pilgrim's job is to rouse people from their apathy and make them think." The grey ponytail vibrates as she talks. She cuts it herself, by holding it up and hacking off the end. Keeps it neat, she says.

"There was great apathy when I started my pilgrimage. It was at the height of the Korean War and the McCarthy era . . . Just the time for a pilgrim to step forth . . . in the beginning people thought war was a necessary part of life, with no alternative. Now they believe there are alternatives possible and they're looking for them.

"When I started," she continued, "there was no interest in the inner search." Now, she says, "the crisis of the time has pushed us into inner search . . . I'm still trying to make people think about their own potential and live according to that

potential."

Pilgrim says it took her 15 years to take the first step, to come to a gradual realization that she needed to give away everything and become a wanderer. She'd been successful financially, she says, and lived in Los Angeles in fine apartments, with fine clothes. But 42½ years ago it started seeming empty, and her friendships started feeling hollow, and she realized there was something else she had to do with her life.

"I never started on my pilgrimage until I found inner peace."

As she says this the weathered brown hands shoot up, fingers pointing skyward. Her wide watery blue eyes sweep to the ceiling and back again. It was then, she says, that she got "plugged into the source of universal energy . . . universal supply . . . and universal truth . . . ."

When she needs new clothes someone always offers them. When she needs food, it is freely given. When she lost a filling once, even that was forthcoming.

Pilgrim does not snow her audience with rhetoric, does not spout book learning in fancy words. Far from it. Her message is simple and contained on slips of blue paper she hands out to all as a kind of quick introduction. Part of it says "Peace Pilgrim's Magic Formula:

"There is a magic formula for resolving conflicts," it reads. "It is this: Have as your objective the resolving of the conflict — not the gaining of advantage . . ." And this: "Be concerned that you do not offend — not that you are not offended."

All of this certainly does not mean Pilgrim is without problems. Far from it. She just looks at them differently. "Problems are opportunities for spiritual growth."

One could say her unorthodox lifestyle probably ensures a full advantage for such growth. Consider this, her second trip to Hawaii. She led an independent educational tour of 15 people on what she calls a two week "camping trip" to the Islands. The airlines don't really like such tours, but they're allowed under Federal Aviation Administration rules and enable her to get a free ticket as tour guide, she says.

"They first tried to tell me to go to a travel agent," she says, smiling a toothy grin. "Well you see," she told them "I can't do that because I'm a wanderer, a pilgrim."

"You're a WHAT?" said the agent.

Pilgrim smiles. "I finally said 'Think of me as a travelling speaker.' They could relate to that."

Pilgrim's little group spent two weeks traveling the islands, sleeping on beaches in parks and cooking over campfires. She ran the tour like she runs her life.

Pilgrim leaves Monday, flying back to Los Angeles and then Bismarck, North Dakota on gift tickets to pick up her pilgrimage course. She alternates between zigzags and loops back and forth across the country, trying to loop through Cologne, N.J. every so often to visit the friend who forwards all her mail. (Her address is Peace Pilgrim, Cologne, N.J. 08213.)

She often gets letters from people who say things like: "Since talking with you I think I should do something for peace too." They write their congressman or make peace with a friend . . . It all adds up," she says

Pilgrim corresponds regularly with 10,000 people she's met, sending them irregular newsletters and letting them know when she'll be by. Invariably she's swamped with invitations to spend a night.

"If you fear nothing and expect good, good comes," she says, moving outside to pose for the newspaper photographer. She lies back on the grass, hands tucked under her head in her traditional under-the-stars-warm-nights sleeping pose.

Then she curls forward, arms crossed, hands tucked in armpits, to show how she sleeps on cold nights, explaining "One foot sometimes gets cold if I don't have a map over it."

Finished, she bounces up off the grass and shakes hands. "Money," she says, "I do not accept. I deal with spiritual truth which should never be sold and need never be bought. When you are ready it will be given."

Does she expect others to do what she's done? "Oh no," she says. "This has never inspired anyone else to walk a pilgrimage."

Pilgrim Affirms: Maturity Leads to Peace

By JOHN FETLER
GT Religion Editor

She admits that she has something in common with St. Francis in her crusade for peace.

Wherever she speaks, at universities and colleges, in churches, in high schools or on street corners, she gives the impression of having a kind of "inner light" to which young people especially are drawn. Some of them have even asked to become her disciples.

The remarkable thing in an age of gimmicks and cynicism is that nobody seems to take her for a fraud or a charlatan.

Not even for a self-deluded fanatic.

Instead, the silver-haired lady with the startlingly clear-blue and yet serious eyes is taken as just what she is: The Peace Pilgrim.

She was in Colorado Springs for a week. She spoke at a dozen meetings, to as few as five to as many as 500 persons. Then, the early part of this week she took off for Denver to continue her one-woman crusade.

It is her seventh pilgrimage, her seventh crossing of the country.

Before leaving town, she came to talk to the newspaper.

She won't tell her real name, or the years that she has spent in this world, but her appearance is youthfully ageless, her gestures spontaneous with self-evident conviction, her gaze utterly frank. There is vibrancy in her eyes and in her words. She admits to having "tremendous energy." She credits it to her "inner peace."

She was asked: "Haven't things become worse in the world?"

"Oh no," she exclaimed, "just think back a few years ago, to how things were during the Korean War. At that time, war was still the accepted method of dealing with international conflicts. Look at today. Today everybody talks about the necessity for peace. Today war is not acceptable anymore."

The sincerity of her conviction was in her eyes.

But she does not depend on mere enthusiasm.

Even the worst cynic might say: If I don't agree with her about the hope for the future, I can't but agree that she has a logical argument.

She defines the true human being as "God-centered." In this, her conviction is like a rock.

She says she was not raised in any particular denomination, which makes it easy for her to move among all of them. Her record is of delivering seven sermons on one Sunday.

She usually talks in everyday words. But the "religious attitude" does permeate her thinking. It is her firm belief that an individual needs first of all a religious attitude toward God, a religious attitude toward people, and a religious attitude toward oneself.

If she is asked why there is evil in the world, she exclaims "Oh, but that is merely immaturity."

That may not be religious talk, but it is what the psychologists, too, are saying.

How can an individual improve the world?

She says he must find inner peace.

She explains: "Each of us has free will which we can exercise to become mature. I must realize that I am completely responsible for my life. There is no other way."

And that is the reason she refuses to accept "disciples."

"Only God takes disciples," she says. "It is not healthy to follow another human being, only a sign of immaturity. Every person must find his or her own maturity. But it takes time. It took me 15 years to find my own. But the growth period is different for each individual."

"Oh," she exclaims (it seems to be her favorite word, and she says it with that bright cheerfulness that is totally disarming), "I am just trying to inspire people to find what their purpose of life is. No two people are alike. Therefore, no two people have the same job. Each person must find out what his or her job in life is. Then the job becomes easy and joyous."

She says some people have urged her to establish some kind of peace organization of her own, but she has refused.

"I talk to many people in colleges, universities, high schools, in churches," she says. "There is no need of still another organization."

But she regards institutions as essential in achieving world peace.

She explained, "When enough of us mature enough so that we can affect the existing institutions, then things will rapidly change towards peace."

"I accept every human being I meet," she says with disarming simplicity. "I believe that all human beings want to do the right thing, but they don't always know what the right thing is."

As for condemnation or hatreds, she says, "I don't hurt anyone except myself by a negative reaction."

In addition, she receives mail from throughout the country. The Peace Pilgrim's address is simply: Peace Pilgrim, Cologne, N.J. 08213.

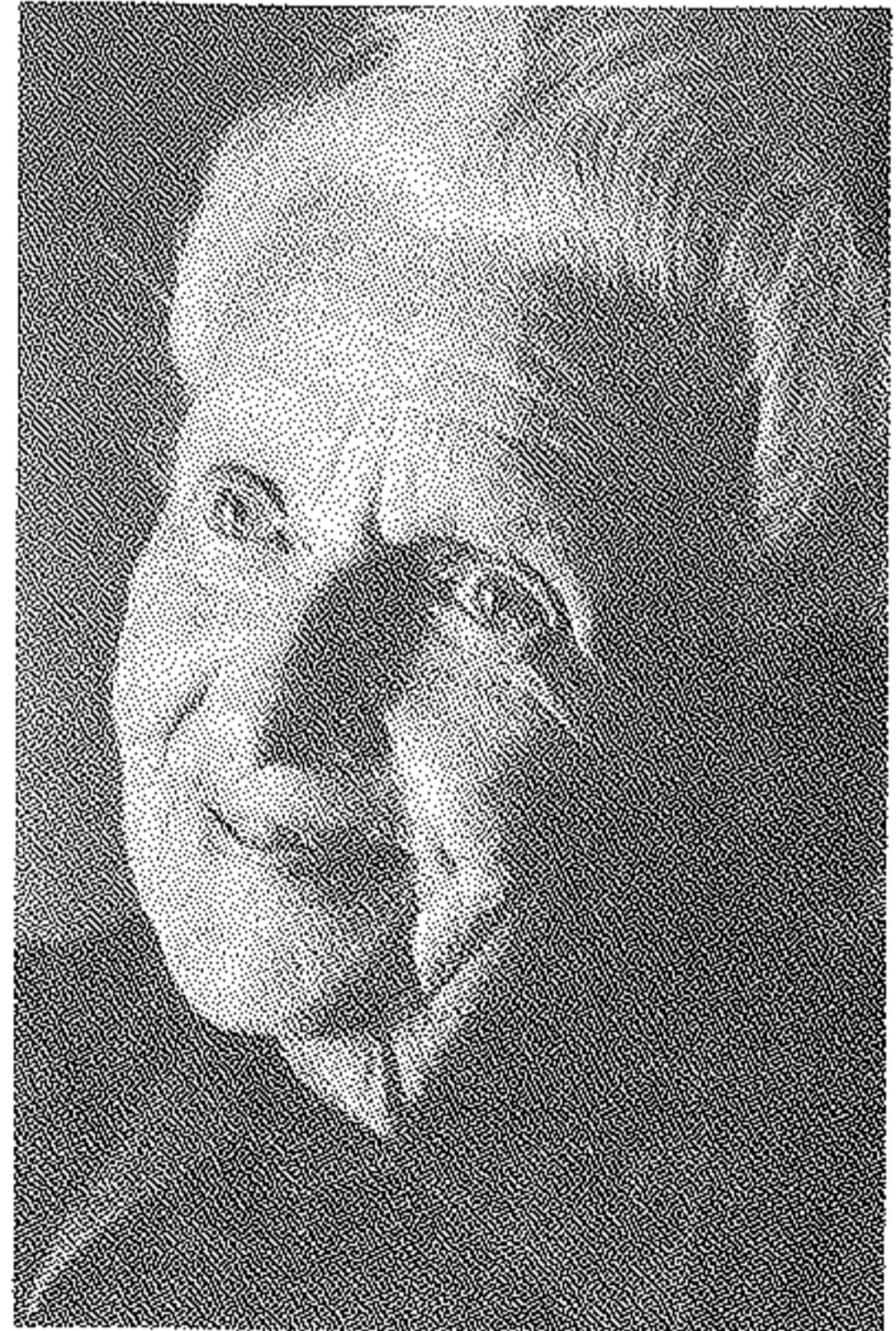
"It's just a little farm town," she explained. "A friend of mine agreed to act as a kind of post office box for me. She forwards the mail to me, and I work on the mail in between my talks."

Her project of walking 25,000 miles for peace was achieved in 1964, but she has continued walking for peace as before, with the legend "Peace Pilgrim" stitched on her jacket.

As St. Francis, she is unencumbered by material goods. She is often put up by friends she has won in many parts of the country, she does not accept donations of money.

At first she was a lone pilgrim. Now she is no longer an isolated figure on an American road. She has speaking engagements booked all the way to the beginning of 1984.

Her pilgrimage is being chronicled by Swarthmore College.

PEACE PILGRIM

-Photo by Geoff Appold

INTERVJU S PEACE PILGRIM, 6. JULIJ, 1981

(Vodil ga je Ted Hayes, direktor radijske postaje WKVI v Knoxu v Indiani, dan preden je umrla v nesreči.)

Ted Hayes: Peace, pogovoriva se malo o tem tvojem popotovanju za mir. Kako je sploh prišlo do tega?

Peace Pilgrim: No, začelo se je 1. januarja leta 1953 v Los Angelesu v Kaliforniji. Tistega leta sem se odpravila na pohod povprek čez deželo in ga tudi opravila: križem kražem sem prehodila 5.000 milj. In potem sem kar nadaljevala. Zdaj sem na sedmi romarski poti, ki je moje sedmo prečkanje dežele. Prehodila sem petdeset držav, deset kanadskih provinc in dele Mehike. To je prizadevanje, da bi naredila vse, kar lahko ena sama majhna oseba naredi za mir.

Hodim v molitvi in kot priložnost, da se pogovarjam z mnogimi ljudmi in jim morda dam navdih, da tudi oni na svoj način kaj naredijo za mir.

TH: Peace, kaj te je privedlo ravno v Knox?

PP: V Knox me je povabila stara prijateljica, Gertrude Ward. Srečali sva se nekje drugje, to je torej moj prvi obisk v Knoxu. In, seveda, tako je ves čas. To je del mojega rednega romanja za mir. Denarja nimam. Denarja ne sprejemam. Ne pripadam nobeni organizaciji, torej za mano ni nobene organizacijske podpore. In posedujem samo tisto, kar lahko oblečem in nosim s seboj. Tako hodim, dokler ne dobim strehe nad glavo, se postim, dokler mi ne ponudijo hrane. Niti ne prosim zanjo, dana mi je brez prošnje. Povem vam, ljudje so dobri. Iskra dobrote je v vsakem, pa naj je še tako globoko zakopana.

Včasih je bilo tako, da so me povabili kar tako, mimogrede. Popolnoma tuji ljudje so mi ponudili posteljo v treh četrtinah primerov. In le poredkoma sem preskočila tri ali štiri zaporedne obroke hrane, zdaj pa povabila pogostoma prihajajo vnaprej. In seveda je bilo tako tudi z vabilom za Knox.

TH: Peace, tole bi te želel vprašati: Ali si bila zmeraj Peace Pilgrim ali pa si kot dekle imela kakšno drugo ime?

PP: Oh, to ni moje staro ime, ampak če bi naslovili pismo na moje staro ime, bi ga sploh ne prejela. Zdaj sem prav zares Peace Pilgrim. Povedali so mi, da je to poklicno ime, in to dosledno uporabljano, veste. Zdaj je to že kakšnih deset ali dvanajst let moje zakonito ime, a ševeda sem si ga dala že pred dolgim časom, leta 1953, ko sem šla prvokrat na romanje.

Od takrat so se stvari močno spremenile, vendar pa pravim, da se ena stvar ni spremenila in to je moje mirovno sporočilo. To ostaja: *Takšna je pot miru – premagujte slabo z dobrim, laž z resnico in sovraštvo z ljubeznijo*. Po vseh teh letih še zmeraj nosim s seboj to sporočilo. No, vidite, in še zmeraj se nismo naučili živeti po njem. Ključna beseda za današnje čase je v resnici *praksa*. Ne potrebujemo več luči, temveč udejanjanje tiste luči, ki jo že imamo, v praksi. Ko bomo storili to, se nam bodo v življenju in na našem svetu dogajale čudovite stvari.

TH: Peace Pilgrim, saj veste, da je kar nekaj ljudi, ki ne bi niti v sanjah pomislili, da bi počeli kaj takšnega, ki bi verjetno imeli takšnega človeka, kakšni ste vi, za trčenega ali prismuknjenega. Ali imate kaj težav, da premagate ta odpor pri nekaterih ljudeh?

PP: No ja, sem kar prepričana, da morajo nekateri, ki so me ravnokar slišali, pomisliti, da sem do kraja čez les. Konec koncev počnem nekaj drugačnega. In na pionirje so vselej gledali kot na malo čudne. Toda glejte, jaz imam ljudi rada in vidim dobro v njih. In zmeraj najdete tisto, kar vidite. Svet je kot zrcalo: če se mu nasmehnete, se vam nasmehne. Jaz se rada nasmiham in tako v glavnem dejansko prejemam nasmeh v povračilo. Oskrbovali so me z vsem, kar sem potrebovala na romanju, ne da mi bi bilo sploh treba prositi.

TH: Po naši lepi deželi potujete, ne da bi imeli prebito paro v žepu. Hodite samo z vero, z vero, da bo kdo poskrbel za vas in kaže, da se to zmeraj dogodi. Verjetno imate kakšno intuicijo, komu se približati, komu se nasmehnuti in kdo bo dober do vas, kajne?

PP: Jaz se nasmehnem vsakomur. Nikdar se nikomur ne približam. Nosim svojo tuniko z napisom *Peace Pilgrim* spredaj in 25.000 milj peš za mir zadaj, da bi se ljudje ustavljali in poklepetali in mnogi tudi se. S

tem se navežejo vsi stiki in to na najprijaznejši način. In tisti, ki pristopijo, so posebne vrste ljudje. Imajo ali pristen interes za mir ali pa nad vse živo radovednost. Veste, zdaj je veliko zanimanja za mir. Ko sem začela, so ljudje sprejemali vojno kot nujen del življenja. Zdaj pa, seveda, iščemo alternative za vojno. To je dejansko pridobitev – bolje je, kakor je bilo. Ko sem se prvokrat odpravila, je bilo zelo malo zanimanja za notranje iskanje. Zdaj pa je zanimanje za notranje iskanje malone univerzalno, kar je po mojem največja pridobitev od vsega. In, seveda, ker večinoma govorim o miru v sebi kot o koraku k miru v svetu, je za moj predmet vse več in več zanimanja.

TH: Peace, v svetem pismu je rečeno, da bodo vojne vselej z nami. Kaj poveste ljudem, ki govorijo tako? Ali mislite, da bo vaše majhno prizadevanje lahko kaj spremenilo?

PP: Dejansko je rečeno, da bodo "vojne in govorice o vojni". Toda to prerokovanje se je v stoletjih dodobra izpolnilo. Ne vem, čemu naj bi hoteli še več izpolnjevanja tiste prerokbe. Rečeno pa je tudi "prekovali bodo svoje meče v lemeže, svoje sulice v vinjake. Ne vzdigne več narod zoper narod meča, ne bodo se več učili vojskovanja." Morda pa je prišel čas za izpolnitev te prerokbe. Jaz verjamem, da je.

Mislím, da je to, seveda, tisto, kar si vsi mi resnično želimo. In vendar je toliko pesimizma. Pogovarjala sem se z neko gospo, ki mi je rekla: "Molim z vami za mir, ampak seveda ne verjamem, da je to možno." Rekla sem: "Ali ne mislite, da je mir v skladu z božjo voljo?" "Oja," je rekla, "vem, da je." "No, kako pa mi potem lahko rečete, da tisto, kar je v skladu z božjo voljo, ni možno?" Ni le možno, je neizogibno. Le kako kmalu, to je odvisno od nas.

Torej, jaz vem, da vsa dobra prizadevanja obrodijo dober sad in zato si prizadevam toliko, kolikor morem. Rezultat pa puščam v božjih rokah. Morda se ne bodo manifestirali za časa mojega življenja, toda nazadnje se bodo le manifestirali.

TH: Peace, običajno se ne spodobi kar tako stopiti k ženski, ki si jo ravnokar srečal in ji reči: "Koliko ste stari?" Vendar pa bom danes storil prav to. Vprašal vas bom: "Koliko ste stari?"

PP: Lahko vam povem le to, da ne vem in to pravim namenoma. Nenehno ustvarjamo z mislimi in tako ustvarjamo tudi svojo starost. Ustvarila sem zadosti starosti, ko sem se odpravila na pot 1. januarja leta 1953 in rekla sem: "Zadosti." Od takrat naprej mislim o sebi, da sem brez starosti in da kar žarim od zdravja, in tako tudi je. Nisem se pomladila, vendar pa ne vidim, kakšen smisel bi imelo, želeti si biti mlajša. Prav lepo mi gre taki, kakršna sem, in če ste se naučili učnih ur prejšnjih življenjskih obdobj, potem resnično nimate prav nobene želje, da bi se vrnili v kakšno prejšnje življenjsko obdobje.

TH: Danes je bila moja gostja Peace Pilgrim. V svojih spisih pravi: "Peace Pilgrim piše spredaj, zadaj pa 25.000 milj peš za mir." Vse te milje je že prehodila, vendar pa hodi še naprej, saj se je zaobljubila: "Ostala bom popotnica, dokler se človeštvo ne bo naučilo hoditi po poti miru, hodila bom, dokler ne dobim strehe nad glavo in se postila, dokler mi ne bo dana hrana." Videti je nadvse srečna.

PP: Prav zagotovo sem srečen človek. Kdo bi mogel poznati boga in ne biti radosten? Vsem hočem zaželeli mir.

DODATEK VI:

Pisma poslana Peace Pilgrim

Spodaj so navedeni citati iz pisem, ki so bila poslana Peace Pilgrim, povečini proti koncu njene zadnje romarske poti. Čeprav je pošiljala nekatere reči, na primer izrezke iz časopisov, v Mirovno knjižnico Swarthmore Collegea, kjer zbirajo materiale o njej, se je Peace držala svoje zaobljube o preprostosti in je vrgla proč večino pisem, ki so ji bila poslana, potem ko je odgovorila nanje.

Neki prijatelj: "Kaj si mi naredila!" Jaz sem samo vprašal neko prijazno gospo, če se morda želi peljati z avtomobilom, nazadnje pa se je pred mano znašel popolnoma nov svet. Moje življenje se zdaj vsak dan naglo spreminja. Preprosto nisem več tisti človek, ki sem bil pred mesecem dni, prejšnji teden – včeraj. V najinem pogovoru še naprej najdevam nov smisel."

Prijateljica: "Ko sem odprla tvoja pisma, je bila moja duša v nemiru, moj nižji jaz se je bojeval z višjim jazom – in žal zmagoval. Tvoja čudovita sporočila so me umila kakor kopel, me očistila in izčistila! Kar praviš, je tako smiselno – RESNICA, z velikimi črkami!"

Profesor na kolidžu: "Morda vas bo veselilo izvedeti, da zaključni izpit iz filozofije, ki ga bodo opravljali jutri, sestoji iz citatov in vprašanj o vaših izrekih."

Neki dopisnik: "Poslušal sem Williama Jenningsa Bryana, največjega govornika svoje generacije. Prav tako sem poslušal dr. Russella Conwella, ko je predaval svoje slavno predavanje Diamantna polja, in ob tej priliki bi vam rad povedal, da je predavanje, ki ste ga imeli vi, preseglo Bryanove dosežke in Conwellovo genialnost."

Prijateljica: "Najlepša hvala za literaturo, ki ste mi jo poslali. Doživljam jo kot zelo globoko. V meni je zadela ob struno, ki še zdaj pozvene... Vaše pismo je prišlo kot odgovor na molitev – prišlo je na dan silne potrebe po notranjem miru in zdi se, da so se vozli razvezali. Bilo mi je v veliko tolažbo."

Duhovnik v Texasu: "...Vašo knjižico *Koraki k notranjemu miru* sem dal duhovnikom z vzhodne obale. Vsi si želijo, da bi prišli govorit v njihove cerkve. Povedal sem jim, da ste bili najboljše, kar se je kdaj zgodilo v naši cerkvi – in to sem rekel iskreno. Vem, da ste blagoslov celemu svetu."

Prijatelj iz Baton Rougea: "...Iskreno upam, da vaše zdravo in oživljujoče mirovno sporočilo naleti na sprejemljivo občinstvo povsod, kjer potujete.... Vse več in več ljudi je zaskrbljenih zaradi pretresljivega in grozljivega militarizma, ki nam ga zdaj hvalijo na vsakem koraku. Zagotovo ne more nihče, kdor ima kaj vesti, podpirati ali opravičevati tako množičnih priprav na uničenje celotne človeške družine. Kako resnično čudovito bi bilo videti končno zmagoslavje miru in pravičnosti nad silami smrti in uničenja..."

Katoliška nuna iz Kalifornije: "Iz nekega dobrega razloga se vaša pot kar naprej križa s potmi katoličanov, ki delujejo za mir... Ste današnja priča za Jezusov mir."

Študent s kolidža v Illinoisu: "Nekaj mesecev je minilo, odkar sem vas srečal... in od takrat mi je vaše sporočilo v mislih. Tako dolgo sem poslušal "uspešne ljudi", ki so mi pripovedovali, za kaj gre v življenju, in slepo sem sledil njihove nasvete. Vendar pa sem tisto, kar sem iskal, našel v drobni, sivolasi gospe brez vsakega premoženja..."

Duhovnik: "Hvala za vaš navdih in vzpodbudo. Sam bog vas je poslal našemu občestvu. Naša cerkev zdaj doživlja novo življenje, harmonijo in razcvet."

Študentka: “Odkar sem slišala vaše sporočilo, sem veliko premišljevala o sebi in na novo razporedila vrednote in poglavitne naloge v svojem življenju. V sebi sem odkrila osebo, ki ima silno željo iti iz sebe in deliti z drugimi, ki so pokopani pod sebičnostjo in strahom. Toliko sem bila zaposlena s preživetjem in morebitnim uspehom, da sem zamudila veliko življenja. Čakala sem, da mi kdo odpre zasilni izhod v zidu apatije in razočaranosti, ki sta me obdajali. Sporočili upanja in ljubezni, ki ste ju podelili z našim razredom tistega večera, sta mi pomagali, da sem se odprla in uvidela, da je na našem svetu še veliko dobrega. Toliko ljudi je kot jaz, ki čakajo na koga, na kogarkoli, ki bi prišel in se jih dotaknil... Morda ne bom nikoli imela poguma, da bi potovala kakor vi, lahko pa dosežem ljudi v Springfieldu... Rada bi se vam zahvalila, ker ste mi pomagali verjeti v ljudi – ob vsej svoji izobraženosti je to ena od stvari, ki se jih nisem nikoli učila... Vaša zavezanost miru in ljubezni izžareva z vašega obraza, o tem vam ni treba prav nič prepričevati ali razpravljati... Bog vas je resnično blagoslovil... Naj vaša luč sveti še mnogo let.”

Prijateljica: “...srečanje z vami je bilo zame zelo pomembno. Prvičkrat sem se vprašala, kakšna je moja vloga v božanskem načrtu – pred tem mi še nikoli ni prišlo na misel, da je morda kakšna posebna stvar, ki bi jo morala početi...”

Radijska poslušalka: “V 51 letih poslušanja, branja in pogovarjanja nisem še nikoli slišala ali videla resnice – kot se povezuje z notranjimi in zunanji problemi – povedane tako lepo in logično kakor ste to storili vi danes na programu naše krajevne radijske postaje. Izredno dobro razumete probleme, ki danes mučijo ljudi in vlade; in rešitve, o katerih govorite, so videti tako logične in obetavne.”

DODATEK VII

Doživetja s Peace Pilgrim

Navedena pisma so napisali ljudje, ki so imeli priložnost, da so nekaj časa preživeli s Peace Pilgrim.

Prijateljica, ki je spoznala Peace Pilgrim pred njenim romanjem:
“Malo preden je Peace imela svoj debut na čelu parade vrtnic v Pasadena (januarja 1953), je moja prijateljica pripeljala k meni neko žensko, ki je hodila bosa, čevlje pa je nosila v roki, saj je ravnokar prišla s plaže. Oblečena je bila v kratke hlače in kratko bluzo. Kmalu po tem, ko sva ji bila z možem predstavljena, je postal pogovor tako zanimiv, da sem telefonirala trem prijateljicam in jih prepričala, naj čimprej pridejo k nam in jo spoznajo. Skupaj smo prijetno večerjali, potem pa smo se pridružili krajevni narodni plesni skupini – sledil pa je še pogovor doma, ki se je nadaljeval do ranih jutranjih ur.

Pripovedovala je o svojem delu v Washingtonu, kjer je delala pri zakonodajnem lobiranju za neko mirovno skupino. (Kakšnih deset let kasneje sem se udeležila Nacionalnega zakonodajnega seminarja v Washingtonu, ki ga je organizirala Mednarodna ženska liga za mir in svobodo. Zvedela sem, da je bila njihova mirovna lobistka in da je bila nedvomno najbolj učinkovita, kar so jih kdaj imeli.) Povedala je, da je, čim dlje je delala s kongresniki, tem bolj postajala prepričana, da pot, na kateri ti ljudje vztrajajo, lahko nazadnje pripelje samo do vojne. Ko se je to prepričanje krepilo, jo je začelo moriti pereče vprašanje. Takole ga je izrazila: “Ne bojim se zase. A če pride do polomije, katera skupina bo človeštvu ohranila najboljše iz naše kulture? Samostani so nam bili pri tem v veliko korist v temačnih obdobjih zgodovine. Katera skupina je primerno zgrajena, da bo to storila tokrat?”

Zavedela se je, da odgovora ne bo nikdar dobila, če bo ostala v Washingtonu in ker ni bilo videti, da bi to koga skrbelo, je čutila, da mora pustiti službo in poskusiti ugotoviti sama. Več kot leto dni je što-

pala povprek čez deželo, obiskala je vsako skupino, kar jih je mogla najti, ki se je posvečala formuliranju delujočih vzorcev skupinskega življenja, ki bi temeljili na ljubezni in delitvi.

“Po vsem svojem iskanju,” se spominjam njenih besed, “sem se odločila, da bom našla skupino, ki se približuje izpolnitvi potrebe po ohranitvi naše kulture v težkih časih, ki so pred nami – in sicer Koinonia Partners v Georgii. Vendar pa niti ta ne daje popolnega odgovora.”

Ko smo se nazadnje poslovili, smo se vsi zavedali njenega globokega hrepenenja, da bi našla odgovore, ki bi ji omogočili, da bi koristno pripomogla k nalogi odpreti vrata svetu, ki bo temeljil na ljubezni in sodelovanju med narodi. Ni moglo biti veliko mesecev po tistem, ko sva zvedela, da je najina znamenita prijateljica nazadnje le našla svojo nišo v naglo spreminjajočem se svetu in da nam bo od takrat naprej služila na svoj poseben način.

Tri leta kasneje sva živela v San Bernardinu v Kaliforniji, ko sva zvedela, da bo Peace kmalu šla skozi naše mesto. Sprejela je mojo ponudbo, da ji organiziram nastope med njenim postankom v našem mestu. Metodistični duhovnik je organiziral nastop na cerkveni večerji in izdelali sva cel urnik. Prijavila sem jo za Društvo ustvarjalnega življenja pri Krščanski zvezi za mladeniče, to je bila skupina za preučevanje zdravega življenja. Naš predsednik in polovica naših članov so bili adventisti. Predsednik je prišel na enega od zgodnejših srečanj, da bi videl, kakšna je, saj so se mnogi spraševali, “kaj neki ve o tej čudni ženski, ki jo misli pripeljati, da bi nam predavala?” Kasneje mi je rekel: “Peace Pilgrim je čudovita! ČUDOVITA! Še nikoli nisem videl takšnega človeka! In tudi mojemu krdelu nejevernih Tomažev bo še kako všeč! Najboljša govornica bo, kar smo jih kdaj imeli.”

Na dan Peaceinega prihoda mi je duhovnik zjutraj naročil, da jo bo, če bo poklicala iz kakšnega okolišnjega kraja, šel takoj iskat in jo pobral. Ko je poklicala, sem ji povedala za ponudbo. Odločno je zavrnila, rekoč, da vzpostavlja zelo pomembne stike, ko hodi skozi predmestja. Čez nekaj dni smo zvedeli, kaj je imela v mislih. Na naše srečanje v Y so prišli neznani ljudje in naslednjič smo se morali preseliti v večji prostor. Skoraj vsi novinci so prišli na njeno prijazno povabilo, ko se je pogovarjala z njimi med svojo potjo v mesto.

Preden sem Peace predala njeni gostiteljici, sem ji izročila dopolnjeni urnik njenih predavanj v cerkvah in društvih. Ko ga je pregledala, me je vprašala, ali imamo v mestu kolidž. Trenutek za tem je že bila na telefonu in prepričevala profesorja novinarstva na Kalifornijski univerzi v Riversideu, da bi si njegovi študentje izostrili svoje spretnosti, če bi jim dovolil, da z njo naredijo intervju. Čeprav je bil njen program že močno natrpan, je vanj stisnila še to. Kakšna organizatorka!”

Druga prijateljica, ki je spoznala Peace Pilgrim pred romanjem:
 “Peace sem srečala malo po 2. sv. vojni, ko sem učila v Philadelphiji in skoraj vsako popoldne opravljala prostovoljno delo v pisarni Bratovščine sprave. V tistem času je uporabljala majhen predelek v naši pisarni, kjer je skrbela za izdajanje in distribucijo *Svetovnih dogodkov Scotta Nearinga*, ki mislim, da so izhajali vsake dva meseca, obenem pa je opravljala še razna prostovoljna dela za Mednarodno žensko ligo za mir in svobodo. Pri delu je bila zelo tiha in učinkovita. Kadar je bil čas, da razpošlje *Svetovne dogodke*, je zbrala skupino zainteresiranih ljudi, ki so v enem večeru opravili zgibanje in napisali naslove. Jemala je po 10 dolarjev tedensko za življenjske izdatke, kar je bilo, kot je razložila, več kot dovolj.

Mislím, da je v tistem času imela dve obleki, ki ju je nosila izmenoma. Zmeraj je bila videti zelo urejena, trezna, sveža in živahna kakor vrabček in dejansko je bila kot vrabček, zmeraj vesela, svetlih oči, živa. Bila je članica pohodniškega društva, pogostoma so odhajali na dolge pohode in enkrat letno, mislim, so imeli vzdržljivostni pohod na 40 milj ali kaj takega. Nekaj ji je bilo do tega, da mora pohod zmeraj končati, čeprav je večina članov odpadla po tridesetih miljah.

Šla je na zahodno obalo, štopala brez strahu kakor zmeraj in ostala, mislim, kakšni dve leti, delala v več različnih zdravstvenih ustanovah in premišljevala o metodah. Močan vtis je nanjo napravil Shelton v Texasu, ki je kot edino terapijo uporabljal post.

Moja edina kritika njenega dela (če je to kritika) je, da je večini svojih poslušalcev ponujala *duševni mir* – blago, po katerem je danes v sodobnem svetu zelo veliko povpraševanje, nikjer pa tolikšno, kakor ravno v ZDA. Vem, da v svojem sporočilu ni nikdar pozabila omeniti

svetovnega miru, vendar se mi zdi, da je bilo pogostoma v ozadju zaradi osebnih potreb ljudi, ki so jo poslušali. Prinesla pa je sporočilo deset-tisočim ljudem, ki jih mirovno gibanje ne more doseči.”

Prijatelj, ki je odpeljal Peace Pilgrim na Aljasko in Havaje k svojim sorodnikom: “Spominjam se, da sem ji enkrat na začetku najinega znanstva zastavil vprašanje: ‚Na svojih popotovanjih si prav gotovo kdaj hodila po kakšni krajevni cesti in se zaletela naravnost v kakšno bando na motorjih, ki je ustražovala sosesko.‘ Spominjam se, da se je ozrla vame in odgovorila: ‚Leon, ti ne razumeš.‘ Nakar sem ji odgovoril: ‚Oja, takšno situacijo prav gotovo lahko razumem.‘ Spominjam se, da je položila svojo dlan na mojo roko, da bi jo dobro poslušal in rekla takole: ‚Ne, Leon, ti ne razumeš. Veš, jaz grem tja, kjer so oni; ne morem zahtevati, naj oni hodijo za mano.‘ Dolgo časa sem premišljeval o tem odgovoru. Šele nekaj let kasneje sem dobil uvid v smisel teh besed.”

(Na Havajih sta v parku na Velikem otoku srečala mladeniča:)
 “Vprašal naju je, kdo sva. Povedala sva mu, da sva ravnokar prišla v park in da ne veva, kje sva in kako naj prideva tja, kamor bi rada prišla. Ponudil se je, da naju bo vodil do nenavadnih in zanimivih krajev v okolici, ki jo je poznal. Peace je sprejela ponudbo in naslednjo uro ali več sva mu sledila po parku. Ne vem, če bi znal natančno opisati osebnost tistega mladeniča. Bil je nekako “pod gasom”, o tem sem prepričan. Izrekel je vse, kar mu je prišlo na misel, s poplavami hrupnih, navdušenih izrazov, ki jim ni bilo konca. Razvnel se je v svojih kretnjah in v navdušenem prizadevanju, da bi nama razkazal svoj kraj. Čisto vsak stavek, ki ga je povedal, je bil začinjen z grdimi kletvicami najbolj grobe vrste. Obnašal se je popolnoma brez občutka. Najmanj, kar lahko rečem, je, da mi je bilo nerodno biti v družbi s takšno osebo. Kmalu smo prišli v turistični center, kjer se je trlo nasmejanih turistov v živobarvnih havajskih oblačilih. Vzdušje je bilo praznično. Izredno nerodno sem se počutil v družbi s tistim vihravim mladeničem. Kaj neki si je mislila Peace, da si je to dovoljevala, mi je bila uganka. Povedano na kratko, trpel sem. Čez čas smo se znašli na robu kraterja delujočega vulkana, stali smo na razgledni ploščadi. Najin čas je potekel. Morala bi se odpraviti nazaj v Hilo, da bi pravočasno prišla na letalo za povratek.

Peace se je obrnila k mladeniču, se mu zahvalila za pomoč in mu povedala, da je prišel čas, ko morava oditi. Ni bilo dvoma, da je bil razočaran in da mu je bilo žal, da se morava posloviti. Kar stal je, solze so se mu ulile po licih in kapljale z brade, moledoval je, naj mu dovoliva, da nama pokaže samo še en čisto poseben kraj, ki ga je poznal.

Ko sem tako stal in gledal v obraz tistega mladeniča, sem se spomnil na Peaceine besede izpred nekaj let: „Jaz hodim tja, kjer so oni. Ne morem zahtevati, naj hodijo oni za mano.“ Obsojanje, ki sem ga čutil do sebe, je bilo ekstremno. Obenem pa sem v tistem trenutku spoznal občudovanje in skromnost, ki sta me čisto prevzeli. Ko si prizadevam, da ne bi upošteval zahteve po izražanju egocentričnega življenja in vstopil v polnost bogocentričnega življenja, se velikokrat spomnim na to osebno doživetje s Peace, ko mi je z zgledom dala zavedanje, ki mi je tako dragoceno.”

Mary O'Kelley, prijateljica Peace Pilgrim in kongresnice Jeanette Rankin, edine ameriške poslanke, ki je glasovala proti obema svetovnima vojnama (Jeanette je telefonirala Mary, da želi srečati Peace Pilgrim):

“Nazadnje smo se zbrale in naredile načrt, da bo Peace prespala pri njej, ona pa bo povabila par ljudi, da bodo srečali Peace in kaj zvedeli o njenem romanju. Ko smo naredile načrt, se je Jeanette obrnila k meni in rekla: „Koga pa naj povabim?“ Takrat sam spoznala, da živi sama. Brez prijateljev! Brez sosedov!

Jeanette je kupila zemljo na deželi, ko je bila v kongresu. Imela je veliko prijateljev v Athensu (v Georgii). Ko je glasovala proti vstopu v 1. svetovno vojno, ljudje niso bili ravno zadovoljni. Ko je bila leta 1941 spet v kongresu in je spet glasovala proti vojni, tega niso mogli prenesti, zato so ji požgali hišo. Imela je kos zemlje malo bližje središču okrožja, pa se je preselila tja v majhno hišo. Od tistega časa je minilo že dvajset let – vendar je še zmeraj čutila udarec. Bila je zagrenjena – zdelo se ji je, da je ljudje ne marajo, menila je, da nas možje v kongresu vodijo po krvavi poti v uničenje.

Predlagala sem ji, naj telefonira sosedom. Nekaj nas je prišlo iz Athensa in hiša je bila nabito polna. Mislim, da je bilo kakšnih 50 do 60 ljudi.

Po srečanju sta se Peace in Jeanette pogovarjali vso noč. Jeanette je bila ganjena, da so ljudje prišli, Peace pa je videla, da mora Jeanette nujno spet aktivno zaživeti, da jo zagrenjenost duši. Jeanette jo je vprašala, česa naj se loti. Peace ji je rekla, da bi s svojim imenom lahko naredila zelo veliko, s svojim denarjem pa še več.

Peace je rekla, da ji je povedala par krepkih o tem, kakšne so potrebe, in o njenem dolgu do družbe. Dejala mi je, da po njenem Jeanette resno razmišlja, da bi se aktivno vključila. Spomladi se je na univerzitetnem kampusu organizirala skupina – feministična skupina. Jeanette se je vključila. Bila je prijetna gospa. Peace ji je pokazala, kako stopiti na pot nazaj k ‚človeški družini‘. Počasi se je začela spreminjati. Nadaljevala je tam, kjer je nehala v štiridesetih letih. Vodila je nacionalno skupino, ki je šla v času vietnamske vojne v Washington (brigada Jeanette Rankin). Do konca življenja je delala za pravice žensk.”

Frančiškanka: “V 70. letih je sestra Johnella videla Peace Pilgrim na televiziji in si z njo začela dopisovati, vendar je morala čakati šest dolgih let, preden jo je srečala. Sestra Driver jo je pripeljala k nam domov v vilo, kjer smo jo toplo sprejele! Vsaka od nas ji je hotela kaj povedati. Sestra Johnella je žarela od glave do peta in se kar ni mogla ločiti od Peace.

V skupinski sobi je imela Peace za nas govor z molitvijo.

Čez tri leta je prišla za tri dni in dve noči. Počutila se je čisto domače in vseč ji je bil naš lep vrt, urejen kakor park. Zjutraj se je pogovarjala s tistimi, ki niso imele nujnih opravkov, prav tako pa tudi popoldne in zvečer. Privlačil nas je njen čar, toplina in iskrenost.

Nekega jutra smo oprale njene obleke, ona pa se je okopala. Povedale smo ji, da ji z veseljem priskrbimo nove čevlje in tuniko, pa je rekla, da raje vidi, da ne.

Nekega dne sem imela več časa, da sem jo obiskala sama in dobro sva se seznanili. Rekla sem ji: ‚Rada bi šla z vami in delala iste stvari za mir, vam delala družbo, da ne bi bili tako sami‘ ‚Ne,‘ je rekla, ‚ne morete mi pomagati ali iti z menoj, pa čeprav bi vas še tako rada imela s seboj. To poslanstvo je precej posebne vrste in samo za enega samega

človeka, zame, za Peace Pilgrim. Potem mi je rekla: ‚Ko se bo moje poslanstvo končalo in me ne bo več, bo prišel mir.‘ Bila je prerokinja, zdaj prihaja mir. Pripovedovala je o svojih zgodnjih doživetjih na avtocestah in v mestih, kako jo je bog vselej varoval.”

Voditelj televizijske pogovorne oddaje: “Takrat je divjala vojna v Vietnamu. Ravno sem začel delati pogovorne oddaje za televizijsko postajo WSM v Nashvillu. Bil sem mlad in ne ravno zrel... in veliko mi je bilo do tega, da naredim dober vtis, na smeh mi je šlo ob misli, da bo na programu tista ‚šema‘... Osebnost sem jo vzel v program, potem ko sem prebral pismo, ki mi ga je napisala, da prihaja (peš) v naš kraj. Ko je vstopila v studio, sem se zasmel z občinstvom, orkestrom in TV ekipo vred. Kdo je ta hipijska babica?

Predstavil sem jo z vso nesramnostjo in slabim okusom, kar sem ju premogel. V tistih dneh je norčevanje iz ‚mirovnikov‘, zlasti v narodnjaških koncih dežele, zmeraj vžgalo. Prvih nekaj minut intervjuja se je šalila z mano, odbijala žogice je morda pravi izraz. Ni bila niti defenzivna niti agresivna. Ampak, oh, tiste oči... in tiste roke... ki se iztezajo, tipajo za neko nevidno točko v zraku, da bi poudarile... in tiste iskrece se, plave oči. Po morda dveh, mogoče treh minutah, me je imela v svoji dlani. Bil sem v zadregi, osramočen. Zdelo se mi je, da je to zaznala in čutil sem, kakor da je igro spregledala že na začetku in vedela, da bo v intervjuju prišel njen čas. Ko je osem minut poteklo, je bilo iz občinstva slišati samo sem ter tja malo hihitanja, iz orkestra pa prav nič. Radijska oddaja, ki je sledila, je eno uro tekla lepo naravnost, čisto brez smešenja. Tistega dne sem odrasel... V naslednjih letih sem imel z njo še več intervjujev, vendar nobeden ni bil tako znamenit kakor prvi.”

Stvarno kazalo

A

Agresivnost 36, 190
 Aljaska, mirovno popotovanje 68
 Alkohol 90, 179
 American Friends Service 28
 Amiši 142
 Anekdote
 ..arhitekt 34
 ..avtomobili 90, 91
 ..bitje, imenovano človek 130
 ..božič 67
 ..božja volja 124
 ..bodeča žica 91
 ..budisti 127
 ..človek v puščavi 49
 ..človek, zgrožen zaradi tunike 57
 ..Danci 128
 ..darovana letalska karta 68
 ..delo v krajevnem klubu 19
 ..delo v trgovini z blagom po 5 in 10 centov
 19
 ..Georgijska gostoljubnost 70
 ..Havajska plaža 88
 ..japonski vojak 127
 ..jeza 84, 85
 ..mehiška družina 68
 ..Memphiška gostoljubnost 70
 ..milijonarka 72, 79
 ..molitve v ječi 96
 ..motel "Južno od meje" 64
 ..motivi 34
 ..negativne misli 32
 ..oklahomska gostoljubnost 70
 ..olajšana bolečina 81
 ..ozdravljeni alkoholik 58
 ..pogorela hiša 73
 ..post 99
 ..prašni vihar 56
 ..prevelika hiša 73
 ..pripor zaradi klateštva 51, 53, 211
 ..ruska kultura 142, 148
 ..skušnja z alkoholom in tobakom 20
 ..strahovi iz minulih življenj 87
 ..trdnjava govori 129
 ..TV hudodelec 142

..TV komik 146
 ..umori v Camdenu 135
 ..vzgoja otrok 142
 ..ženska, ki je sovražila službo 81
 ..Židinja v 2. sv. vojni 128
 ..življenjski partner 83
 Apalaška transverzala 74
 Astrologija 194
 Ateisti 124, 181
 Atomska vojna 60, 121, 122, 129, 190
 Avatar 180
 Avtomobilske ceste 66, 67

B

Biblija 107, 228
 Božanski, božanska, božansko
 ..iskra 94, 157
 ..načrt 65, 81, 115, 155, 169, 172, 177,
 180, 181, 188
 ..namen 60, 100, 156, 171, 172, 173,
 181, 189, 190
 ..narava 42, 43, 94, 94, 101, 156, 157,
 171, 172, 180, 181, 185, 189, 190,
 193, 197
 ..razodetje 175
 ..red 115
 ..tok 115
 ..varstvo 65, 88, 90
 ..zakon 27, 55, 110, 169, 170, 173, 176,
 181, 183, 198
 Bog, božji
 ..analogija 175
 ..bližina 169
 ..božja družba 176
 ..darovi 39
 ..definicija 18, 109, 169, 170, 176, 179,
 181, 183
 ..delo za 43
 ..enost z 39, 155
 ..hoja z 159
 ..iskanje 18
 ..iskra 70
 ..komuniciranje z 98, 181
 ..ljubezen 50, 109
 ..luč 94, 94, 98

..načrt 27, 193
..nenehno sobivanje z 67, 86, 96, 105,
109, 193
..notranje kraljestvo 107, 108, 157, 180
..odsev 70
..oročje 110, 153, 156
..poznavanje 109, 110, 171
..roke 84, 94
..skrb 155
..varstvo 65, 92
..vodstvo 27, 97, 109, 110, 153
..volja 34, 37, 43, 67, 100, 109, 122, 124,
133, 153, 155, 176, 183
..vzpostavitev stika 156
..zakoni 27, 55, 79, 102, 107, 108, 109,
121, 125, 127, 134, 135, 153, 176,
177, 179, 181, 187
Bogastvo 39, 78, 71, 155
Bogocentrična narava 24, 43, 56, 107,
108, 153, 157, 167, 170, 175, 180
.. kanal za 43, 60, 175
Bojevanje 24, 39, 40, 48
Bolečina v duhovni rasti 176
Bolezen, duševni vzroki 23
Bratovščina sprave (kvekerji) 28
Brezčasnost 39
Brezprostornost 39
Buda 170
Budizem 127, 157
Bulimija 194

C

Citati 139...140
Cologne, New Jersey 169, 193

Č

Človeški odnosi 139
Človeštvo
..namen 170
..odrešenik 180
Človeštvo 24, 35, 45, 60, 107, 140, 157,
158, 159, 161, 170, 172, 175, 187,
192, 198
Čustva 24, 41, 170, 171, 184, 185, 197

D

Dajanje 23, 24, 34, 40, 41, 45, 48, 63, 71,
72, 73, 96, 109, 123, 135, 155, 159,
165, 170, 176, 177, 179, 185, 192,
194, 196, 197, 198, 204
Davki 137
Delo
..izostajanje z 188
..ki ga morate opraviti 27, 41, 42, 81, 123,
127, 169, 177
..za mir 122, 123, 124, 133, 149, 150,
155, 180
Demokracija 129, 140, 146, 189
Denar 20, 34, 43, 48, 63, 72, 139, 122,
154, 157
Denar, problemi z 187
Desničarstvo 189
Dihalne vaje 98, 171
Disciplina
..pri inolitvi 51, 62, 94, 99
..samodisciplina 17, 24, 170, 187, 194
Disharmonija 159
Doživetje 52
Dobro, dobrota
..definicija 142, 172
..delati 27, 34, 139, 146, 173, 198, 204
..premagovanje zla z 26, 43, 46, 108, 121,
126, 127, 130, 135, 137, 198
..reči 28, 35, 40, 59, 96, 101, 102, 125,
158, 173, 177, 187, 189, 196, 197
..v vsem 37, 49, 50, 51, 52, 64, 109, 137,
157
Dogma 181
Dojemanje 145, 155, 193
Državlјanska nepokorščina 137
Družinski vzorec 83, 177, 193, 194, 198
Duša 56, 98, 128, 129, 171, 177, 180,
184
Duhobarci 148
Duhovna, duhovno, duhovni
..blagoslovi 56, 157
..evolucija 181, 183
..napredek 36
..narava 173, 184
..praksa 98

..predaja življenja 67, 153
 ..rast 24, 27, 37, 39, 41, 56, 79, 129, 167,
 169, 172, 173, 176, 177, 190, 196
 ..razvoj 36
 ..terapija 28
 ..življenje 94, 176

E

Ego

..nadzor nad 41
 ..nižji jaz 24, 187
 Egocentrična, -no
 ..iluzija 175
 ..narava 24, 56, 92, 94, 101, 106, 167,
 171, 173, 184, 185, 188, 190, 193, 194
 ..samopoveličevanje 34
 ..življenje 23, 35, 42, 123, 161, 170

Energija

..kriza 146, 188
 ..neskončna zaloga 41, 43, 47, 63, 94,
 153, 157, 172, 193, 194

Enost

..z bogom 96, 155
 ..s človeštvom 155
 ..s stvarstvom 39
 ..z vesoljem 157

F

Farizejstvo 153
 Fellowship of Reconciliation 28
 Feniks, vstajenje 109
 Filozofija,
 ..družbena 189
 ..napačna 21

G

Glas

..notranji 158, 181
 ..v otroštvu 18
 ..vtis 60, 132
 Glasba 72, 97, 105, 159, 176, 185, 198
 Gospodinja, družinski vzorec 177
 Gostoljubnost, gostoljubje 65, 67, 68, 70
 Govorjenje 47, 48, 52, 70

H

Harmonija

..univerzalni zakoni 26, 34, 176, 183
 ..v družbi 79, 123
 ..v življenju 24, 25, 27, 28, 29, 33, 36, 37,
 41, 71, 79, 100, 155, 169, 170, 171,
 173, 179, 181, 190, 198
 Havaji 68, 88, 165, 205
 Hinduizem 157
 Hoja 23, 27, 32, 39, 43, 43, 45, 48, 51,
 56, 60, 63, 64, 65, 66, 67, 74, 77
 Hopi, Indijanci 142
 Howard Hughes 72
 Hrana 29, 31, 32, 62, 68, 72, 74, 75, 134,
 142, 185, 194
 Hrana, smetiščna 32, 142, 185, 187

I

Idealizem 133
 Iluzorni jaz 156
 Industrijska hrana 31
 Inspiracija 98, 159, 161, 171, 176, 198
 International League for Peace and Free-
 dom 232
 Intuicija 172
 Iskalec 159
 Iskanje poti 159
 Izkušnja 52
 Izostajanje z dela 188
 Izreki
 ..hrana za vse življenje 79
 ..Jezus 25, 108, 180
 ..Korejska vojna 46
 ..kupovanje duhovnih resnic 192
 ..lastnina 73
 ..meditacija 92
 ..mir 121
 ..najprej najvažnejše 48 187
 ..notranji mir 161
 ..peticija OZN 46
 ..poenostavljeno življenje 78
 ..popolna ljubezen 49
 ..pot miru 43, 121
 ..potrebe 71
 ..preden jezik spregovori 57

..prijatelji 19
..problemi 79
..propad sveta 159
..tekoča ljubezen 102
..tunika 62
..zahvalna molitev 94
..zdravljenje 100
..življenjsko pravilo 31

J

Jaz, dvoje jazov 24
Jeza
..navada 84
..preobrazba 185
..reakcije 37, 98, 161
Jezikovne pregraje 145
Jezus
..drugi prihod 180
..Kristus 25, 180
..Mesija 181
..nauki 25, 43, 108, 126, 180
..Odrešenik 181
Junk food 32, 142, 185, 187

K

Kajenje 179
Kanada 145, 148, 150, 165
Kapitalizem 189
Karate 190
Karma 184, 185
Kava, zasvojenost 29, 179
Kaznovanje otrok 190
Kdo sem? 153
Knjige za vodstvo 158
Komunizem 146, 189, 190
Koraki k notranjemu miru 25, 37, 51, 170
Koreja 42, 46, 47
Krščanstvo 101, 108, 180, 200
Kraljestvo, notranje 180
Kriminal 188, 190
Kristus, bivajoč v človeku 25, 92, 108, 180
Kristusova zavest 25, 92, 108, 157, 180, 181
Kundalini 172

Kvekerji 28, 157

L

Lastnina 20, 28, 36, 39, 45, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 122
Levičarstvo 189
Liberalizem 189
Ljubezen
..bog 169
..čista 109, 170
..do drugih 28, 172
..moč 50, 121
..tekoča, pesem 102
..zdravilo 28, 102
Ljubosumnost 188
Ljudje, srečevanje 62, 70, 94, 100, 102, 155, 158, 194
Ločevanje 36
Luč
..bežen preblisk 115
..božja 94, 94, 98, 110
..doseganje 179
..najvišja 18, 26, 27, 31, 33, 115, 134, 153, 155, 156
..notranja 25, 157, 197
..v ljudeh 70, 94
..vir 155, 193
..vizualizacija 94

M

Materializem 24, 28, 36, 60, 73, 156, 194
McCarthyjevo obdobje 42
Meditacija 92, 98, 171
Merila uspeha 28
Mesija 181
Meso, uživanje 31, 139, 177
Milo, uporaba 76
Mir
..mirovna skupina 124, 149, 150
..cena za 135
..ministrstvo za 46, 146
..molitvene skupine 149
..motto 43, 46, 121
..notranji 121, 122, 123, 126, 132, 161, 167, 169, 170, 171, 180, 185, 193

..otroci 142, 142
 ..prepreka za 23, 24, 25, 26, 28, 34, 35,
 37, 39, 40, 41, 42, 43, 43, 45, 60, 63,
 78, 71, 125, 133, 142, 149, 153, 155,
 156, 157, 175, 176, 177
 ..rešitve 145
 ..sporočilo 43, 153
 ..svet 26, 122, 123, 125, 126, 134, 145,
 150
 Mirovništvo 137, 137, 139, 141, 148
 Misli
 ..dobre 81, 94, 102, 159, 161, 172
 ..moč 32, 50, 100, 101, 123, 187
 ..negativne 32, 33, 122, 173, 176, 185,
 196, 198
 Misli, ustvarjanje z 50, 101, 187
 Mistika 153, 171
 Moška... ženska duhovnost, primerjava 190
 Modrost v primeri z znanjem 156
 Modrost, večna 153
 Moka, bela 31
 Molitev
 ..čutenje 97
 ..definicija 81, 94
 ..disciplina 51, 62, 94, 99
 ..konstantna 51, 94, 94, 96, 99
 ..moč 96
 ..sprejemajoča 96
 ..vizualizacija 94, 94
 ..za neutelešene 106
 ..zdravilna 100
 ..zdravilna 81, 94
 Motivi 28, 34, 35, 64, 71, 122, 153, 204
 Motto miru 43, 46, 198

N

Najvišja luč 18, 26, 31, 33, 134, 153,
 156, 190
 Narava 27, 32, 62, 75, 97, 98, 171, 185,
 198, 201
 Narodi
 ..mir 23, 43, 46, 49, 122, 127, 133, 145,
 146, 148
 ..spreminjanje 125
 ..vojna 126, 129, 130, 132, 134, 137,

140, 146, 203
 Nasilje
 ..duševno 122, 126, 137, 149
 ..na svetu 109, 187
 ..nenasilje 127, 128, 137, 139, 142
 Nasmeš 57
 Nasprotnik 121
 Navade 29, 32, 36, 82, 84, 122, 173, 177,
 179, 198
 Navdih 98, 159, 161, 171, 176, 198
 Navezanosti 36, 110, 153, 161
 Nebesa, definicija 183
 Nedejavnost 37, 175
 Nekdanja identiteta 153
 Nemoralna 190
 Nepotrpežljivost 39, 98
 Nesrečnost 28, 60, 169, 170, 172
 Neubranost 159
 Neutelešenost 145, 155, 193
 Nevredna dejanja 159
 New age
 ..idealisti 133
 ..ljudje 101
 Nezaposlenost 146, 192
 Nezrelost
 ..dogmatizem 181
 ..individualna in družbena 121, 126, 130,
 133, 188, 190
 ..narodi 126, 127, 171
 ..pojem Mesije 181
 ..terorizem 188
 ..vzrok problemov 133, 159
 Nižji jaz 24, 35, 158
 Nirvana 157
 Notranji, notranja
 ..bogastvo 41
 ..glas 158
 ..luč 25, 157, 197
 ..mir 23, 24, 25, 26, 28, 34, 35, 37, 39,
 40, 41, 45, 51, 60, 63, 78, 71, 99, 122,
 123, 125, 133, 134, 142, 149, 153,
 155, 156, 157, 161, 167, 169, 170,
 175, 176, 177, 180, 185, 193, 194, 204
 ..rast 25, 26, 79

O

Očiščevanje

..želja 34

..misli 32, 33

..motivov 34, 35

..pot 157

..telesa 29, 31, 32

Obedovanje 62, 66, 67, 68, 74, 99

Obsmrtno doživetje 104

Obutev 76

Odgovornost zase 175

Odnos

..ljubeč 177, 196

..pozitiven 55, 48, 129

..primeren 185, 188

..problemi, ki jih povzročajo 81, 190

..smiseln ali pravilen 25, 187

Odpuščanje

..drugim 82, 173

..sebi 33

Odrešenik 180, 181

Operacija 177

Opustitve, odpovedi

..navezanosti 28, 36, 37, 83, 110, 153, 161

..negativnih čustev 37, 110, 161

..občutja ločenosti 35

..posedovalnosti 36

..samovolji 35, 110, 161

Organizacija združenih narodov 46, 126, 127, 133, 145, 148

Osamljenost 67, 176, 192, 193

Osnovne življenjske potrebe 74

Otroci 27, 29, 36, 85, 142, 142

P

Pacifizem 137, 137, 139, 141, 148

Pasivnost 190

Peace Pilgrim – Romarka Za Mir

..Aljaska 68, 165, 192

..delo 153

..energija 41, 43, 47, 63, 94, 153, 157, 172, 193, 194

..gimnazija 17, 18

..gostoljubnost 65, 67, 70

..Havaji 68, 88, 165, 205

..ine 193

..nepopustljivost do sebe 33

..obsmrtno doživetje 104

..obutev 76

..osebna molitev 51

..otročstvo 17

..otroci 193

..plača 192

..počitnice v samoti 67

..poklicanost 56, 67, 155, 156, 170, 175, 194

..potrebe 71, 72

..povzetek njenega življenja 165

..predanost 23

..prodajalka 18

..sel 153

..sloves 180

..srebrni lasje 157

..starost 193

..tretje življenjsko obdobje 40

..viri njenih informacij 193

..življenje je postalo smiselno 23

Pekel, definicija 183

Peticije 46, 47

Petnajst let priprav 24, 169, 197

Pisanje za mir 132

Počitnice 64, 67

Poenostavljanje 28, 29, 71

Pogrebna slovesnost 106

Pohvala, prejeta 110, 153, 155

Poklicanost 56, 59, 64, 67, 81, 155, 156, 170, 175, 194

Pokopališče, spanje na 65

Politična filozofija 189

Pomoč drugim 28, 197

Popolnost, cilj 153

Popotovanje, duhovno 158

Posedovalnost 36

Post 43, 62, 94, 99, 132

Pot miru 43, 46, 121, 133, 135, 142, 149

Potrebe

..nivo potreb 28, 29, 48, 71, 73, 135, 137, 153, 187

..telesne 67, 72, 77

- ..zadovoljitev 67, 68, 155, 192
- Poučevanje 34, 101, 130, 142, 158, 180, 181, 188
- Pozitiven, pozitivna
  - ..molitev 81, 94, 101
  - ..pristop 159, 161
  - ..smer 102
- Praksa
  - ..uvidi 97, 156, 171, 172
  - ..za iskalce 98
  - ..zlato pravilo 19, 43
- Pravo prizadevanje 102
- Prebuditelj
  - ..božanske narave 156, 170, 171, 172, 176, 181
  - ..duše 157
  - ..duhovna 109, 122, 137
- Prejšnja življenja 173, 183, 185
  - ..spomini na 185
- Prenatrpano življenje 41, 71
- Preobražanje drugih 59, 137
- Preporod 45, 109, 129, 139
- Prerokbe
  - ..neizpolnjene 102
  - ..o katastrofah 101, 102, 187
- Presojanje drugih 59, 109, 159
- Pričevanje 40, 159
- Prizadetost od drugih 37, 159
- Problemi
  - ..namen 25, 41, 79, 81, 171, 173, 176, 184, 185
  - ..pomoč pri 79
  - ..priložnosti 25, 79, 79
  - ..reševanje 26, 79, 171, 173
  - ..svet 26, 79, 127, 145, 148, 149, 171
  - ..vzroki za 159
- Prodajanje resnice 48, 192
- Prsteno oblačilo 56, 92, 104, 106, 153, 156, 157, 158

- R**
- Rasizem 188
- Rast
  - ..duhovna 27, 37, 39, 129, 170, 196
  - ..nepotrpežljivost 39
  - ..notranja 25, 26, 79
- Razočaranja 188
- Razodetje 175
- Razorožitev 26, 46, 62, 122, 125, 132, 148, 150, 206
- Razsvetljenje 175
- Rešitve 159
- Reakcija na prizadetost 33, 37, 159, 173, 188, 194
- Reinkarnacija 87, 173, 183, 184, 185
- Religija 107, 180, 181, 189
- Religiozna vzgoja 17
- Resnica
  - ..živeti 176, 204
  - ..bog kot 18, 169, 170, 183
  - ..definicija 171, 173, 176
  - ..prodajanje 48, 192
  - ..univerzalna 37, 94
- Rezultati 94, 96, 102, 123, 124, 157, 204
- Romanje
  - ..avatar 180
  - ..avtoceste 66, 67
  - ..definicija 43
  - ..govor na gimnaziji 47
  - ..hrana 62, 72, 77
  - ..Indijanci 47
  - ..kmetovanje 74, 75
  - ..križarski pohod 43
  - ..molitev 45
  - ..navdih 40
  - ..Nova Anglija, hoja po 66
  - ..obleka 43, 75, 76
  - ..pokora 45, 48
  - ..popotovanje 45
  - ..poslanstvo 40, 45, 121, 153
  - ..pozitiven pristop 159, 161
  - ..priča za mir 40
  - ..rezultati 124
  - ..sedem pridig 48
  - ..skušnje 48
  - ..spanje 65, 75
  - ..sporočilo 43, 46, 198
  - ..začetek 45, 51, 155
- Rusija 140, 142, 146, 148

S

Samo

..disciplina 24, 184, 192

..odgovornost 173

..voljnost 155, 179

..zaupanje 183

Sanje 188

Simptomi, odstranjevanje 158

Skušnje v življenju 20, 48, 49, 50, 56, 57,
103

Sladkor 31

Slava 178

Služabnica 158, 178

Služenje 27, 34, 157, 168, 195

Smetiščna hrana 32, 141, 183, 184

Smrt

..obsmrtno doživetje 103

..osvoboditev 105

..spremembe 103, 104, 105, 202

..strah pred 182, 195

Sonce 32, 74, 75, 76, 82, 185

Sovraštvo

..nesrečnost 170

..posledice 83, 183, 185

..rasizem 185

Spanje 32, 41, 63, 65, 74, 75, 95, 97,
141, 195

Sprejemanje in dajanje 48

Sreča 20, 28, 38, 41, 60, 73, 77, 78, 83,
154, 168, 174, 178

Srebrna vrstica 105

Srednji vek 43

Stiki z ljudmi, navezovanje 43

Strah

..iz prejšnjih življenj 87

..mir 124, 134

..navada 86

..odstranitev 49

..oklep 169

..pred neznanim 195

..pred smrtjo 182

..pred temo 195

..pred višino 88

..premagovanje 87, 193

..privlačiti 50, 89, 95

..razorožitev 130

..vera 56, 101, 103, 122, 134, 178

..zdrav 88

Svet pred pogubo 158

Svetilnik 18

Sveto pismo 106, 226

Svoboda 20, 29, 36, 71, 73, 74, 124, 126

Svobodnejše življenje 103, 105, 163

Š

Štopanje 74

T

Telesne vaje 32, 84, 97, 169, 183, 196

Televizija 141

Tempelj, telesa 29, 31, 97, 152

Terorizem 185

Tišina 96, 109

Tiha sprejemljivost 27, 96, 97, 152, 169

Trpljenje 26, 136, 147, 185, 193

Tunika 42, 43, 57, 58, 62, 69, 75

U

Učenje lekcij 33, 41, 48, 56, 72, 74, 79,
93, 98, 105, 106, 132, 133, 141, 147,
149, 168, 173, 180, 182, 183, 195

Ubijanje

..ljudi 21, 29, 31, 46, 47, 56, 127, 128,
129, 130, 133, 145, 173, 199, 201

..živali 31, 138, 175

Ugovor vesti 136, 139, 201

Upokojitev 193

Utopija 173

Uvidi 27, 96, 169, 170, 174

V

Varstvo

..avtomobil 89

..božansko 65, 88, 208

..plaža 88

..spremljevalci 91

Večna modrost 152

Vedeti, pa ničesar ne storiti 28

Vegetarijanstvo 31, 138, 175

Vera 49, 51, 58, 65, 83, 95, 108, 124,

126, 127, 132, 155, 204, 227, 232
 ..biti gnan od 45, 153, 153
 ..definicija 156
 ..klic 67
 ..prežene strah 102, 104, 123, 135, 205
 Vesolje
 ..celota 157
 ..energija 153, 157, 172, 193
 ..ustvarjenje 183
 ..zakoni 26, 37, 41, 43, 133, 184
 Vest 24
 Višja vladajoča sila 25
 Višji jaz 24, 25, 35, 158
 Vietnam 134, 135, 146, 148
 Viri luči 155, 158, 171
 Vizije
 ..snežni vihar 104
 ..sprejetje križa 100
 ..upanje na mir 132
 ..železniška postaja Grand Central 60
 Vizualizacije 94, 94
 Voda, destilirana 31
 Vodstvo
 ..božansko 176, 181
 ..notranje 27
 Vojna 121, 122, 124, 126, 127, 128, 129,
 133, 134, 135, 137, 137, 139, 140,
 141, 146, 148, 200, 205
 Volja, svobodna 37, 41, 79, 156, 157,
 173, 175, 184
 Vzorec življenja 27, 34, 41, 82, 155

W

Women's League for Peace 28

Z

Zagrenjenost 33, 37, 81, 82, 159, 188,
 194
 Zakon
 ..božji 26, 27, 34, 43, 169
 ..džungle 137
 Zaskrbljenost 37, 83, 84
 Zdravje Peace Pilgrim 23, 31, 39, 78, 155,

180
 Zdravljenje
 ..duševno 100
 ..molitev za 100, 173
 ..odstranitev vzroka 185
 ..polaganje rok 101
 ..post 99
 ..prihodnost 173
 Zgled 45, 86, 125, 126, 142, 146, 148
 Zlata, zlato
 ..doba 109, 122, 135
 ..pravilo 19, 20, 43
 Zlo
 ..definicija 172
 ..misli 102
 ..motto 26, 43, 46, 108, 121, 130, 135,
 137, 198
 ..odpuščanje 173
 ..premagovanje 127, 129, 133, 161, 188
 Znanje v primeri z modrostjo, 156
 Znanost 181
 Zora 82, 98

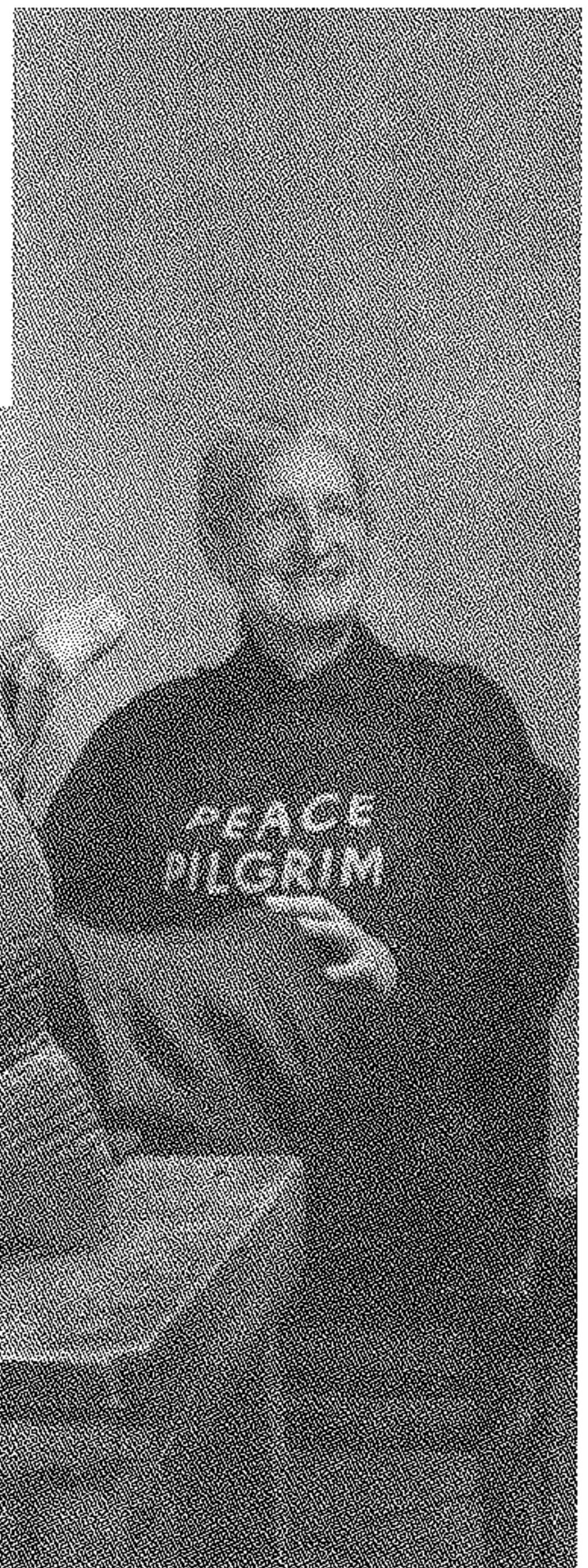
Ž

Žalitev 57
 Želje, posvetne 156
 Ženska liga za mir 28
 Življenje
 ..dolžina 184
 ..harmonično 26
 ..izboljšano 197, 198
 ..izkoreninjeno 36
 ..namen 40, 43, 52, 60, 100, 159, 170,
 173, 181, 184
 ..neutelešeno 105, 106
 ..poenostavitev 28
 ..poti 20, 39, 82, 107, 110, 130, 157,
 159, 167, 179, 192, 194, 204
 ..potrebe 71, 48, 187
 ..prazno 196
 ..prejšnje 173, 183, 185
 ..prenatrpano 41, 71
 ..prioritete 17, 27, 180
 ..vzorec 27, 34, 41, 82, 155

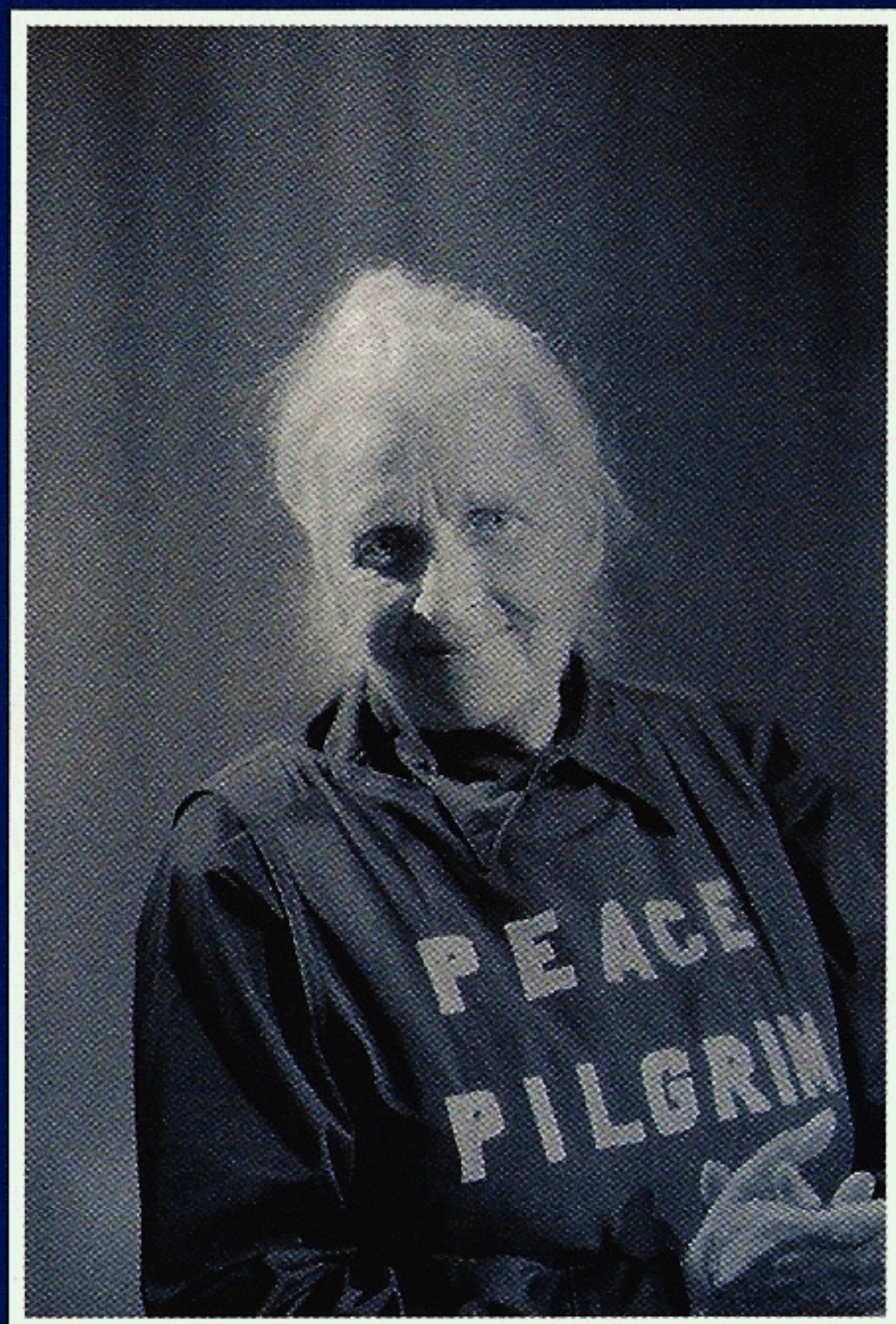
*Peace Pilgrim
v mladih dneh*

Foto: Fresno Bee

PEACE PILGRIM

O SVOJEM ŽIVLJENJU IN DELU

*Premagujte
zlo z dobroto,
laž z resnico
in sovraštvo
z ljubeznijo.*

“Čudovita ženska, čudovita knjiga! Prebrati bi jo moral vsak, kdor ljubi mir in preprosto življenje.”

- Elisabeth Kübler-Ross, *O smrti in življenju po njej*

“Za najvišjo stopnjo razsvetljenja velja, da samo ‘hodiš’. Peace Pilgrim je živela svoje sporočilo. Resnično, ona mi je vzor.”

- Wayne W. Dyer, *Življenje kot igra*

“Nobenega dvoma ni, dovolila je, da je Bog pisal scenarij njenega življenja, slednji trenutek slednjega dne.”

- Gerald Jampolsky, *Dati pomeni prejeti*